

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Tercer període

Sèrie P - Número 36

Dijous, 19 de desembre de 1996

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 25, tercera i darrera reunió

Í N D E X

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1997 (Continuació)

Manifestació de condol

per la mort del mossos d'esquadra Ricard López Egea

Commemoració

del vintè aniversari de la mort de Josep Pallach

S U M A R I

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts de deu del matí i catorze minuts.

1. Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1997 (Tram. 200-00020/05) (Continuació.)

MEDI AMBIENT

— Esmenes del G. Socialista (núm. 1 a 7)

Defensades després (esmena núm. 31).

— Esmena del G. Socialista, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 8)

Defensada després (esmenes núm. 9, 26 i 31).

— Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 9 a 14)

Torn a favor: Sr. Portabella i Calvete, juntament amb les esmenes núm. 8 i 15 a 22. 2298

— Esmenes del G. Socialista, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 15 i 16)

Defensades abans (esmena núm. 9) i després (esmenes núm. 26 i 31).

— Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 17 a 22)

Defensades abans (esmena núm. 9).

— Esmenes del G. Mixt (núm. 23 a 25)

Torn a favor: Sr. Tugues i Boliart, que anuncia la retirada de l'esmena núm. 25. 2300

— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 26 a 28)

Torn a favor: Sra. Olivares i Usac, juntament amb les esmenes núm. 8, 15, 16 i 31 a 34. 2300

— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 29 i 30)

Torn a favor: Sr. Novella i Izquierdo. 2301

— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 31 a 34)

Defensades abans (esmena núm. 26).

La Sra. Tura i Camafreita (S) intervé per fer el torn a favor de les esmenes núm. 1 a 8, 15 i 16. 2302

Torn en contra conjunt: Sr. Escudé i Pladellorens (CiU). 2304

ENSENYAMENT I UNIVERSITATS

— Esmenes del G. Socialista (núm. 1 a 18)

Torn a favor: Sra. Duch i Plana, juntament amb les esmenes núm. 19 a 21. 2307

— Esmenes del G. Socialista, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 19 a 21)

Defensades abans (esmena núm. 1) i després (esmenes núm. 22 i 50).

— Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 22 a 45)

Torn a favor: Sr. Bargalló i Valls, juntament amb les esmenes núm. 19 a 21. Alhora, anuncia la retirada de les esmenes núm. 24, 25, 28, 31, 33, 36 i 37. 2309

— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 46 a 49)

Defensades després (esmena núm. 50).

— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 50 a 52)

Torn a favor: Sra. Tolosana i Cidón, juntament amb les esmenes núm. 19 a 21. 2312

El Sr. Riera i Gassiot (IC-EV) intervé per fer el torn a favor de les esmenes núm. 46 a 49. 2313

Torn en contra conjunt: Sr. Escudé i Pladellorens (CiU). 2314

El Sr. Cadevall i Soler (S) intervé per contradiccions. 2317

El Sr. Escudé i Pladellorens (CiU) intervé per una qüestió d'ordre. 2317

2. Manifestació de condol per la mort del mossos d'esquadra Ricard López Egea

La cambra serva un minut de silenci en senyal de dol i respecte per la mort del mossos d'esquadra Ricard López Egea. 2317

1. Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1997 (Tram. 200-00020/05) (Continuació.)

— Medi ambient

Votació de les esmenes núm. 8, 15 i 16: rebutjades per 49 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció. 2317

Votació de les esmenes núm. 1 a 7: rebutjades per 50 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció. 2317

<i>Votació de les esmenes núm. 9 a 14 i 17 a 22:</i> rebutjades per 50 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.	2317
<i>Votació de les esmenes núm. 23 i 24:</i> rebutjades per 50 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.	2317
<i>Votació de les esmenes núm. 26 a 34:</i> rebutjades per 50 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.	2317
— Ensenyament i universitats	
<i>Votació de les esmenes núm. 19 a 21:</i> rebutjades per 50 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.	2317
<i>Votació de les esmenes núm. 1 a 18:</i> rebutjades per 50 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.	2318
<i>Votació de les esmenes núm. 22, 23, 26, 27, 29, 30, 32, 34, 35 i 38 a 45:</i> rebutjades per 50 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.	2318
<i>Votació de les esmenes núm. 46 a 52:</i> rebutjades per 49 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.	2318
LLENGUA I CULTURA	
— Esmenes del G. Socialista (núm. 1 i 2)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Dalmau i Ribalta, juntament amb les esmenes núm. 6 a 10. Alhora, dóna per defensades les esmenes núm. 4 i 5.	2318
— Esmena del G. Socialista (núm. 3)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Terradellas i Redon.	2319
— Esmenes del G. Socialista (núm. 4 a 7)	
<i>Defensades abans (esmena núm. 1).</i>	
— Esmenes del G. Socialista, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 8 a 10)	
<i>Defensades abans (esmena núm. 1) i després (esmenes núm. 11 i 30).</i>	
— Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 11 a 27)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Bargalló i Valls, juntament amb les esmenes núm. 8 a 10. Alhora, anuncia la retirada de les esmenes núm. 12, 14 i 20.	2320
— Esmenes del G. Mixt (núm. 28 i 29)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Bosch i Garcia.	2322
— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 30 a 38)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Riera i Gassiot, juntament amb les esmenes núm. 8 a 10.	2323
<i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Escudé i Pladellourens (CiU).	2324
<i>El Sr. Dalmau i Ribalta (S) intervé per contradiccions.</i>	2326
<i>Votació de les esmenes núm. 8 a 10:</i> rebutjades per 44 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.	2327
<i>Votació de les esmenes núm. 1 a 7:</i> rebutjades per 48 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.	2327
<i>Votació de les esmenes núm. 11, 13, 15 a 19 i 21 a 27:</i> rebutjades per 49 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.	2327
<i>Votació de les esmenes núm. 28 i 29:</i> rebutjades per 48 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.	2327
<i>Votació de les esmenes núm. 30 a 38:</i> rebutjades per 49 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.	2327
SANITAT	
— Esmenes del G. Socialista (núm. 1 a 26)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Figueras i Siñol, juntament amb les esmenes núm. 27 i 29.	2327
<i>Torn a favor:</i> Sra. Geli i Fàbrega.	2328
— Esmena del G. Socialista, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 27)	
<i>Defensada abans (esmena núm. 1) i després (esmenes núm. 30 i 38).</i>	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 28)	
<i>Defensada després (esmena núm. 38).</i>	
— Esmena del G. Socialista, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 29)	
<i>Defensada abans (esmena núm. 1) i després (esmenes núm. 38).</i>	
— Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 30 a 36)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Benach i Pascual, juntament amb les esmenes núm. 27, 29 i 37.	2330
— Esmena del G. Socialista, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 37)	
<i>Defensada abans (esmenes núm. 1 i 30) i després (esmena núm. 38).</i>	

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 38)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Mayol i Beltran, juntament amb les esmenes núm. 27 a 29 i 37.	2332
<i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Escudé i Pladellorens (CiU).	2334
<i>La Sra. Mayol i Beltran (IC-EV) intervé per contradiccions.</i>	2336
<i>El Sr. Escudé i Pladellorens (CiU) li respon.</i>	2336
<i>Votació de les esmenes núm. 27, 29 i 37:</i> rebutjades per 46 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.	2336
<i>Votació de les esmenes núm. 1 a 26:</i> rebutjades per 46 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.	2336
<i>Votació de les esmenes núm. 30 a 36:</i> rebutjades per 46 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.	2336
<i>Votació de les esmenes núm. 28 i 38:</i> rebutjades per 46 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.	2336

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i deu minuts i es reprèn a dos quarts de cinc i vuit minuts.

SERVEIS SOCIALS, JUSTÍCIA I ALTRES POLÍTQUES

— Esmenes del G. Socialista (núm. 1 a 31)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Geli i Fàbrega, juntament amb les esmenes núm. 34, 35, 36 i 37. Alhora, anuncia la retirada de l'esmena núm. 3.	2337
— Esmenes del G. Socialista, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 32 a 37)	
<i>Defensades abans (esmena núm. 1) i després (esmenes núm. 39 i 70).</i>	
— Esmena del G. Socialista, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 38)	
<i>Defensada després (esmena núm. 73).</i>	
— Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 39 a 53)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Ridao i Martín, juntament amb les esmenes núm. 32 a 37, 55 i 56.	2340
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 54)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Bargalló i Valls, juntament amb l'esmena núm. 57. Alhora, anuncia la retirada de l'esmena núm. 58.	2342
— Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 55 i 56)	
<i>Defensades abans (esmena núm. 39).</i>	
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 57)	
<i>Defensada abans (esmena núm. 54).</i>	
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 58)	
<i>Retirada abans (esmena núm. 54).</i>	
— Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 59 a 63)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Benach i Pascual. Alhora, anuncia la retirada de les esmenes núm. 62 i 63.	2342
— Esmena del G. Mixt (núm. 64)	
<i>Defensada després (esmena núm. 67).</i>	
— Esmenes del G. Mixt (núm. 65 i 66)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Tugues i Boliart.	2342
— Esmenes del G. Mixt (núm. 67 a 69)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Bosch i Garcia, juntament amb l'esmena núm. 64.	2343
— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 70 a 72)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Fuentes i Navarro, juntament amb les esmenes núm. 32 a 37 i 80 a 86.	2344
— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 73 a 79)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Lora i Lillo.	2346
<i>El Sr. Guillot i Miravet (IC-EV) intervé per fer el torn a favor de l'esmena núm. 38.</i>	2347
— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 80 a 86)	
<i>Defensades abans (esmena núm. 70).</i>	
<i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Escudé i Pladellorens (CiU).	2347
<i>Votació de les esmenes núm. 32 a 38:</i> rebutjades per 45 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.	2351
<i>Votació de les esmenes núm. 1, 2 i 4 a 31:</i> rebutjades per 45 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.	2351
<i>Votació de les esmenes núm. 39 a 57 i 59 a 61:</i> rebutjades per 45 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.	2351
<i>Votació de les esmenes núm. 64 a 69:</i> rebutjades per 45 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.	2351

Votació de les esmenes núm. 70 a 86: rebutjades per 45 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

2351

3. Commemoració del vintè aniversari de la mort de Josep Pallach

El president pronuncia un discurs d'homenatge a Josep Pallach.

2351

1. Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1997 (Tram. 200-00020/05) (Continuació.)

— Text del Dictamen

Votació dels articles 1, 6, 18, 21, 24, 25, 26, 27, 28, 33, 34, 37 i 41, i les disposicions addicionals divuitena, dinovena i vint-i-vuitena: aprovats per 62 vots a favor, 46 en contra i cap abstenció.

2351

Votació dels articles 4, 11, 13, 22, 29, 30, 31 i 32, i les disposicions addicionals desena i vint-i-sisena: aprovats per 65 vots a favor, 17 en contra i 27 abstencions.

2351

Votació de l'article 8: aprovat per 63 vots a favor, 33 en contra i 12 abstencions.

2352

Votació dels articles 15, 16 i 17, i les disposicions addicionals novena, quinzena, setzena, dissetena i vint-i-tresena: aprovats per 65 vots a favor, 8 en contra i 36 abstencions.

2352

Votació dels articles 2, 3, 5, 7, 9, 10, 12, 14, 18, 19, 20, 21, 23, 35, 36, 38, 39 i 40, les disposicions addicionals primera a vuitena, onzena a catorzena, vintena a vint-i-dosena, vint-i-quatrena, vint-i-cinquena, vint-i-setena, vint-i-novena a trenta-sisena, les disposicions finals, el preàmbul, el títol del Projecte i els títols i els capítols de les seccions: aprovats per 64 vots a favor, cap en contra i 45 abstencions.

2352

La sessió s'aixeca a un quart de set de la tarda i tretze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 25.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts de deu del matí i catorze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El president

Es reprèn la sessió.

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1997
(continuació)

Correspon ara iniciar el debat sobre el medi ambient, el bloc del medi ambient. L'ordre del debat ha estat fins ara sempre el mateix, però en aquest bloc, per petició del Grup Socialista i amb la conformitat de tots els altres grups, s'iniciaria el debat pel Grup d'Esquerra Republicana, continuaria el Mixt, després els Verds i al final s'hi afegiria la intervenció del portaveu socialista. Per tant, iniciem el debat, i correspon la intervenció, en primer lloc, al Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula el diputat senyor Jordi Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Generalment, el Departament de Medi Ambient passa les seves esmenes en l'última posició; en ser el departament número 22, quan hi ha el debat de pressupostos, doncs, sempre va al final, i al final tot es fa a corre-cuita, perquè tothom està cansat del debat espès de pressupostos i tothom et diu que vagis ràpid, que no t'entretenguis massa, que així votem ja i ens n'anem. Quan vaig veure la planificació que s'havia fet per discutir aquestes esmenes dels pressupostos del 97, vaig pensar que havíem estat de sort; se'ns va posar al mig, i vaig dir: aquesta és l'ocasió per poder fer un discurs de medi ambient amb les esmenes que s'han fet a l'articulat de medi ambient, sortirà a una bona hora, la cambra estarà plena i es podrà discutir. Però està clar que els que defensem els temes de medi ambient no tenim sort, perquè o bé ens toca a última hora de l'últim dia, en què tothom, tots tenim pressa, o bé ens toca a primera hora del darrer dia, un dia plujós, en el qual, diguem, els embussos —per dir-ho d'aquesta manera— fan que ho hi hagi un d'aquests plens històrics en la cambra, tot i que és remarcable l'actual presència en l'hemicicle.

Dit això, Esquerra Republicana, doncs, com sempre ha presentat diverses esmenes al Departament de Medi Ambient, en la part d'esmenes a l'articulat. Hi ha un eix que és molt clar, que és tot el que fa referència al tema de residus. El tema de residus és probablement el que configura l'estructura que més es visualitza de l'estat ambiental del país, i, per tant, s'hi ha fet un esforç sig-

nificatiu aquests darrers anys, però, en ser un tema que toca molts tipus de residus, igual que en ser un tema que té una gran incidència local i estructural, hi han molts d'aquests elements que encara cal millorar molt substancialment i, alguns d'ells, començar a abordar també de manera seriosa.

Nosaltres, bàsicament, el que fem a nivell de residus és fer la gran divisió: residus domèstics i residus industrials, i no fem la de residus especials perquè aquests tenen ja una altra via. I comencem demanant que hi hagi un major nombre d'inspectors. A nosaltres ens sembla imprescindible que el nombre de..., del Cos d'Inspectors que hi ha dintre de la Junta de Residus s'augmenti. El nombre de persones que actualment es dediquen a aquesta tasca podríem dir que van de bòlit; van de bòlit perquè tenen molta feina, a repartir entre molt pocs. Llavors, nosaltres el que demanem és que aquest Cos d'Inspectors s'incrementi, i s'incrementi no des d'un punt de vista exclusivament fiscalitzador, que potser és el que porta associat el nom d'«inspector», sinó que facin un tipus de tasques que nosaltres creiem que la mateixa feina que ells estan fent ara els porta i que, per tant, seria aprofitar els recursos humans que es tenen, que és també el d'informar les empreses que van a visitar de les possibilitats que hi ha de minimitzar. I aquí és on posem l'accent quan parlem de residus des d'Esquerra Republicana: minimitzar el nombre de residus que es generen és sens dubte el camí per abordar amb garanties i posteriorment el tractament dels residus generats, que, com és obvi, com més es minimitza, menys se'n generen, i com menys se'n generen, menys problemes hi ha de tractament d'aquests residus.

Fem també especial menció a inversions que nosaltres creiem que s'han de fer en reutilització i en reciclatge; aquí estaria dintre d'aquesta cadena que va després de la minimització, la necessitat de reutilitzar i reciclar. Nosaltres demanem, en una esmena conjunta, una transferència corrent d'entre 2.000 i 5.000 milions de pessetes de transferència de capital, i també, en altres esmenes fem també, reclamem també que es facin transferències de capital als ens locals per tal que es vagin repartint les responsabilitats en la gestió de residus.

Un altre dels grans eixos que hem introduït a les esmenes —i aquesta, diguem, no és un clàssic com la que pot ser la dels residus, sinó que ha estat defensada amb més èmfasi mitjançant les esmenes presentades per Esquerra Republicana per primera vegada en aquests pressupostos— és tot allò que fa referència als aiguamolls i a les zones deltaïques. Tots sabem que les zones d'aiguamolls i les zones deltaïques tenen un valor ecològic molt important i que globalment, i en el que és el conjunt del planeta, aquestes zones tenen una importància fonamental per a allò que anomenem l'«equilibri» del mateix planeta. Nosaltres hem presentat aquí diferents esmenes, sobretot, dirigides al delta de l'Ebre, perquè, com vostès saben també, recentment s'ha presentat per part de la Direcció General d'Urbanisme un pla d'ordenació del delta que nosaltres considerem que no ha fet cap altra cosa que incorporar una sèrie de mesures urbanístiques que s'havien proposat des de diferents municipis afectats, però que pròpiament no s'ha fet un

pla de gestió de desenvolupament del delta, que és el del que era aquest pla. Hi han diferents accions que es fan sobre els deltes, i especialment sobre el delta de l'Ebre, que tendeixen a utilitzar el sòl que hi ha en el delta com a espai urbanístic privilegiat, amb un entorn privilegiat i amb unes característiques ambientals privilegiades. Nosaltres pensem que la planificació dels deltes –i, insisteixo, especialment del delta de l'Ebre– passa per una sèrie de mesures, per una sèrie d'elements que han de permetre que aquest equilibri continuï.

Una de les esmenes que presentem és la necessitat de promoure les mesures agroambientals en els territoris dels deltes. Saben vostès també que la zona del delta de l'Ebre és un espai on es fa, on es cultiva molt l'arròs, i un arròs de bona qualitat; i no es tracta de deixar de fer arròs per guanyar espai natural, ni es tracta tampoc de perdre espai natural perquè s'incrementa la superfície agrícola per treballar l'arròs: es tracta de treballar l'arròs amb mesures agroambientals que permetin la bona convivència –que no sempre és segur que es produeixi– dels pagesos i els agricultors amb els naturalistes i la conservació de l'espai. Per tant, nosaltres demanem especial atenció a la introducció de mesures agroambientals en les zones deltaïques.

I també introduïm unes esmenes que van destinades a l'increment d'aquest espai, dintre del delta de l'Ebre, de l'espai territorial que hi ha, que s'inclogui dintre del PEIN. Vostès saben que dintre del delta de l'Ebre hi ha un bon nombre d'espais que són d'interès natural i que han quedat fora de la protecció, i nosaltres pensem que és una zona prioritària de Catalunya i que, per tant, l'espai protegit inclòs en el PEIN, així com els que són els plans de gestió, que en el fons és el que defineix un PEIN –és a dir, un espai PEIN, fins que no té un pla de gestió, pràcticament té un grau de protecció nul–, doncs, s'accelerín, especialment –insisteixo– en les zones d'aiguamolls.

Hi ha un altre eix, que de fet no sé per què ha anat a parar aquí, dintre de medi ambient, que és l'eix elèctric. Nosaltres –i aquest sí que és un clàssic– demanem un pla d'energies renovables; un pla d'energies renovables que, de fet, doncs, surt en el Llibre blanc de gestió de l'energia, que es va fer a l'inici de l'existència de la Generalitat de Catalunya, o de la restitució de la Generalitat de Catalunya, i que, per tant, doncs, hem tingut molt de temps per poder tirar-lo endavant. Nosaltres pensem que és imprescindible que hi hagi aquest Pla d'energies renovables perquè dintre de les accions que fa l'Institut Català de l'Energia, o dintre de les accions que es fan des de la Direcció General d'Energia, les mesures destinades a energies renovables són pràcticament mínimes. Si es fa un estudi, memòria en mà, del que ha fet l'Icaen o del que fa la Direcció General d'Energia, s'observa que, quan es fa alguna mesura –per dir-ho d'alguna manera– de conservació o renovable d'energia, el que es fa és apostar per la cogeneració. I no és que siguem contraris a l'aposta per la cogeneració, ni molt menys: ens sembla un mètode eficient, d'eficiència energètica lloable, defensable i a promoció. Però el que no pot ser és que, de cent cinquanta projectes que es fan des de la Generalitat de Cata-

lunya destinats a aquestes energies eficients i renovables, cent quaranta-vuit siguin de cogeneració i només dos siguin d'energies renovables.

També dintre d'aquí demanem que el Pla d'electrificació rural de Catalunya contempli una partida especial per a energies renovables, perquè no hi és, i en realitat el que passa és que, les masies aïllades, l'única manera que hi ha d'electricificar-les és mitjançant les energies renovables. I s'ha fet un pla, tant a la Garrotxa com al Solsonès, que ha afectat diverses masies aïllades, en les quals s'ha potenciat l'ús d'aquestes energies renovables; molt discretament, perquè estem parlant d'elements aïllats, però nosaltres pensem que s'hauria d'incorporar i s'hauria de planificar i contemplar una partida específica per a energies renovables a l'hora d'anar a l'electrificació rural.

També fem una esmena, que estic segur que el senyor Escudé està esperant que la defensi, perquè té ganes, ell, de contrareplicar-me-la, que és la de soterrament –diu, textualment– «de bona part de les línies elèctriques d'alta i mitjana tensió». Dintre de les prioritats elèctriques que té el país, segons diu el senyor Subirà i segons diu el mateix president de la Generalitat, el senyor Pujol, no es compta amb la necessitat que hi ha de millorar el nombre d'interrupcions que hi ha, que continua essent elevat, ni de disminuir el temps per cada una d'aquestes disminucions que hi ha, que continuen essent elevades. I no es compta tampoc a destinar una part del pressupost al soterrament de les línies elèctriques. Nosaltres, quan posem «una bona part de les línies elèctriques» és amb el màxim de generositat; és a dir, nosaltres estaríem contents que hi hagués una línia, dintre de les activitats de subministrament elèctric que es fan a Catalunya, que estigués destinada al soterrament progressiu de les línies elèctriques, i que comencessin amb una quantitat discreteta, però que comencessin perquè a vegades s'ha volgut frivoltzar la importància del soterrament de les línies elèctriques dient que és una qüestió purament estètica, etcètera. I no és que no sigui una qüestió estètica, que ho és, però no només és una qüestió estètica. I els en posaré un exemple, diguem, molt actual: el primer cap de setmana del mes de desembre en què estem, una comarca sencera, la Cerdanya, va caure en subministrament elèctric; si aquesta línia que va de Cercs - Bagà estigués soterrada, aquest fet no hauria passat. La possibilitat que, per exemple, en el túnel del Cadí –que té un túnel de serveis, que de fet es va començar abans del túnel del Cadí, del qual n'hi ha un terç, ja, de perforat– es pogués acabar de perforar i hi poguessin passar les línies elèctriques, així com, per exemple, el gas natural o la fibra òptica, comportaria realment una millora molt substancial per a la comarca de la Cerdanya. És a dir, deixant de banda els temes estètics i visuals, o, si es vol, d'impacte visual, que no deixen de ser importants, si es deixa de banda també, doncs, l'impacte important que tenen les línies aèries en relació amb la fauna, si es deixa de banda l'impacte que té en camps electromagnètics, encara hi han motius per defensar el soterrament de les línies, i això és el que nosaltres proposem aquí.

Defensem també que, dintre –i torno ara a la part dels residus– de la part de residus, la minimització es co-

2300

menç en les petites i mitjanes empreses. Les petites i mitjanes empreses, que –com saben tots els diputats–, doncs, és la base sobre la qual es constitueix el teixit econòmic del nostre país, s'escapoleixen molt habitualment de les mesures i dels plans que s'han aprovat des del Departament de Medi Ambient. Amb l'excusa que són petites o que tenen altre tipus de dificultats, no atenen les mesures de tractament de residus i de minimització. I, per tant, nosaltres aquí el que demanem és que hi hagi una prioritització de la línia de minimització dels residus en les petites i mitjanes empreses.

I, ja per acabar, posem també l'accent en la necessitat de potenciar el Fons de gestió de residus municipals. No m'estendré en aquest capítol perquè ja vam presentar moltes esmenes de partides, ja vam presentar moltes esmenes que ja han estat defensades en comissió, però nosaltres considerem que és imprescindible que hi hagi un fons de gestió de residus municipals de Catalunya, a partir del qual es pugui abordar amb seriositat tota la problemàtica de residus municipals.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació intervindrà el Grup Mixt; el diputat senyor Tugues ho fa des de l'escó.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. En aquest apartat nosaltres hem presentat tres esmenes: una referent al Fons de gestió de residus municipals i un parell que feien referència a la problemàtica derivada dels purins. En aquest sentit, volem recordar que en aquest mateix Ple, el dimarts, i amb acord unànim de tots els diputats, de tots els grups d'aquesta cambra, es va aprovar una moció que, d'alguna manera, encara o té la voluntat d'encarar, d'una manera ja decidida i definitiva, el problema dels purins. Per tant, com que aquesta Moció aprovada en certa manera s'encavalca amb l'esmena 84, l'antiga 722, que nosaltres presentàvem, aquesta esmena, la retirem, amb la confiança que la Moció aprovada tiri endavant i sigui realment complida pel Govern de la Generalitat.

De la mateixa manera que retirem la 84, reiterem l'esmena 80, perquè és evident que el Pla, qualsevol pla, si vol ser útil i eficaç, necessitarà l'aplicació de recursos suficients; i això exigeix, des del nostre punt de vista, la presència d'aquesta qüestió en els pressupostos de la Generalitat, raó per la qual entenem que és totalment pertinent i complementa la Moció aprovada el text d'aquesta esmena, que demana incloure una dotació suficient per a l'execució de programes de subvencions per al finançament d'inversions que permetin evitar els efectes ambientals negatius derivats d'una incorrecta gestió dels purins. Òbviament, el text no és el mateix, el text d'aquesta esmena que el de la Moció, però la voluntat i la finalitat sí que és la mateixa, i, per tant, entenem que per donar més garanties al compliment d'aquesta Moció és absolutament pertinent aquesta esmena i l'aprovació d'aquesta esmena.

També hem presentat una esmena a la dotació del Fons de gestió de residus municipals, un fons creat a l'article 48 de la Llei 6/93, reguladora de residus, en el marc de la cooperació econòmica de la Generalitat amb els ens locals, fons que es nodreix de diferents fonts, entre altres les aportacions del pressupost de la Generalitat. Doncs bé, l'actual dotació d'un milió de pessetes és clarament insuficient si pretenem que aquest Fons de gestió, a més d'existir legalment, serveixi per a alguna cosa.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula la diputada senyora Olivares, per un temps màxim de quinze minuts.

La Sra. Olivares i Usac

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, n'inclouré algunes de conjuntes, referint-me en principi a la 15 i a la 16, que s'ha fet conjunta, i a la 26 i a la 27, perquè toquen temes semblants.

Tant les corporacions locals com els ajuntaments, com tots ja coneixem, tenen reconegudes un conjunt de competències, com són la recollida d'escombraries, la depuració de les aigües i la cura del clavegueram, entre d'altres. Amb els minsos recursos de què estan dotades és totalment impossible que puguin portar a terme com és degut les seves responsabilitats. És per això que la petita quantitat destinada a estudis socioeconòmics i a informació ambiental..., que no és que no considerem que sigui necessari, però creiem que seria més positiu orientar-ho com a recursos a aquestes entitats locals que ho necessiten amb urgència.

No cal dir una vegada més que aquest pressupost del 97 no compta –una vegada més– ni amb els ens locals ni ajuntaments. Segons la Llei 6/93, la gestió de residus municipals és una competència pròpia dels municipis, que han de prestar de forma independent o associada. Els ajuntaments han de fixar les reserves de sòl necessàries per a l'establiment de deixalleries, reciclatge i tractament de residus industrials. Nosaltres creiem que la cooperació econòmica de la Generalitat amb els ens locals s'hauria de canalitzar mitjançant els fons de gestió de residus a fi de finançar els programes a realitzar, contemplat en la mateixa Llei 6 del 93, i, la informació ambiental, la podrien fer els mateixos ajuntaments. És essencial organitzar la vida econòmica al voltant d'economies locals descentralitzades i, en allò possible, autosostingudes, controlar i organitzar els seus propis recursos productius i salvaguardar i protegir el seu medi natural.

L'esmena 28, que fa referència a l'adquisició d'autobusos que funcionin amb gas, nosaltres l'argumentem dient que la investigació de l'ús d'energies alternatives en el transport pel que fa a reduir la contaminació atmosfèrica ha donat lloc a la fabricació de nous models d'autobusos urbans sobre la base de gas natural comprimit, amb electricitat o amb biocombustibles. Pensem que amb oportunes modificacions de crèdit el Govern

podria promoure una política d'ajut per obrir una línia que posés a la pràctica la utilització d'aquestes energies alternatives en autobusos de nova adquisició.

Quant a l'esmena 31, que fa referència a les declaracions a nivell internacional, únicament és recordar..., o sigui, molts acords, convenis, declaracions a nivell internacional s'han portat a terme aquests últims anys amb la finalitat de corregir la greu situació de l'actual degradació mediambiental. Amb aquesta esmena no es demana res que el Parlament no hi estigui d'acord. Existeix ja una resolució aprovada en la Comissió de Política Territorial del 23 d'octubre passat, o sigui que encara no fa dos mesos, en la qual s'accepta el compliment dels documents internacionals que es deriven del Protocol de Mont-real i els principis de l'Agenda XXI, aprovats en el conveni de la conferència de les Nacions Unides sobre el canvi climàtic. Considerem molt necessari que aquest any 97, i dins les previsions pressupostàries, es destinin els recursos necessaris per dur a terme un estudi que analitzi l'aplicació d'aquests acords internacionals en matèria de medi ambient a Catalunya, i a la vegada es faci un balanç de la situació actual per poder conèixer les mesures a prendre. Es tractaria de demostrar a la ciutadania que internament som capaços de fer una autoauditoria que traslladés la teoria a la pràctica.

L'esmena 32, que fa referència a l'espai d'interès natural. Com tots sabem, l'espai d'interès natural aprovat en el Decret 328/92, el 14 de novembre, delimita i estableix les actuacions necessàries per a la protecció bàsica dels espais naturals, la conservació dels quals cal assegurar d'acord amb els valors científics, ecològics, paisatgístics, culturals, socials, didàctics i recreatius que posseeixin. Amb la nostra esmena pretenem instar el Govern de la Generalitat a procedir durant l'any 97, i mitjançant els estudis i treballs pertinents, a donar compliment a aquest Pla d'espai d'interès natural, i molt especialment on les corporacions locals donen suport a la seva inclusió.

I per últim les esmenes 33 i 34. És fonamental portar a terme els estudis, treballs i actuacions que tinguin per finalitat l'obertura d'abocadors comarcals on sigui necessari i encara no estiguin en funcionament, tot això lligat, naturalment, que abans s'hagi d'impulsar la recollida selectiva en origen i la minimització del volum. Es detecten quantitats elevades de productes tòxics en l'atmosfera de moltes ciutats i poblacions de Catalunya. Els aqüífers estan carregats de tota mena de productes químics procedents d'abocadors incontrolats i pràctiques abusives de fertilització química i de pesticides, com tots ja sabem. Concretament, a la Vall de Joan, al massís del Garraf, es continuen abocant escombraries i incinerant al Besòs i Montcada, i es converteix l'atmosfera en un nou abocador. Si bé els principals problemes de residus són a l'àrea metropolitana, a comarques i prioritàriament les costaneres, a l'estiu, amb l'aglomeració turística, es plantegen greus problemes; com a exemple em referiré al Baix Empordà i Baix Ebre, per posar dos extrems representatius de Catalunya, i d'altres zones de l'interior, com són el Priorat i la Terra Alta. Nosaltres pensem que el sistema de recollida selectiva de cada municipi en direcció a la

sostenibilitat, separant la matèria orgànica de les altres fraccions, hauria de ser el més important, i que aquesta selecció s'hauria de fer en el lloc on es produeixen els residus, eliminant en algunes poblacions la necessitat d'abocaments pel fet d'aconseguir reutilitzar les seves pròpies escombraries. Ara bé, l'actual Programa metropolità de gestió de residus municipals ja contempla la necessitat de nous abocadors on sigui evidentment necessari. Després d'estudiar capacitats, tipus, llocs i costos, demanem únicament que s'impulsin aquests estudis.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyors diputats, senyores diputades.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per completar la intervenció del Grup d'Iniciativa - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, vinc a defensar a la tribuna les esmenes 29 i 30 del nostre Grup, que estic convençut que interessaran el Grup de la majoria. A més, amb l'expectativa que el pressupost l'any que ve vindrà en el seu moment adequat, inicio amb interès aquesta defensa.

Mirin, nosaltres plantejem amb les esmenes 29 i 30 un tema que als economistes i als ciutadans, en general, cada dia ens interessa més, i és que la comptabilització que es fa sobre la situació del PIB als diversos països és una comptabilització insuficient. Els economistes ens hem acostumat a distingir entre creixement i desenvolupament, i entenem que el creixement és l'augment del PIB i el desenvolupament és la millora de les condicions de vida dels ciutadans. Doncs bé, des de fa un temps hem d'entendre que hi ha un tercer concepte que és d'importància significativa, el que denominem el «desenvolupament sostenible»; és a dir, hem de comptar també la situació ecològica. Fins ara pensàvem que l'ecologia era un bé donat per sempre, però ara tenim l'absoluta certesa que això no és així, i, per tant, la comptabilització de l'aspecte ecològic és fonamental. El que els dic no és producte d'un grup o d'un cercle d'economistes, sinó que països com Suècia, Noruega, Dinamarca, Canadà, han fet ja experiències en aquest sentit, i Nacions Unides –concretament, el Programa pel medi ambient– i el Banc Mundial han fet un sistema de comptes en què es tenen en compte els temes ecològics.

El que demanem amb aquestes esmenes és un altre tipus de comptabilitat. Catalunya és un país modern, se'ns diu moltes vegades, i nosaltres volem que sigui modern, i en aquest sentit establim aquestes dues esmenes. Dintre del text articulat que se'ns presenta hi ha una esmena que parla de la comptabilitat pública de les universitats, per la qual cosa em temo que no se'm dirà que és un tema, aquest de la comptabilitat, que no és el lloc en els pressupostos; pensem que sí que és el lloc en els pressupostos. En aquest sentit, demanem una comptabilitat que tingui, per una banda, una comptabilitat física del medi ambient i, en termes monetaris, que

tracti del patrimoni natural de Catalunya. No el coneixem encara: subsòl, sòl fèrtil, flora, fauna i variació dels ecosistemes, és a dir, contaminació i biodiversitat. Però, d'altra banda, entenem i demanem que busquem el producte nacional brut ecològic. Què és el producte nacional brut ecològic? Doncs, si en el producte nacional brut tradicional o convencional deduïm com una despesa les amortitzacions del capital físic, hauríem de deduir també com una despesa d'aquest producte nacional brut ecològic dos aspectes més que fan referència a la natura: en primer lloc, el que nosaltres en diem la «depreciació del capital natural», és a dir, l'esgotament de recursos, i en segon lloc, aquelles despeses per a la defensa del medi ambient, és a dir, temes contra la contaminació i temes de reparació del medi ambient. Aquests aspectes en la comptabilitat tradicional s'afegeixen com una despesa i, per tant, com un increment del PIB, quan en realitat és una amortització que s'hauria de fer pel que significa d'esgotament de recursos o de partides que van a reparar el medi ambient.

Mirin, els en posaré només tres exemples. Si nosaltres ens trobem amb una congestió de trànsit ciutadà, això prova més despesa de benzina, i amb els termes tradicionals és un augment del PIB. En definitiva, això és una contaminació que es produeix a l'atmosfera i és una amortització del patrimoni natural; hauria de ser una sostracció del PIB. Un altre: si hi ha una fuga tòxica i això significa una despesa de metges, una despesa sanitària, això és augmentar el PIB, quan realment aquesta fuga tòxica ha afectat el capital natural i, per tant, hauria de ser una amortització i hauria de ser una sostracció del PIB.

És a dir, entenem nosaltres que s'hauria d'intentar anar implantant aquestes comptabilitats ecològiques en el sentit que a la comptabilitat tradicional li hauríem de restar com a amortització les despeses per garantir el medi ambient i la depreciació del capital natural. És un tema que s'ha fet ja –com els he dit– en altres països –Canadà, Noruega, Suècia, França–, ho està fent Nacions Unides i estem convençuts que el Grup de la majoria estarà interessat que això es faci aquí, a Catalunya, amb la qual cosa donaríem una mostra més que Catalunya és un país modern.

Moltes gràcies, senyores diputades; moltes gràcies, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn del Grup Socialista, té la paraula, per un temps de quinze minuts, la diputada senyora Tura.

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputades, en els tres apartats que han configurat el debat dels pressupostos, hem intentat introduir una idea que, francament, creiem que, amb sinceritat, tots els grups d'aquesta cambra, inclosos els que donen suport al Govern, hi han d'estar d'acord, que és que veritablement un dels departaments que s'ha vist més minvat en les seves possibilitats d'actuació en els pressupostos tant de l'any 1996 com d'aquest que estem debatent, per a l'any

1997, ha estat el Departament de Medi Ambient; i que minvar o treure recursos d'aquest àmbit no és un tema menor, si per altra banda s'insisteix i es pretén dir en el llenguatge verbal i en el llenguatge escrit de les diferents presentacions del que ha de fer aquest departament o en els diferents textos de les lleis que regulen temes com els residus o com, en aquest cas, doncs, la proposta de pla de purins que ens han presentat..., són llenguatges que sovint compartim, són plantejaments d'actuació en l'àmbit mediambiental que, en la literalitat dels textos, doncs, habitualment hi estem d'acord. Però jo vaig dir en l'altre debat –i insisteixo ara– que la manera de veure si això que s'escriu, si això que es legisla, si això que es regula s'està disposat a aplicar-ho, i aplicar-ho a la pràctica, és, aleshores, quan debatem el reflex d'aquests temes en el pressupost. I els hem de reiterar una vegada més, tot i que jo crec que ho saben i que ho haurien d'acceptar –si no fos que això, des del punt de vista de l'estratègia d'aquells que pretenen argumentar que aquests pressupostos són bons per a Catalunya, doncs, es fa bastant difícil que ens ho acceptin–, però haurien d'acceptar que els pressupostos del Departament de Medi Ambient són veritablement escassos, tan escassos que fan impossible portar a la pràctica allò que vostès mateixos plantegen en la memòria de presentació, en el programa d'actuació del mateix Departament.

Doncs, aquest fil argumental és el que hem mantingut quan vam debatre les esmenes a la totalitat a aquest Departament, quan hem estat en comissió i hem debatut les esmenes puntuals a l'estat de despeses i ara que estem debatent, doncs, les esmenes a l'articulat del que..., de com i de quina manera s'ha de gestionar aquest pressupost.

El nostre grup d'esmenes planteja una cosa que ja els he comentat també en els debats anteriors, de dir: probablement hi ha poques coses –i n'hi ha, eh?, i la sanitat n'és una, i l'ensenyament potser n'és una altra; la sanitat, claríssimament, l'ensenyament n'és una altra i el medi ambient n'és una altra– en què el conjunt d'administracions de Catalunya, el conjunt d'entitats que gestionen recursos públics de Catalunya, haurien d'anar del bracet, de la mà, haurien de sumar esforços, haurien de compartir els recursos existents en aquest àmbit per tal que l'efecte sobre el territori, sobre els nostres pobles, viles i ciutats, sobre cada un dels carrers, cada un dels racons, cada un dels abocadors incontrolats, cada un dels espais del territori català, tingués l'acció que des del punt de vista mediambiental caldria efectuar-hi. Doncs bé, en algunes d'aquestes esmenes, i sobretot en dues hi poso èmfasi important, en allò que es refereix a una disposició addicional en la qual es parla, doncs, de garantir la suficiència financera i, per tant, establir els mecanismes necessaris que assegurin el finançament de l'Entitat Metropolitana dels Serveis Hidràulics i de Tractament de Residus, i també la de dotar suficientment el Fons de gestió de residus municipals a Catalunya, es pretén això. Per què? Perquè, si no som capaços, en el tema de residus... –i per part del Departament s'ha acceptat reiteradament que el tema dels residus és un problema greu, probablement el més greu que té plantejat en aquests moments en l'àmbit mediambiental a Catalunya, i que en alguns casos en

l'àmbit dels residus estem en una situació límit—, si no s'accepta la necessitat de compartir i de treballar conjuntament en l'àmbit autonòmic i municipal del conjunt de Catalunya, difícilment farem el que hem de fer tots plegats en matèria de residus.

Aquestes dues esmenes, doncs, pretenen això. Una, perquè l'Entitat Metropolitana de Serveis Hidràulics i de Tractament de Residus engloba un conjunt de poblacions en el qual es concentren molts i molts ciutadans i ciutadanes de Catalunya, i, per tant, això agreuja en alguns casos la quantitat de producció d'aquest tipus de residus, ja siguin d'aigües residuals, ja siguin de residus urbans, etcètera, i, per tant, creiem que la col·laboració amb aquesta Entitat, i molt especialment en l'aplicació del Pla de residus que per a aquest àmbit s'ha aprovat, és fonamental. I l'altra pel tema que la mateixa Llei de residus, quan es va aprovar, preveia la dotació, la creació d'un fons de gestió de residus municipals que o no s'ha dotat en pressupostos anteriors o es dota insuficientment en aquest pressupost. Es dota amb 1 milió de pessetes, que és possible que el senyor Escudé m'expliqui que és ampliable i que, per tant, doncs, si arriben recursos i tal... —que aquests dies ens ha reiterat molt això dels crèdits ampliables—, però, senyor Escudé, vostè sap que pot estar dotat d'1 milió de pessetes ampliable perquè, si arriben recursos, procedents del que sigui —de la Llei de envasos i embalatges..., del que sigui—, s'ampliï aquest milió, o pot estar dotat amb 200 milions de pessetes i ampliable i, si arriben més recursos, en tindrem més de 200; però és que ara en tenim un i prou. Per tant, quan diem «dotar suficientment» i a més que es mantingui ampliable, és perquè es prevegi i s'expliciti la voluntat d'aquest Govern que aquí hi hagi recursos; no que quedin condicionats a si vénen. Si vénen, benvinguts siguin, i que ho ampliïn; però no que només hi hagi 1 milió de pessetes, perquè ens sembla, de veritat, si tenim en compte que els residus són un problema greu, que s'ha acceptat com a tal problema greu, que hi ha una llei, que la Llei diu que hi haurà un fons de residus i que es doti només amb 1 milió de pessetes, ens sembla donar molt, molt poca importància a aquesta qüestió.

Hi han algunes altres esmenes que fan referència a temes més puntuals i més concrets: per exemple, el Pla d'usos dels boscos de Poblet, etcètera, i una altra qüestió, que és la connexió de la xarxa de col·lectors en els col·lectors en alta que van a les depuradores, per tal que ara que comença a haver-hi una mínima xarxa de depuració d'aigües residuals, doncs, totes les aigües residuals aboquin a aquests col·lectors, i, per tant, es rendibilitzin aquestes inversions al màxim possible, que les consideraré puntuals, que aquí estan, que les hem posat aquí perquè s'ha d'evidenciar que aquestes coses encara continuen passant a Catalunya, però que entenem que són temes molt puntuals.

I tornaré a aprofundir en una cosa que el Grup Socialista durant tot aquest debat n'ha fet un èmfasi important i que fins ara no n'ha obtingut resposta clara, i la resposta que ha obtingut va més en la tesi, en la línia de donar raó al que venim dient des del Grup Parlamentari Socialista, que és el tema de l'endeutament de la Junta de Sanejament, és el tema de l'aparició en el pressu-

post de la Junta de Sanejament de 15.000 milions de pessetes de capital circulant, basat en el tema de la cessió de drets de crèdits de la Junta de Sanejament. Per què diem això? Diem això perquè, quan hem criticat, més o menys amb intensitat, el fet de la disminució de recursos en el Departament de Medi Ambient, per part de l'honorable conseller d'Economia se'ns ha dit: «Oh!, però, escolti'm, la Junta de Sanejament i també la Junta de Residus es veuen incrementades de forma important en els seus recursos.» I després, quan analitzem la Junta de Sanejament i la Junta de Residus, la manera d'incrementar-ho —ja els ho vaig dir en el debat de l'esmena a la totalitat— és una manera, si més no, discutible. Discutible perquè moltes de les inversions que hi han en aquest àmbit, en el de sanejament, per exemple, estan condicionades al fet que vinguin o no vinguin fons de cohesió; per tant, tornem a estar en aquella història que, si vénen, hi haurà inversió; si no vénen, no hi haurà inversió. Per tant, quins pressupostos hi ha de recursos propis de la Generalitat que assegurin inversions en aquest àmbit? Cap. I segon, perquè apareix una figura, que, nosaltres, si bé diem que podria arribar a ser-hi i a efectuar-se, però que la cessió aquesta s'ha de fer per llei i que, per tant, s'ha de portar a aquest Parlament i s'ha de debatre obertament, amb transparència i amb claredat..., i vostès intenten que aquesta cessió es faci en virtut d'una disposició addicional que apareix en aquest pressupost.

Per tant, insistim una altra vegada que aquest és un mètode que no s'ha fet correctament, que no s'ha explicat correctament; en la memòria ni tan sols hi consta el perquè, ni com, ni com es preveu fer, i des del Grup Socialista intentem dir que aquesta no és la manera de fer-ho, que vostès ho han de regular, i ho han de regular per llei, i que la llei ha de ser debatuda i, evidentment, si vostès ho consideren així, doncs, aprovada en aquest Parlament, però que no es pot fer mitjançant aquesta via de les disposicions addicionals del pressupost que estem debatent en aquests moments, perquè això el que ve a sumar és aquest continu procés de maquillatge —que de tan maquillatge jo crec que ja és camuflatge— del deute de la Generalitat, i algun dia hauran d'intentar consolidar-lo tot ell i donar-nos comptes no només dels departaments de la mateixa Generalitat, sinó de totes les empreses que la Generalitat té constituïdes al seu entorn. I, quan el tinguem calculat i degudament informat, ens adonarem que aquestes xifres que estem parlant sempre nosaltres de l'endeutament de la Generalitat són lleugerament esgarrioses.

O sigui que insistim molt en aquests tres àmbits de les nostres esmenes, en aquesta última oportunitat de debat que se'ns dona en l'àmbit del Departament de Medi Ambient el dia d'avui, que són: la dotació insuficient del propi Departament; la manca de voluntat de col·laboració amb l'Administració local o les entitats en què l'Administració local s'agrupa, com ara l'Entitat Metropolitana; el tema que els recursos que apareixen, que preveuen la possibilitat d'inversió en la Junta de Sanejament, són més que dubtosos quant a la seva correcció, i la petició reiterada i que avui tornem a demanar és que això es reguli mitjançant llei, que ahir el mateix president de la Generalitat reconeixia que probablement així s'hauria de fer. O sigui que, seguint les paraules del

president de la Generalitat, el que els demanem és que aquesta disposició addicional se suprimeixi, que és el que demana una de les nostres esmenes, i, en el cas que es persisteixi en la idea que aquesta cessió de drets dels crèdits de la Junta de Sanejament es pot efectuar, s'efectuï mitjançant la corresponent llei.

Esperem, si més no, fer-los arribar les nostres preocupacions. Les fem no pas en el sentit aquest crític i pesat que l'oposició sempre es queixa, sinó en el sentit de dir-los: l'àmbit mediambiental és fonamental si volem donar-li el tomb i volem demostrar que aquest país és un país avançat, capaç de comparar-se a qualsevol altre país d'Europa; vostès, en aquest àmbit, estan reduint cada vegada més recursos i, quan ens intenten explicar que incorporen recursos, els incorporen per una via que no és l'adequada i, per tant, tornem a estar en fals. Replantegin-s'ho, sàpiguen que ens trobaran al seu costat en tot el que suposi avançar en aquest tema de concepció mediambiental del desenvolupament de Catalunya, i rectifiquin en virtut de les esmenes que nosaltres els hem plantejat i els altres grups de l'oposició també.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Raimon Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, entrem ara en un bloc d'esmenes, les de Medi Ambient, que jo diria que és la representació arquetípica de la crítica que jo he fet a les esmenes que s'han defensat fins aquest moment, perquè, d'aquesta trentena llarga d'esmenes que comporta aquest volum, aquest paquet relacionat més o menys directament amb el medi ambient, només n'hi han tres, o sigui, menys d'un 10%, que fan referència concreta a tema directament pressupostari, i encara aquestes tres giren a l'entorn d'un únic tema, que és el tema de les actuacions de finançament de la Junta de Sanejament; tota la resta són o crèdits ampliables –que n'hi han poquets– i aleshores un enorme calaix de sastre, que són noves disposicions addicionals. Per tant, vagi per endavant aquesta rèplica a tot el que s'ha dit. Per altra banda, en el que podríem qualificar de debat més global, més genèric, en el qual jo diria que hi ha excel·lit la senyora Tura, la mateixa senyora Tura ha reconegut al llarg de la seva intervenció, en aquells aspectes més globals, que en definitiva no feia altra cosa que repetir –potser amb paraules lleugerament diferents, i fins i tot potser ni així– el debat que ja va fer ella mateixa en l'anterior Ple, en el que feia referència a l'esmena a la totalitat de devolució al Departament i els seus organismes autònoms, i el mateix... –en certa manera potser més precipitada, perquè també en treballs de comissió recordarà la senyora Tura que vam tenir molt poc temps per fer el debat, per raons extraparlamentàries–, i, per tant, jo crec que el que va dir el meu company, el senyor Espadaler, en resposta a totes aquestes qüestions, aquest tema fonamental de la retallada, de la minusvaloració del Departament..., seria ara una destinació de temps que no puc entretenir-m'hi, ja que –insisteixo– repetiria –i, per tant, ho dono

per reproduït– tot allò que el senyor Espadaler ja va dir en comissió.

Anant a les esmenes concretes que s'han defensat ara i aquí, tenim que, quant a l'article 6, crèdits ampliables, parla del Fons de gestió de residus, quant a crèdit ampliable, o, millor dit..., perquè ja és ampliable; per tant, tota aquesta crítica que s'ha fet en alguns aspectes, doncs, per nosaltres, cau per la seva pròpia base, perquè és ampliable. Ara, evidentment, com deia la senyora Tura, nosaltres entenem que per no incrementar el dèficit hipotètic que significa sempre, en principi, un crèdit ampliable, si no és que va lligat amb recursos exteriors..., que precisament aquests recursos exteriors –que tradicionalment i històricament han sigut molt importants–, doncs, comportin aquesta correcció.

Ara, aquí el problema no és que sigui ampliable, sinó que vostès demanen... –esmena número 1, del PSC, i n'hi ha alguna altra..., i la 26, d'Iniciativa, em sembla que també va per aquest cantó, i alguna altra que sortirà de les disposicions addicionals–, van en el sentit que aquest Fons de gestió sigui ampliable per destinar els diners a l'Administració local, al capítol 7, i, és clar, això ja és ampliable per tots els efectes; ara, el que nosaltres entenem és que no ha de ser ampliable només a aquestes efectes. Podríem dir que, des del punt de vista dialèctic, és més generosa la situació del pressupost, perquè és ampliable per a tothom; ara, és clar, jo ja entenc que políticament vostès advoquen perquè hi hagi una aplicació prioritària a l'Administració local –i la senyora Olivares hi ha fet una referència també directa en la seva intervenció. Però, bé, en definitiva, ja és ampliable, i aleshores hi haurà d'haver un seguiment i un control des del Parlament de les actuacions de la Conselleria de Medi Ambient, i, quan vostès entenguin que aquest caràcter d'ampliabilitat s'aplica a altres conceptes que no siguin de destinació a l'Administració local, aleshores donarà peu al debat corresponent, però formalment no cal dir que s'ha de concentrar l'ampliabilitat a l'Administració local.

L'esmena 27 parla: «per tal de procedir i impulsar...»; ja està impulsada, l'actuació del Departament. Entenem que impulsa tot això que es demana.

A l'article 34 hi ha una esmena del Grup Socialista, la 2, que és la que fa referència a aquesta qüestió que al final s'hi ha referit de forma extensa, perquè és un tema important –hi estem d'acord–, la senyora Tura, que és la qüestió d'aquesta mecànica enginyosa de finançament de la Junta de Sanejament. Aquí el que es fa, a l'article 34, que és d'aval, que és d'endeutament, és fer una referència a la disposició addicional vint-i-vuitena, que és allà on hi ha el tema central, i per això, aquesta disposició addicional vint-i-vuitena, la defensaré conjuntament amb aquesta de l'article 34; hi ha esmena del Grup Socialista, òbviament, i també aquí hi ha una esmena d'Esquerra Republicana, que és la número 9.

Nosaltres entenem que això és perfectament vàlid, que potser nosaltres, com a països llatins, hi estem poc acostumats, però suposo que sabran que al món anglosaxó el tema del descompte de facturació, el *factoring*, és una pràctica habitualíssima. Al món anglosaxó el que passa més aviat és que es desconeix el mecanisme,

la lletra de canvi, i, per tant, la pignoració d'efectes comercials es fa a través de la facturació. Per tant, no hi ha res de nou. Deia la senyora Tura: «És que aquest és un mecanisme de maquillatge.» Miri, el qualificatiu «maquillatge» pot ser molt espectacular, però, si més no, l'intent de totes les administracions europees de donar compliment..., perquè tornem a incidir sempre en la mateixa pedra d'ensopec: en aquest debat hi ha hagut temes aparentment estrelles; per mi, el tema estrella només és un, que és el compliment de Maastricht, i, per tant, aquí hi anem. I si vostè repassa la revista *Time*, el setmanari *Time*, de data 30 de setembre –si no recordo malament, almenys en l'edició europea–, veurà, totes les administracions d'Europa, les filigranes, perfectament vàlides i legals –perquè, si no, no tindrien eficàcia–, que han fet totes les administracions, doncs, per evitar incrementar o mirar d'aconseguir i reduir el nivell d'endeutament per donar compliment a aquests requisits, exigents, però necessaris, de la convergència econòmica de Maastricht. Per tant, nosaltres estem totalment d'acord amb aquest mecanisme.

La senyora Tura, com era evident, ha reflectit un tema o una opinió d'autoritat; ha dit: «El senyor president de la Generalitat va dir que sí, que calia una llei.» És clar, vostè ha de comprendre, senyora Tura –millor dit, ho sap perfectament–, que el senyor president de la Generalitat és d'una cortesia exquisida, i, és clar, quan el capítol del grup principal d'oposició ahir a la tarda li va plantejar una pregunta dient: «No, no, vostès fan mal fet, haurien de fer una llei», el senyor president de la Generalitat, conscient de la importància del pes del senyor Nadal, va dir: «Bé, ja ho estudiarem, si és possible.» Ara, jo, que per molts meus crims, doncs, entre altres crims i defectes sóc poc exquisidament cortès, i per altra banda sóc jurista –no sé si les dues coses van juntes o no–, entenc que el problema, per mi, no existeix, perquè, realment, és que estem en una llei, la llei de pressupostos. Que vostès voldrien una llei addicional més explícita? És una qüestió opinable, però jurídicament..., hi estem d'acord, cal recollir-ho per llei, i ja es recull, i per això el Projecte de llei del Govern inclou aquesta disposició addicional vint-i-vuitena, que a més a més és un tema que està directament lligat amb qüestions pressupostàries, perquè és la base de finançament d'una part dels ingressos d'aquesta Junta de Sanejament.

Dit això, anem a les disposicions addicionals, aquest enorme calaix de sastre. Tenim la número 4, que l'ha defensada molt la senyora Tura, el finançament de l'Entitat Metropolitana de Serveis Hidràulics. Aquesta és una qüestió que ha sortit des de fa dos o tres anys, i, evidentment, des de la nostra perspectiva, no hi ha consignació, i per nosaltres és obvi, perquè això és una competència municipal. Per tant, els municipis han d'espavilar-se a buscar, a trobar un finançament, amb maquillatge o sense, de cara a cobrir aquest finançament. Potser seria petulància donar consells, però potser aplicar aquell principi –que tots hi estem d'acord– que «qui contamina, paga» seria un possible camí o un camí fàcil de finançament d'aquest Pla.

El mateix passa amb la 5, el Fons de residus municipals. És el que també han plantejat també a l'article 6

com a crèdit ampliable. Aquesta qüestió, aquest Fons de gestió de residus és ampliable. Vostè diu «una quantitat molt petita»; bé, d'acord, però continua essent ampliable i permet qualsevol creixement que sigui viable, en funció dels ingressos; això sí que ho voldríem deixar clar. El que no estem disposats, en conceptes d'una magnitud, que podria ser enorme... –i vostè ho ha reconegut, i vostè ho ha dit, i la senyora Olivares també, la transcendència que té aquest tema dels residus municipals–, una ampliabilitat que no anés lligada a recursos externs significaria fer un esforç..., no un esforç: al revés, un contraesforç molt important quant a la creació del dèficit del pressupost de la Generalitat.

Els boscos de Poblet, l'esmena 6. El Departament em manifestava fa uns dies, en comentar aquestes esmenes, que s'han iniciat gestions per executar aquesta iniciativa i que es creu que l'any vinent hi haurà diners per fer aquesta operació.

L'esmena 7, collectors urbans. Aquesta també és una qüestió que surt un any i altre. Abans de poder comptar amb la satisfacció entre nosaltres de la senyora Tura, doncs, també els seus companys –em sembla que era la senyora Rosa Martí– tenien aquesta missió, també. Els collectors urbans, aquest és un problema que no és econòmic, sinó que és un problema jurídic; és un problema jurídic perquè, és clar, una cosa són els collectors, però una cosa són els collectors en alta i una altra són els collectors en baixa. El clavegueram: el clavegueram és competència municipal –almenys així nosaltres ho entenem–, i, per tant, doncs, no podem posar una disposició addicional que financi aquests collectors urbans.

L'esmena 8 i l'esmena 15, que s'han defensat per separat, tornen a ser residus domèstics. Es pretén incorporar-hi 2.000 i 5.000 milions. Sincerament, aquestes actuacions del Programa de residus especials queden recollides en el pressupost de la Junta de Residus; ara, òbviament, no per aquestes quanties.

L'esmena 10, el delta de l'Ebre, que deia el senyor Portabella. La política del Departament d'Agricultura –i em sembla que això és clar i net– no ha passat ni passa ara, i menys en una època d'austeritat financera, per l'adquisició de sòl.

L'esmena 11, mesures agroambientals en el delta de l'Ebre. Aquesta qüestió depèn d'una normativa específica, i una vegada més topem amb Brusselles; cal subordinar-la a l'aplicació de les disposicions comunitàries.

La 12 i la 13 ja van sortir com a 37 i 38 en un grup anterior.

El tema de l'electrificació, que comentava el senyor Portabella, l'electrificació rural amb mitjans o amb energies renovables. El Departament d'Indústria –i entenem que és correcte posar-ho aquí, a Medi Ambient–, doncs, continua els seus programes des de fa molts anys, fa molts anys que s'hi dedica, al foment d'energies renovables, a aquest ampli ventall que encara en molts casos s'ha de veure quina viabilitat econòmica té l'explotació d'aquestes energies renovables, però bé, en definitiva, el Departament fa molts anys que

dedica esforços a aquests estudis i a aquestes activitats, així com a l'atracció d'inversions –que això és l'important: gent que vulgui invertir en aquestes energies renovables.

La qüestió de la «bona part», de la «bona part de...» Sí, el senyor Portabella deia: «No, és que jo, més que res, ho explico perquè així el senyor Escudé em podrà replicar. No, bé, com ja vaig dir en un altre grup, és vostè mateix que replica, perquè, evidentment, posi's vostè en la pell d'un interventor de la Generalitat que digui: «Miri, ara ens gastarem..., no ho sé –per dir alguna xifra–, 20.000 milions de pessetes, perquè soterrarem tota la xarxa elèctrica de Catalunya», i entra un i diu: «Escolti, quina partida ho diu això?» «Oh!» –diu–, «miri, hi ha una disposició addicional que diu que bona part de...» És clar, això està molt bé i accepto que vostè ho plantegi com a punt d'arrencada per fer un debat aquí, però no té cap conseqüència ni cap virtualitat econòmica pressupostària.

L'esmena 17 –que no n'he sentit parlar massa–, el tema dels aiguamolls de Torredembarra i d'altres. A mi del que se m'informa és que, en el cas de Torredembarra i Tamarit, està en fase d'elaboració –això que demana Esquerra Republicana–; en canvi, pel que fa al baix Gaià i a la sèquia de la Pineda, els tècnics del Departament no veuen clar que sigui un pla especial, que calgui un pla especial, i s'estan estudiant alternatives.

Com també l'esmena següent, la 18, l'ecoturisme. L'ecoturisme, una activitat importantíssima, d'acord..., però, és clar, vostè ho demana al Departament de Medi Ambient, i, el Departament de Medi Ambient, se m'informa que ni gestiona aquest tipus d'actuació ni la seva promoció; correspon a altres unitats administratives.

El tema dels residus de les petites empreses, l'esmena 19. La Junta de Residus, doncs, aplica la Llei 6 del 93, i en funció d'això va desenvolupar un programa de gestió per a la minimització de residus especials, que va ser aprovat ja fa temps pel Consell de Direcció el 22 de juny del 94, i va crear un Centre d'Iniciatives per a la Producció Neta. Això és el que es fa i s'està portant a terme.

El Pla de gestió del PEIN, esmena 20. Aquí també hi ha una objecció jurídica, perquè se m'informa pels experts que el Pla de gestió no és una figura regulada en la legislació vigent, que en tot cas serien «programes» de gestió, i en aquest cas... Oh!, és molt diferent, senyor Portabella: des d'un punt de vista mediambiental potser pot fer-se passar bou per bèstia grossa, però jurídicament són dues figures diferents, o, millor dit, amb aquesta denominació no existeix. I, en el cas que el que vostè volgués, efectivament, és un programa de gestió, correspon als òrgans gestors de cada espai.

El tema dels inspectors, que el senyor Portabella ha començat la seva intervenció parlant molt dels inspectors. Els inspectors entenem que fan la funció que jurídicament els correspon i que, quant a la seva ampliació de plantilla, el Departament considera que és correcta la quantitat d'inspectors existents i que, en últim terme, l'austeritat –i una de les austeritats més evident és la no-ampliació de plantilles– ens impediria acceptar això.

El Grup Mixt ha retirat l'esmena 23, sobre gestió de purins.

L'esmena 24 torna a ser el tema de la gestió municipal, per 20.000 milions; allò que primer se'n demanava com a crèdit ampliable ara ja es precisa: 20.000 milions per això. Si allà era inviable, més ho serà aquí.

Esmena 25. Ara surt un altre cop el tema de la gestió de purins –aquesta esmena està mantinguda. És un tema que s'ha debatut molt; concretament en el cas de l'Osona, que és al que fa referència aquesta esmena, hi ha un programa de gestió de dejeccions ramaderes que no fa gaires dies va aprovar el Consell de Direcció de la Junta de Residus, el dia 21 de novembre del 96, i s'està procedint a l'elaboració de programes d'àmbit comarcal.

Ja anant acabant, tenim un conjunt d'esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. A l'esmena 28, la senyora Olivares ens ha parlat dels autobusos que funcionin a gas. No sé si sap –i per tant, per això li ho explico– que l'Institut Català d'Energia, a través d'un programa concret, el Programa gestió en el transport, està portant a terme una línia d'estudis i treballs sobre els vehicles que funcionin amb biocombustibles i gas, i, per tant, és possible que arribem a la mateixa conclusió que la senyora Olivares. Ara, preveure una disposició addicional en el pressupost, no hi estaríem d'acord.

El tema de l'estudi de l'aplicació de la normativa internacional, que ens citava tota una sèrie d'acords a l'esmena 31, és clar, nosaltres entenem –i suposo que el senyor conseller de Medi Ambient hi està plenament d'acord– que és una de les seves funcions, conèixer i aplicar i vetllar per aquesta normativa en allò que sigui aplicable a Catalunya. Per tant, no creiem que s'hagi de recollir aquesta intencionalitat en el debat de pressupostos.

L'esmena 32, sobre el PEIN: el PEIN, que estigui, ve a dir l'esmena, «promocionat o ajudat per l'Administració local». És un tema interessant. Realment ho han fet una colla de municipis, una tasca de suplència durant molts anys, en el passat, d'aquestes qüestions mediambientals; ens sembla molt bé. Però en aquest moment s'estan fent estudis per determinar quins espais promocionats o emparats pels municipis realment han de ser incorporats, i a l'hora de la revisió del PEIN serà el moment de fer-ho. Però no sistemàticament pel sol fet que el municipi, que a vegades pot ser per motius ics, indeterminats, doni suport a un espai natural protegit, que l'hagin d'incloure.

El tema dels estudis sobre abocadors comarcals, d'acord. I en el Departament hi ha partides per a aquestes activitats; partides d'estudis hi són pràcticament a tots els departaments, i, per tant, no creiem incloure una disposició addicional que faci referència a estudis específics sobre aquesta matèria, important, però una matèria com n'hi han d'altres.

L'última esmena que ha defensat la senyora Olivares, la de residus domèstics, totalment d'acord, però la Junta de Residus hi té partides, al seu criteri potser insuficients. És una cosa que discutia em sembla que la senyora Tura, que deia: «Oh!, que sigui suficient.» És un tema molt subjectiu què és suficient i què no és suficient.

Finalment, per acabar, senyor president, el senyor Novella ha sortit a defensar dues esmenes, dues esmenes que una vegada més, fonamentalment, jo estic d'acord amb el senyor Novella: són esmenes importants. És un tema que no és nou; el senyor Portabella a la legislatura anterior havia plantejat aquesta qüestió no ja com un treball o una actuació estrictament mediambiental, sinó –si no ho recordo malament– que demanava que en tot el corpus estadístic de la Generalitat es tingués present això. Per altra banda, jo voldria recordar, senyor Novella, que quan vostè i jo érem companys del claustre de professorat del CIC de Terrassa, que fèiem classe de costat a costat, a les meves alumnes –jo no sé vostè què els explicava, no tinc idea de què els explicava–, a les meves alumnes jo els explicava l'error... –que aleshores tot just començava, perquè Catalunya s'havia apartat, o l'havien apartada, de contacte amb el món exterior–, quan hi havia la gran novetat del PIB, jo deia: «Escolteu, el PIB és molt important; ara, és un error valorar el benestar, la satisfacció en funció estricta del PIB, que és una mera matèria econòmica.» Jo parlava de l'índex de felicitat. Ara, vostè, com a economista i com a mediambientista, doncs, això ho vincula amb la recuperació, amb la compensació, amb la degradació que comporta la creació d'aquest PIB. Hi estem totalment d'acord. Ara, aquí el que passa –i vostè ho sap perfectament– és que per elaborar aquesta comptabilitat física inicial es necessita una gran quantitat de dades, de sèries estadístiques fiables, que s'estan recollint des de fa temps però que no hi ha encara una base estadística fiable suficient per fer això.

Per altra banda, hi ha una limitació important, o un problema, més que limitació, un problema addicional considerable, que és que, és clar, no n'hi ha prou amb tenir tots aquests elements que influeixen negativament o que emmascaren el fet que realment el producte interior brut no puja tant com es diu que puja perquè no es dedueixen totes aquestes amortitzacions que s'haurien de fer, i que hi estem d'acord, sinó que molts d'aquests elements són elements que no tenen preu de mercat; no hi ha valoració en el mercat de l'atmosfera o de l'aigua, en molts casos –en altres casos es pot fer–, i intentar valorar econòmicament aquests elements és una feina molt delicada i envitricollada. Per tant, doncs, des de l'acord en el fons, no estaríem disposats a recollir-ho ara i aquí en el Projecte de llei de pressupostos. Més endavant, segurament, uns i els altres, i amb la resta de la cambra –ja parlava del senyor Portabella també de la preocupació per aquesta qüestió–, hi podrem arribar. Avui per avui és un desideràtum que no podem «realísticament» considerar com a viable a curt termini.

I per això, senyores i senyors diputats, senyor president, arribat el moment de la votació, el nostre Grup s'oposarà a l'adopció de tot aquest conjunt d'esmenes suara defensades per la resta de grups que han presentat esmenes.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

D'acord amb els portaveus, procedirem ara al debat del bloc número 7, d'ensenyament i universitats, i, en aca-

bar aquest debat, procedirem a la votació successiva del bloc número 6 i del bloc número 7. Per tant, per defensar les esmenes en el bloc 7, d'ensenyament i universitats, té en primer lloc la paraula, pel Grup Socialista, la diputada senyora Duch.

La Sra. Duch i Plana

Gràcies, president. Diputats i diputades, em sembla que comencem el bloc setè, dedicat a ensenyament i universitats, i jo manifesto un desig, que compartim altres diputats i diputades que estem intervenint pels grups de l'oposició, en el sentit que potser no..., que, la rèplica del Govern –no és res personal, diputat Escudé–, l'assumís en aquest cas una altra persona; seria bo, potser, donaria més vivacitat al treball, al debat i als mecanismes omnicomprendius, etcètera.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

Bé, anem al que correspon. No voldria fer una expressió retòrica, però sí que m'agradaria deixar dita una frase i deixar un parell de segons de silenci després: «L'educació amaga un tresor.» Aquest és el títol de l'informe resum dels treballs de la Comissió Internacional sobre Educació per al Segle XXI, dirigida per Jacques Delors; un informe que planteja els desafiaments als sistemes educatius en això que hem convingut a dir la «societat del coneixement». Amb aquesta perspectiva, el Grup Socialista al Parlament de Catalunya ha plantejat el debat pressupostari amb l'objectiu de situar i donar resposta als problemes de l'educació al nostre país; uns problemes que tenen un ampli ressò ciutadà per tal com la comunitat educativa els ha plantejat al carrer en recents mobilitzacions estudiantils, com també amb el Manifest en defensa d'una universitat pública.

Les esmenes a la totalitat del Departament d'Ensenyament, les esmenes a l'estat de la despesa que hem plantejat, mostren una altra política, una política alternativa a la proposta que planteja el Govern en aquests pressupostos, una altra política perquè ens preocupen les dotacions de recursos, que són del tot insuficients pel que fa a inversions escolars. L'acumulació dels successius dèficits inversors acabarà per convertir la infraestructura en un veritable coll d'ampolla –i ho dic amb tota la preocupació– que pot bloquejar tot el procés de la reforma educativa en marxa. Sobre aquesta qüestió i sobre altres, en la defensa de les esmenes del Grup Socialista inclouré també la defensa de tres esmenes que plantegem conjuntament els grups Socialista, d'Iniciativa i d'Esquerra Republicana, que fan referència també a qüestions d'inversió en centres docents i mitjans per a aplicació de la reforma educativa.

La Federació de Municipis de Catalunya ha destacat com en la legislació actual l'Administració local queda emplaçada com a administració cooperadora en relació amb qüestions educatives. En relació amb això, en la XII Assemblea d'aquesta entitat municipalista, l'any 95, es plantejava com calia que la Comissió Mixta Departament d'Ensenyament - entitats municipalistes treballés per consensuar un decret que regulés jurídica-

ment aquesta cooperació. És per això que entretant el Grup Socialista planteja en l'esmena 422 l'addició de la disposició addicional dissetena en el sentit que l'incompliment dels terminis de pagament previstos en els convenis generarà interessos de demora.

La integració de la música en el projecte global d'educació de les persones és positiva. Com es recull en la LOGSE, això ha de permetre de reordenar les obligacions i les responsabilitats de cada administració, juntament amb la destinació dels recursos necessaris. Per això l'esmena 63 defensa la millora dels convenis amb els ajuntaments i la pròrroga del conveni vigent al curs 96-97 sobre els conservatoris de música. I segurament se'm dirà que hi ha hagut increments en aquesta partida. Certament, hi ha hagut increments; però l'increment és encara insuficient fins i tot per al compliment dels acords marc, allò que seria imprescindible.

Passant a una altra qüestió, l'aplicació de la reforma educativa ha comportat, segons els casos, reduir o incrementar la mobilitat dels estudiants. Les obligacions derivades en matèria de menjador i transport escolar suposen necessàriament un increment de recursos per tal d'estendre, per raó de distància dels nuclis de població, el trasllat obligat a gran distància dels municipis. En relació amb això es presenta l'esmena 64.

El Grup Socialista vol situar la transcendència i la virtual acta de defunció del Pla d'inversió en centres docents no universitaris. Aquest fou el criteri fonamental defensat pel diputat Cadevall en l'esmena a la totalitat del Departament d'Ensenyament. A Catalunya –ho recordem una vegada més– s'han instal·lat 570 barracots en relació directa amb el 37% de desviació acumulada; dit altrament: els barracots són funció de l'endarreriment en el programa d'inversions. Nosaltres denunciem l'incompliment del Pla que ara es vol maquillar amb l'esmena de 6.000 milions a gestionar per GISA. Quins són els criteris que s'hi contemplen? Es genera amb aquesta gestió una expectativa per a tots els municipis inclosos en les prioritats 1, 2 o 3? Quina metodologia comporta aquesta inversió? Pensem que es tracta d'una mesura poc ortodoxa que segurament es traduirà en un augment posterior de l'endeutament. Algú podria dir «més val això que res»; segurament; però en qualsevol cas i a hores d'ara aquesta autèntica assignatura pendent hauria de ser motiu més que suficient per arribar a un acord polític d'una certa entitat que, superant l'actual punt mort, aconseguixi reconduir satisfactòriament aquesta estratègica qüestió de la xarxa d'infraestructures escolars.

Amb aquestes intervencions dono per defensades dues de les esmenes conjuntes amb els dos altres grups parlamentaris, i només una referència breu, abans de passar al bloc d'universitats, a una altra esmena d'addició que reclama més energia pel que fa a la posada en marxa dels cursos de garantia social als cicles formatius de primer nivell. L'esmena 470 és un clàssic del debat pressupostari; tornem a defensar una vegada més el traspàs de les competències universitàries al Departament d'Ensenyament. No s'hi val que la majoria argumenti la seva posició en contra sobre la base de la divisió de poders i de la sobirania de l'Executiu per a definir el seu organigrama. Demanem que l'educació i

la formació continuada –per cert, un altre tret destacat de l'Informe Delors sobre educació al segle XXI–, que aquesta formació continuada al llarg de tota la vida, inclosa la formació universitària, segurament és convenient que sigui planificada i exercida per un únic departament, per tal d'aplicar una única política educativa, simplificar i fer possible la coordinació, la col·laboració i la cooperació entre les administracions.

No sembla discutible afirmar que l'educació representa un aspecte fonamental de propagació de valors democràtics i de coneixement. Tampoc es discuteix el caràcter estratègic de les polítiques educatives. Sobre el sistema educatiu s'aboquen grans demandes: formació, qualificació professionalitzadora, cohesió social..., però després la paradoxa emergeix; després, els recursos esmerçats per les administracions són escassos, i la selecció de prioritats encara més discutible. Apareix així allò que algú ha anomenat «la paradoxa de l'educació», o, si voleu, en termes potser una mica més punyents, allò que Joan Subirats escriu avui a la premsa, que anomena «el contenidor-escola». Sobre aquestes demandes ingents i sobre aquests recursos escassos han confluït darrerament, molt recentment, demandes de la comunitat universitària a la recerca d'un increment en els recursos públics destinats a educació, amb l'horitzó de l'1,5% del producte interior brut.

Acceptat que l'ensenyament superior és una necessitat bàsica per al desenvolupament del nostre país des del punt de vista econòmic, social, industrial, intel·lectual, cultural, social, l'Estat –i em permeto recordar que la Generalitat és Estat– ha d'assegurar que aquesta necessitat sigui satisfeta en condicions de qualitat i garantir el dret constitucional a la igualtat d'oportunitats per a l'accés de tots i totes a l'ensenyament superior. Per això cal reflexionar sobre la política de beques, en el marc de l'expansió del nostre sistema universitari: beques de promoció de l'accés a l'estudi, de suport a la mobilitat, de correcció de la desencertada política de residències universitàries aplicada fins ara. Aquest és l'esperit de l'esmena 55.

Així com –i dit molt ràpidament– en la 56 plantegem la necessitat ineludible d'incrementar el suport a les associacions estudiantils, escoles de ciutadania i de socialització, en una cultura política participativa, com també condició per a la participació del segment que representen en la configuració dels òrgans de Govern de la universitat.

Com s'afirma en el punt 3 del manifest promogut per la UGT a favor de la universitat pública, «la universitat és la institució adequada per a compendiar i desenvolupar el coneixement al seu màxim nivell, combinant la investigació i la docència. La investigació es constitueix com a base del desenvolupament científic en àrees tècniques o humanístiques, i permet la transferència de coneixements i tecnologia a la societat. Per a la universitat pública, la investigació bàsica i aplicada està a la base d'una docència de qualitat.» Aquests principis, que segurament el Govern comparteix, ja foren exposats per la diputada que els parla en la defensa de l'esmena a la totalitat al pressupost del Departament de Presidència el proppassat 27 de novembre. El que el Grup Socialista pretén amb les esmenes 57 i 59 és in-

crementar els recursos per tal de renovar els equips científics i, així mateix, obrir un programa per a inversions en programes de recerca a empreses públiques i altres ens públics. Preocupa a la comunitat científica la congelació, àdhuc contracció, dels recursos destinats a investigació. En el balanç —que segurament aviat farem— del primer Pla de recerca de Catalunya i en l'elaboració del segon, s'hi contenen objectius de desenvolupament i transferència de tecnologia que compartim —no podria ser altrament—; ara bé, l'escenari pressupostari que estem debatent mostra prou insuficiències en l'acció del Govern, que caldria corregir modestament en la línia que plantegen les nostres esmenes, ja que encara som lluny —al 50%— del 2% del PIB que com a mitjana destina a recerca la Unió Europea.

El finançament de les universitats és una altra qüestió central, cabdal. El president Pujol ha defensat públicament a l'inici de curs que cal frenar el creixement de la universitat. Nosaltres plantejem, en canvi, que cal intensificar-lo, que cal donar resposta a una expansió en l'oferta d'ensenyament superior que planteja desequilibris en els recursos ordinaris assignats a les universitats, que ha ocasionat un important endeutament —50.000 milions seria l'actual xifra d'endeutament de les universitats històriques?, 50.500?; tenim una pregunta plantejada que probablement ens ho aclareixi—, endeutament derivat del finançament del Pla plurianual d'inversions. A aquesta voluntat, a la clarificació del finançament responen les esmenes 281, 83 i 84.

Com és prou conegut per tots els diputats i diputades, l'article 16, de finançament del Programa d'inversions a les universitats, preveu tres modalitats: les inversions directes del Comissionat; per transferència directa, quan les universitats organitzen les seves inversions, i finalment, per subvenció a la càrrega financera, quan s'havia fet per endeutament de les universitats. Considerem que aquesta via, que és la que ha generat la càrrega financera insostenible, hauria de ser excepcional, no habitual. En relació amb això, i per criteris pressupostaris generals, considerem negatius alguns dels trets bàsics del Projecte del 97, com ara el creixement de l'endeutament i de la càrrega financera, que en un escenari no massa llunyà —i no voldria ser apocalíptica— pot acabar ofegant el finançament ordinari de les universitats, especialment de les històriques, i, per consegüent, podria produir una desestabilització en el seu funcionament global.

Catalunya necessita un model de finançament universitari. Aquesta és una demanda reiterada dels grups de l'oposició, que ens fem ressò, sovint, de les posicions expressades pels òrgans de govern de les universitats, pels rectors. Cal corregir els desequilibris detectats en les previsions i en les liquidacions pressupostàries del Comissionat. A això vol respondre l'esmena d'addició 420.

Com també és imprescindible la programació quadriennal, d'acord amb la Llei 26/1984, de 19 de desembre, de coordinació universitària i de creació dels consells socials. Així ho recollim en l'esmena 437.

Vaig acabant. Els rectors han plantejat darrerament com la universitat retorna a un pes preocupant de professors

contractats. Emergeix així, fent símls amb la situació dels setanta, la «penenització» dels noranta. Es fa imprescindible, en el marc de la legislació espanyola, urgir a l'adequació de les plantilles de les universitats de Catalunya a la Llei de reforma universitària, i a probables i necessàries i urgents alternatives consensuades. Cal precisar els escenaris de futur sobre la base de la reforma dels plans i la nova programació dels estudis, amb una temporalització precisa —això és el que defensem en l'esmena 469—, preservar el caràcter de professors amb formació dels ajudants i redimensionar, d'acord amb el perfil de la Llei de reforma universitària, els associats. Són aquestes unes necessitats urgents per a la qualitat de la docència. Aquest és l'esperit que es recull en l'esmena 468.

Una darrera esmena —en la qual no m'hi estendré gens— fa referència a les conseqüències que sobre la tresoreria de les universitats ha provocat una mesura que en el seu moment es va difondre a bastament, una mesura d'aquelles de suport a la família, que era el tema de l'exempció del 50% en el preu de les matrícules per a les famílies de més de tres fills. Això ha tingut un gran impacte en la tresoreria de les universitats, i plantejem una mesura en el sentit d'intentar alleugerir aquest impacte negatiu per unes administracions que tenen molts i diversos —com molt modestament he intentat recollir— problemes de finançament.

Aquestes serien, doncs, les esmenes presentades pel Grup Socialista, i les tres, referides a ensenyament, signades per tres grups parlamentaris.

Això és tot, i moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Per defensar les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Moltes gràcies, senyor president. Passaré a defensar, senyores i senyors diputats, les esmenes presentades a l'articulat que han estat agrupades en aquest setè bloc, referent a ensenyament i universitats, tant les presentades pel Grup d'Esquerra Republicana en solitari com les presentades conjuntament amb d'altres grups, el Grup Socialista al Parlament de Catalunya i el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. En tot cas, per satisfacció de l'illustre diputat senyor Escudé —(veus de fons) molt bé, senyor Escudé—, li comunico que el nostre Grup retira i, per tant, no defensa les esmenes que han estat numerades en aquest bloc setè com a esmenes 24, 25, 28, 31, 33, 36 i 37, que eren unes esmenes que —el senyor Escudé ja se n'havia adonat— o reiteraven algunes de les propostes fetes en les esmenes conjuntes d'altres grups, o fins i tot alguna d'elles era una reduplicació de la mateixa esmena que per motius tècnics, d'una manera o altra, havia aparegut aquí. El que sí que defensaré, evidentment, són —si no m'he equivocat— les vint-i-una esmenes restants del nostre Grup, bé sigui en solitari o conjuntament.

Aquestes esmenes —parlo primer de les del bloc referent al Departament d'Ensenyament, per entendre'ns— po-

drien, algunes d'elles, ésser retirades o haurien pogut ser retirades en funció d'aquella famosa promesa –ja famosa per reiterada– de l'honorable conseller Alavedra en el debat inicial de pressupostos i que després va ser presentada, bastants dies després, com a fruit d'un pacte entre el Partit Popular i Convergència i Unió, que és l'esmena de GISA, la qual esmena ens diu que «fins 6.000 milions podran ser dedicats a infraestructures d'ensenyament», que, si els nostres coneixements lingüístics, modestos, no ens enganyen, el «fins» –ni que en aquest moment no tingui la preposició «a» que hauria de tenir– vol dir que des de zero fins a 6.000 poden ser-hi dedicats. I, per tant, evidentment, jo ja vaig dir en nom del Grup d'Esquerra Republicana, en la Comissió de pressupostos que vam tenir darrerament per parlar de les altes i baixes, que si el nostre Grup no sabia, aquest «fins», què volia dir definitivament i no venia acompanyat de l'annex d'inversions reals, doncs, s'alegrava profundament que el Grup del Partit Popular i Convergència i Unió haguessin arribat a un acord, que era el que el conseller Alavedra ens havia anunciat, però que això ens impedia retirar algunes esmenes, com la número 65 –jo li aniré parlant, senyor Escudé, de la numeració de les esmenes pel que fa al Dictamen genèric, i no pel que fa a l'agrupació aquesta puntual en el Ple–, com l'esmena 65, que parla de donar la possibilitat d'ampliar el crèdit que doni la possibilitat d'ampliar les actuacions en infraestructures educatives per complir un pla plurianual, senyores i senyors diputats, que el Grup d'Esquerra Republicana, a hores d'ara, se sentiria satisfet que es complís. I això que era un pla plurianual que, quan es va presentar, el Grup d'Esquerra Republicana el va acusar de molt mínim, però, vist el panorama actual, allò que ens semblava molt mínim fa només un parell d'anys ara ja ens ompliria..., no diria que d'una grandíssima satisfacció, però d'una moderada satisfacció.

De la mateixa manera, a les esmenes 67 i 74 parlem d'ampliar els convenis de les corporacions locals pel que fa a centres docents, a llars d'infants, a escoles de música i de dansa i conservatoris de música. Ja sabem que enguany això ha augmentat, ho sabem i en som conscients, i ho vam dir en la nostra esmena a la totalitat del Departament, però continuem creient –continuem creient– que l'esforç de les corporacions locals en aquest tipus d'ensenyament, que és molts cops un esforç supletori, és un esforç que cal continuar primant, si més no fins que el Departament n'assumeixi les competències.

Un dia potser hauríem de parlar –un dia potser hauríem de parlar, en el futur– de quin ha de ser el marc competencial educatiu i si creiem o no creiem que el món local ha d'assumir moltes més competències en el món educatiu. Nosaltres, el nostre Grup creu que sí; però en l'actual marc competencial, doncs, evidentment, el que s'ha de fer és primar aquelles corporacions locals que estan fent un sistema supletori. L'altra cosa seria..., i en tot cas estariem disposats a dissenyar un marc competencial educatiu propi del nostre país en què nosaltres creiem que el món local o el món comarcal, depèn de les zones, hauria de tenir un pes molt més clar.

Esmenes com la 495, 68, 71, 73, ens parlen de més formació per a l'aplicació de la reforma. S'han fet molts cursos de formació, i aquí moltes vegades se'ns han donat xifres de cursos de formació. Les xifres a vegades no són qualitat, la quantitat no és qualitat, i, a més a més, la formació per a la reforma ha de ser una formació continuada, perquè la mateixa aplicació de la reforma està fent variar molts plantejaments docents de cara als centres o als currículums.

L'esmena 70 parla d'una ampliació per a transports i menjadors, és a dir, per a les transferències als consells comarcals pel tema de transports i menjadors. En l'esmena no hi hem fet esment, perquè no creiem que fos allò que diem d'explicar per quin motiu. Si ho fem ara..., evidentment que el Decret de transport gratuït era un decret que des d'un despatx era correcte, però que damunt de la realitat del país ha plantejat molts problemes, i vostès ja els saben, i tenim una proposició no de llei que un dia sortirà i en tornarem a parlar. Però es dona el cas que alumnes que han de traslladar-se cinc-cents metres tenen transport gratuït, perquè el trasllat de cinc-cents metres és d'un municipi a l'altre, i es dona el cas d'alumnes que s'han de traslladar quinze quilòmetres que no tenen transport gratuït perquè aquests quinze quilòmetres són dins del mateix municipi. És clar, això, quan es pensa inicialment el Decret de transport, ja està bé, dir: «Si s'han de canviar de municipi, que els ho paguin», però el país té una realitat real, urbana –i no en un cas concret i no en un lloc del país concret, sinó en molts casos diferents i en molts llocs concrets–, que resulta que a cinc-cents metres és un municipi diferent i a quinze quilòmetres no. I el que no podem dir als pares i a les mares és que, aquests quinze quilòmetres, se'ls han de pagar, entre altres raons perquè a més a més els obliga el menjador, perquè sovint són nuclis que no tenen un transport habitual i que l'alumne no pot anar a dinar a casa seva perquè no hi ha un mitjà de transport. I aquest és un motiu –insisteixo–, l'esmena 70, en concret, per a aquests casos concrets que em sembla que és de justícia resoldre.

De l'esmena 423, el senyor Escudé em dirà –tindrà tota la raó del món– que aquesta esmena podia caure en aquest paquet i hauria pogut caure en molts altres paquets, i evidentment, és una esmena que el nostre Grup, quan la va presentar inicialment, la pensava no només per al cas d'Ensenyament, sinó per al cas de tots els convenis de la Generalitat amb ajuntaments sigui pel motiu que sigui. Jo la defensaré aquí per educació davant de la distribució, però en tot cas amb el fet evident que no estem parlant només dels convenis amb Ensenyament, sinó dels convenis de qualsevol ajuntament amb qualsevol departament, en el sentit que, si hi ha demora, els interessos de demora no hagin de ser sufragats per l'Administració que ha avançat els diners, sinó que hagin de ser sufragats per l'Administració que s'endarrereix en avançar els diners.

Les esmenes 495 i 498 són dues esmenes molt poc diferents en el text, que hem mantingut perquè en tot cas hi volem subratllar la importància. Són dues esmenes que creiem que s'haurien d'aprovar i que són d'aquelles... –una de les dues, eh?–, i que són d'aquelles que, realment, en una llei de pressupostos, en el seu articu-

lat sí que poden aparèixer, perquè els dona un rang que em sembla clau, que són els programes de garantia social. Llavors, el fet que la Llei de pressupostos encomanés una cosa que ja sabem que el Departament farà perquè té l'obligació de fer-ho, però que la mateixa Llei de pressupostos especifiqués la necessitat d'aquest programa de garantia social, de la planificació, a part que evidentment no varien els continguts pressupostaris –i per això és una disposició addicional–, creiem que seria interessant que tingués lloc.

Anem al bloc referent al Comissionat d'Universitats i Recerca. Estem absolutament agraïts a la Mesa del Parlament que hagi agrupat ensenyament i universitat en un sol bloc, perquè de fet no ha fet sinó altra cosa que, evidentment, posar damunt la taula un fet real, que és que el món educatiu és un món únic per molt que tinguí compartiments distints tant pel que fa a currículums, com pel que fa a titulacions, com pel que fa a tipus de centre que els imparteixen.

Pel que fa al món universitari, les esmenes 51 i 98 fan referència a les beques. N'hem parlat moltes vegades i en continuem parlant. La política de beques a Catalunya és nefasta per dos motius: primer, perquè és insuficient –primer perquè és insuficient–, i això, sempre, cadascun dels comissionats d'Universitats i Recerca ho ha assumit; i segon, no només perquè sigui insuficient, sinó perquè parteix de diverses administracions i l'Administració majoritària a l'hora de la política de beques, que és l'Administració de l'Estat, aplica uns paràmetres que no són adients a la realitat social, econòmica i, fins i tot, geogràfica del nostre país; que són uns paràmetres potser adients a altres realitats socials, a altres realitats econòmiques i a altres realitats geogràfiques, però no a les del nostre país.

L'esmena 52 entra en el tema de la defensa de les universitats. Que el finançament de les universitats actualment no és el correcte, això no ho sosté el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana: ho sostenen tots els grups parlamentaris de la cambra, i ho sosté el mateix comissionat, i ho sostenen les universitats. Aquí també el debat és molt gran, tenim una interpellació presentada sobre aquest tema específic, allí l'ampliarem, però el debat és molt gran en amplis sentits. Per un cantó, perquè evidentment ja estem en un moment en què ha d'haver-hi un marc socioeconòmic que ha d'ajudar a sostenir la universitat; és a dir, el món de la indústria també ha d'ajudar a sostenir la universitat –a sostenir-la, no a intervenir-hi.

Però calen més inversions –i això és l'esmena 99. Aquests dies tenim el món universitari –no només a través de la plataforma, que abans n'ha fet esment la diputada senyora Duch, sinó a través de moltes altres mobilitzacions– com feia, jo diria, alguna dècada que no estava en aquesta situació. A la Universitat de Tarragona, la Universitat Rovira i Virgili, ja porten deu dies universitaris tancats, amb manifestacions continuades i que són les manifestacions amb més gent a Tarragona dels últims temps. I, deu dies de manifestacions continuades amb els alumnes tancats i que surten carrer, vostès saben –almenys els que quan estudiaven a la universitat tenien un esperit mínimament crític– que això és difícil, saben que no es fa pel plaer fàcil de

dir «fer un dia de festa»; això es pot fer un dia, no deu dies, ni deu nits. I és el referent d'una realitat; d'una realitat, per un cantó, dels errors de la LRU, i els estem veient ara en la reforma de la LRU, que s'està treballant i no només treballant, sinó en la disminució de crèdits que s'està fent; hi ha molts errors, múltiples, que dic que anirem veient.

I en aquest sentit l'esmena 419 és, amb la de la garantia social, l'altra esmena que creiem que hauria de sortir de veritat als pressupostos, a la Llei de pressupostos, i que a més és una esmena que tampoc té per què inicialment –inicialment– comportar un canvi pressupostari, que és el nou model de finançament. De fet és una esmena que fa referència a una moció que aquest diputat va presentar i es va aprovar; es va aprovar la Moció i, de model, tenim el mateix. També aquest dia la recordàvem, que aquest diputat, la primera proposició no de llei que se li va aprovar era la de la funció pública docent, i encara no la tenim, i, per tant, diguem-ne, no s'enfonsarà aquest Parlament perquè no es compleixin mocions o resolucions, però, en tot cas, em permetran que la torni a presentar ara en forma de disposició addicional de la Llei de pressupostos, perquè el model de finançament que tenim de les universitats en aquest moment és injust; és injust perquè no té uns criteris objectius clars, perquè no té uns criteris d'identificació de finançament per a idèntics estudis de diverses universitats i perquè entre altres coses no té en compte totes les variables que hi ha al món universitari. En aquest moment tenim, per exemple, en el nostre país universitats que entre les seves competències hi ha les d'enquitrancar carrers; hi ha universitats que enquitrancen carrers i que l'equip rectoral ha de destinar diners per enquitrancar carrers. I tenim universitats que entre les seves competències, doncs, hi ha tenir un servei de comunicació de material de centres a més de cent quilòmetres de distància. I això són variables que un model de finançament també ha de tenir en compte i que l'actual no té. I el rector que ha d'enquitrancar, quan el vas a veure, et diu: «Escolta, que a mi em costa tants i tants milions enquitrancar les voreres i les faroles i als altres rectors no els costa...», i el rector que ha de tenir un servei per a comunicar centres a més de cent quilòmetres diu: «És que jo he de tenir un servei, doncs, de cotxes perquè han d'anar amunt i avall, portant...» I això són variables distintes que un model de finançament també ha de tenir en compte. I en aquesta esmena esmentem algunes d'aquestes variables amb la voluntat que no siguin totes, però també amb la voluntat que aquest model de finançament, que ha de ser just i objectiu, ho tingui en compte tot; és a dir que per a un estudiant de filosofia cada universitat rebi el mateix, sigui quina sigui la universitat, i que per altra banda les universitats rebin diners en concepte d'aquests condicionants distints de cadascuna d'elles.

L'esmena 476 és una esmena molt tècnica, que està presentada pel Grup d'Esquerra Republicana a petició d'alguns rectors d'universitats i que fa referència als problemes que ha generat a les universitats l'aplicació de la disposició addicional quarta de la Llei 42/1994, i que és una esmena que demana unes bestretes i que fa referència –insisteixo– a un problema d'aplicació d'una llei que s'ha generat també en algunes universitats.

L'esmena 477 és una esmena que fa referència a una universitat concreta i a uns estudis, com vostès ja hauran vist.

I em reservava per al final tres esmenes que abans han estat qualificades de tradicionals, de tòpiques –jo diria que de tòpiques, no d'utòpiques–, i que fan referència al model d'ensenyament a nivell administratiu a què voldríem pel nostre cantó donar suport. Per un cantó, l'esmena 474: els estudis universitaris hauran de formar part de la planificació educativa i, per tant, en un únic departament.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Esmena 475: pressupostos restrictius, pressupostos d'eficiència; molt bé. Absolutament d'acord; hem d'anar a un tipus de pressupostos que busqui la major eficiència de l'Administració. Per tant, què fa el Comissionat amb dos organismes dedicats a la recerca: amb la Direcció General de Recerca i amb la CIRIT? Unifiquin la CIRIT i la Direcció General de Recerca; deixin Recerca a Presidència, si volen, amb aquesta voluntat interdepartamental de recerca més desenvolupament, però unifiquin els dos serveis, que encara no entenem per què tenen dos serveis distints en un mateix organisme fent teòricament, damunt el paper, el mateix.

I l'esmena 705 és una altra esmena ben volguda i estimada, que és que, si ensenyament és ensenyament, l'ensenyament d'adults també és ensenyament; i tot ensenyament és benestar i tot ensenyament és social, però tot ensenyament és abans de res ensenyament. I, per tant, allò que vam estar a punt d'aconseguir fa gairebé un any, en què semblava que finalment ensenyament d'adults anava a Ensenyament i que en una tardanet ho vam perdre, doncs bé, en una tarda-nit o, si volen, en un matí-migdia, guanyem-ho i posin-hi ensenyament d'adults.

I em deixava a banda, sí, alguna altra esmena, com la 97, que ara veig que fa referència a un major impuls a programes de recerca... En tot cas, aquestes són les esmenes presentades pel Grup d'Esquerra Republicana en solitari o conjuntament en aquest apartat. Són esmenes molt distintes, van totes cap al mateix camí; algunes vostès em diran que augmenten el pressupost; d'altres –insisteixo– no l'augmenten i fan referència a polítiques que vostès mateixos diuen que hi estan d'acord. Crec que seria el moment de donar-los el rang legislatiu.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa - Els Verds, té la paraula la diputada senyora Carme Tolosona. Carme Tolosona, en primer lloc.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. Voldria començar per fer, com el senyor Escudé, unes consideracions generals, i és que nosaltres discrepem d'allò que vostè ens repeiteix, que un debat d'esmenes ha de ser diferent d'un debat de caire polític general. Nosaltres entenem que és força difícil argumentar a favor d'una esmena fent allu-

sió al caràcter pretesament tècnic d'alguna d'aquestes esmenes, perquè en el fons d'elles hi ha arguments polítics consistents que expliquen per què una cosa i per què no una altra.

Nosaltres entenem que la reforma té com a gran valor, un dels grans valors que aporta és una escola comprensiva, és una gran aportació progressista, però entenem que la manca de recursos per a la inversió a l'escola pública farà d'aquesta comprensivitat una ficció, i és aquest, pràcticament, el fil conductor que il·lustra o que argumenta les nostres esmenes.

Les esmenes que defenso –tot compartint el temps amb el senyor Riera– són la 19, 20, 21, 50, 51 i 52.

Pel que fa a l'esmena 19, compartida amb el Grup Socialista i el Grup d'Esquerra Republicana, és l'esmena que –ja s'ha repetit a bastament– lliga, fa al·lusió, és inevitable comentar-la conjuntament amb l'esmena aprovada en comissió sobre l'aval a GISA que parla dels 6.000 milions, més ben dit, d'aquest «fins a» 6.000 milions. Aquí apareixen dues consideracions. Una, són suficients 6.000 milions? Miri, el Pla d'inversions parlava de, enguany, 25.000 milions d'inversió, i ja en portem endarrerits uns quants de l'any passat. 6.000 milions més no arriben a aquests 25.000 milions que caldria considerar com als mínims satisfactoris per al compliment de la reforma. Però és que, a més a més, l'esmena parla d'aquest «fins», que, com molt bé ha explicat el senyor Bargalló, ens deixa la incògnita que d'1 a 6.000 pot passar qualsevol cosa, i a més a més s'hi afegeix un tema que a nosaltres ens sembla –ja ho vam expressar en el seu moment– molt preocupant, que és la indefinició, tant de la quantitat com de com es distribuïran aquestes inversions..., crea una situació absolutament enganyosa, d'un estrany malestar entre diverses ciutats i poblacions que parlen que a ells sí que els toca aquesta vegada, i, finalment, no satisfà les necessitats mínimes d'infraestructura que l'aplicació de la reforma a l'escola pública, curiosament, reclama. Nosaltres pensem que això no depèn d'un criteri tècnic, d'un càlcul d'allò que serà suficient, sinó d'un criteri polític que s'aplica d'una o altra manera a aquestes consideracions.

Per exemple, mirin, a les Corts, al barri de les Corts de Barcelona, en la passada preinscripció, l'institut de les Corts va rebre tres vegades les sol·licituds per a les places que ofertava. La resposta va ser ampliar –ampliar, eh?–, no omplir places que estaven ja creades, sinó ampliar els concerts a dues escoles privades de la zona, i en canvi, a Ciutat Vella, quan una escola no omple –l'Escola Calassanci–, no omple les seves places –i, per tant, seria d'automàtica suspensió, el concert–, se li ofereix que apliqui o que imparteixi una ESO adaptada –fórmula curiosíssima que no té contrast en cap llei–, i es deixen escoles públiques amb places vacants. Són criteris polítics, no criteris tècnics.

Aquesta diferència de criteri polític, de criteri de mesura diferent per aplicar una cosa o una altra, és la que justifica l'esmena 51, que demana –referida a les modificacions dels concerts educatius– que es facin aquestes modificacions amb consulta prèvia al Parlament de Catalunya; i en el mateix sentit va l'esmena 52, en

aquest cas referida a universitats. La prudència necessària de què ens fa esment en les seves intervencions el senyor Escudé sobre la utilització de crèdits ampliables sembla oblidar-se quan es tracta dels concerts educatius, perquè l'increment de 3.000 milions que ens fa veure la liquidació dels pressupostos del 95 no està justificat per cap aspecte tècnic o per obligacions derivades de la normativa existent, sinó per criteris polítics que no compartim, i, per tant, pensem que en aquests dos casos ha de ser sempre necessària la consulta prèvia al Parlament.

L'esmena número 20, també compartida amb els grups Socialista i d'Esquerra Republicana, parla de garantir els nivells de formació homologables als països de la Unió Europea i de posar-se els recursos suficients perquè això sigui una realitat. Curiosament, aquesta reflexió està continguda en els objectius dels departaments, però és poc entenedor aquest rebuig que això tingui en els pressupostos, en el redactat de l'articulat, un reflex clar amb els recursos necessaris perquè això sigui possible. És a dir, proposar-se objectius i no garantir el seu compliment sembla, realment, una qüestió que nosaltres entenem que és un dèficit, i per això volem compensar-lo.

L'esmena número 21, compartida, com les altres, amb els dos grups parlamentaris abans esmentats, parla dels cursos de garantia social i dels cicles formatius. El Tractat de Maastricht parla poc de l'educació, però si d'alguna cosa fa esment explícit és de la formació professional. Els programes de transició de l'escola-treball són part important de les actuacions i recomanacions de la Unió Europea, i el mateix Cedefop n'és una mostra fefaent, d'aquest interès. Doncs bé, amb aquestes esmenes pensem nosaltres que hi hauria l'oportunitat de complir un altre dels aspectes del Tractat, que també és important.

Finalment, l'esmena número 50. L'esmena número 50 fa al·lusió als crèdits referits a obres en ensenyament no universitari amb transferències de capital als ens locals. Nosaltres estem profundament preocupats perquè aquesta partida en els pressupostos hagi tingut una disminució de 1.088 milions; ara ha quedat reduïda a 540. Ja vam fer esmenes a l'estat de despeses, que no van ser aprovades, però ens sembla que val la pena tornar-se a plantejar aquesta qüestió, perquè entenem que això hipoteca la necessària col·laboració entre les administracions, hipoteca el futur d'alguns ajuntaments; solament l'Ajuntament de Barcelona, en obres fetes i certificades, comptabilitza un deute per part del Departament de la Generalitat de 1.990 milions, i alguns ajuntaments petits que han volgut avançar els diners per realitzar obres que són competència de la Generalitat veuen els seus pressupostos absolutament hipotecats per aquests conceptes. Això és el que justifica aquesta esmena número 50.

Bé, nosaltres –repeteix, com he dit al començament– pensem que no es tracta de discrepàncies tècniques de major o menor sentit de la responsabilitat de cara a la convergència europea, sinó de dues concepcions diferents de la societat i, concretament, de la importància d'un dels seus instruments de cohesió i equitat més importants, que és l'educació.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Continua el senyor Ignasi Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, moltes gràcies, senyor president. Inicialment he de dir que em sento del tot representat tant pel que ha dit el diputat senyor Josep Bargalló com pel que han dit les diputades senyora Montserrat Duch i Carme Tolosana, i vull fer notar que són –segurament totes dues– una de les més sòlides aportacions de la present legislatura a l'activitat parlamentària relacionada amb el tema de l'ensenyament.

Voldria també insistir que, quan s'ha anat parlant tantes vegades en la resposta a les nostres esmenes sobre el rol dels crèdits ampliables i el rol de les disposicions addicionals, vull dir que justament en matèria d'ensenyament, ara fa dos anys, el desembre del 94, la disposició addicional vint-i-dosena va ser la que va permetre que hi hagués un pla per explicar abans del març –que després va arribar amb un cert retard, però, vaja, segons la disposició addicional vint-i-dosena era fins al 31 de març del 95– la possibilitat de dir com es finançava tot allò que contemplava el projecte o la primera presentació del Mapa escolar, que es va fer en aquest Parlament el 19 de gener de 1995. És a dir, no crec que es pugui considerar sempre com una eina, des del punt de vista parlamentari, inadequada en un debat de pressupostos plantejar tant crèdits ampliables com disposicions addicionals –repeteix, l'exemple és aquesta vint-i-dosena aprovada fa dos anys.

El que nosaltres voldríem dir d'universitats em sembla..., ens sumem –i així les votarem– a un seguit d'esmenes del Grup Socialista, les que porten els números del 13 al 18, i les esmenes 22, 23, 24 i 38, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya; votarem també la resta, però volem insistir en aquestes, que em penso que expliquen quins són els neguits compartits pel que fa al tema del finançament universitari. Sí que presentem quatre esmenes més específiques, que no considerem tan clarament defensades en el bloc anterior, que serien la 46, la 47, la 48 i la 49.

Vull començar fent notar que la 46 i la 48, encara que poden suposar que són crèdits ampliables i que, per tant, volen ampliar partides, en canvi no pressuposen o pressuposen més un acte d'acció política, una gestió política, que no pas una gestió d'aportacions a noves quantitats. Veuran per què.

A l'esmena 46 parlem dels crèdits destinats a la política de beques als estudiants universitaris per garantir el dret de totes les persones amb aptituds suficients als estudis superiors. Naturalment, aquí el que demanem sobretot és la gestió política per la transferència de les beques de l'Estat a la Generalitat, i naturalment..., per tant, l'accent, l'hem posat i el posem –ja ho vam dir així quan vam fer debats anteriors sobre aquest tema– en l'acció política, i aquesta acció política, en principi, no pressuposaria un canvi de partides pressupostàries en el debat que estem fent avui.

A l'esmena 48, quan parla de «renovar els equipaments científics de les universitats amb la finalitat d'actualitzar i potenciar la capacitat de recerca de les universitats a Catalunya» —deia molt bé la senyora Montserrat Duch que nosaltres també aspirem a un 1,5% del PIB destinat a ensenyament i recerca, justament, per estar al nivell de la mitjana dels països de la Unió Europea—, aquí, naturalment, també el que estem demanant és una transferència de fons de recerca a la Generalitat. Per tant —continuem insistint—, es tracta també aquí d'una gestió més política que econòmica. Per tant, en tot cas, que quedi clar que el que estem demanant és més capacitat de gestionar recursos, en un cas per beques, en l'altre cas per recerca.

La 47 crec que ja ha estat defensada. Les despeses de reparació i manteniment dels edificis universitaris, que és un dels problemes actuals..., hi ha hagut el gran pla d'inversions, però tots saben que el que en altres nivells d'ensenyament en diem els RAM han estat absolutament insuficients en el món de les universitats, i en aquests moments hi ha, per exemple, a les universitats més antigues de Catalunya, aules que no s'han modificat mai i que en aquests moments no són adequades per a les finalitats que han de complir; és molt difícil ensenyar fonologia en una aula que té unes condicions acústiques absolutament perverses i que, en tot cas, formarà fonòlegs erràtics des del primer moment.

I vull fixar-me en l'esmena 49, una partida que considerem ampliable per a atendre les despeses no acadèmiques i urbanístiques de les universitats catalanes, en funció dels campus o zones universitàries que tenen assignats. N'ha parlat també el senyor Bargalló, però voldria explicar-ho en concret amb l'exemple de la Universitat Autònoma de Barcelona. Quan membres de la Comissió de Política Cultural de tots els grups de la cambra vam visitar, al final de la legislatura anterior, la Universitat Autònoma de Barcelona, és clar, el que ens van explicar —ens ho explicava no solament el rector, sinó que ens ho explicava tot l'equip que donava suport al rector— és que un rector d'universitat com l'Autònoma és ben bé un alcalde, perquè la universitat ha d'atendre una sèrie de funcions —per exemple, d'ordre públic, de seguretat, de manteniment, etcètera— que van molt més enllà del que seria la competència d'ordenació acadèmica. Però és que en aquests moments això està passant també en el nou campus de la Politècnica, per exemple, que és un campus molt important; i suposo que passarà algun dia en aquest campus tan dispers de la Pompeu Fabra.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Raimon Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la senyora Tolosana ha començat la seva exposició criticant la meua posició, i estic totalment d'acord amb la seva crítica. En el que no estic d'acord és que jo hagi dit el que ella diu que he dit. Tots sabem

que la millor manera de ser brillant en una intervenció és acusar un adversari de dir el que ens sembla que hauria d'haver dit, i així el podem criticar. Perquè, senyora Tolosana, vostè potser no va entendre la meua posició sobre això. Evidentment que defensar esmenes..., darrere cada esmena hi ha una política. Ara no em faci dir..., perquè no recordo exactament si era Karl Schmidt o era Kelsen que deia que política és tota qüestió a l'entorn de la qual hi hagi conflicte, hi hagi tensió. Per tant, evidentment que és política... No, jo el que deia, i per això em sumava el primer dia, ahir —després de tantes hores, ja no sé quin dia som—, ahir em sumava a les paraules inicials del senyor Martí Carnicer en el sentit que havíem de caure..., o havíem de deixar de caure, millor dit, en els dos extrems. I llavors aquest extrem és al que jo em referia que hi havia el perill —i potser algun diputat o diputada hi ha caigut o ha tingut tendència a caure-hi— de fer abstracció de les esmenes concretes, que és el que ara inicialment o formalment venim a discutir —i es limitava a repetir un debat de totalitat. Per tant, estem totalment d'acord.

Entrem, doncs, senyor president, senyores i senyors diputats, en les esmenes concretes, darrere les quals hi ha, evidentment, polítiques educatives, i em sembla que no enganyarem ningú... —i el mateix senyor conseller n'és testimoni i víctima—, els diversos grups tenim polítiques educatives diferenciades, perquè realment el tema de l'ensenyament, de l'educació, és un dels temes on hi ha més diferenciació ideològica natural entre les diverses opcions polítiques, que també són filosòfiques i d'altres ordres.

Però bé, entrem en l'article 6: crèdits ampliables. La senyora Duch ha començat defensant l'esmena número 1, que sigui crèdit ampliable. Nosaltres entenem que no ho ha de ser, d'ampliable, perquè..., i crec que ella en algun moment o altre em sembla que no sé si parlant d'aquesta esmena, ho reconeixia, que hi ha hagut augments importants. Concretament, miri, senyora Duch, la partida 460.01 ha tingut un augment d'un 51,35%; la 460.05, un 310,28%, i la 460.04, un 39,85.

Ja que parlo de la senyora Duch, voldria fer referència a aquesta interessant consideració inicial de la senyora Duch demanant el meu cessament com a ponent d'aquestes activitats pressupostàries. Evidentment, senyora Duch, està en la seva llibertat... Miri, m'ha deixat una mica sorprès en el sentit que vostè i jo hem debatut poques vegades..., i en el tema pressupostari crec que deu ser la segona vegada. Jo entendria que companys seus, com el senyor Magí Cadevall, si hagués intervingut, estiguessin tips de mi perquè fa molts anys que discutim. El senyor Ignasi Riera, que s'ha sumat a les paraules de vostès i ha dit que els donava suport, ho entenc més, perquè fa molts anys que debatem. Home, jo ja entenc i ja accepto que el nivell seu i el meu són molt diferents —vostè és duc i jo, com a màxim, sóc escuder—, però pensi que els mals no duren cent anys. Ara, vostè crec que el que hauria de fer és parlar amb el meu portaveu i convèncer-lo que en l'exercici proper, doncs, hi hagi una altra persona. Ara, tampoc es faci il·lusions: aquesta altra persona, la que sigui, la que designi el nostre portaveu, tindrà un altre estil menys sarcàstic, més sarcàstic, més tècnic, més

científic, el que sigui, però també li dirà el mateix. Perquè aquí hi ha potser el petit lapsus que ha fet vostè quan ha dit «la resposta del Govern». No, no, això no és la resposta del Govern: és la resposta del Grup Parlamentari, Grup Parlamentari que dona suport al Govern. I, òbviament, jo me'n sento orgullós, de recollir i vehicular les posicions del Govern de la Generalitat, que és el nostre govern, de tots en sentit institucional, i el nostre específic en sentit polític. Però bé, l'any que ve ja es veurà.

L'esmena número 2 fa referència a unes partides ampliables..., que ens sembla una mica estranya aquesta petició, perquè són partides que o bé no existeixen o tenen altres finalitats de les que s'han explicat. Val a dir que en aquest article 6 hi ha una trentena de crèdits ampliables, i em sembla que seria excessiu que jo anés puntualment, una per una, contestant-les, fora d'aquest criteri general que ja he exposat en diverses ocasions, i em sembla que l'última vegada al senyor Sanz. Parlaré només d'algunes que m'han cridat més l'atenció o perquè han sortit molt.

Per exemple, el tema de les beques. Les beques surten a l'esmena 5, surten a l'esmena 22, surten a l'esmena 35 i surten a l'esmena 46. És un tema important, però em sembla que tots hem de ser conscients que aquesta és una qüestió que és competència de l'Estat; per tant, no veiem la finalitat que en el pressupost de la Generalitat s'hi faci referències.

S'ha posat també l'accent, en l'esmena 6, en la qüestió de les associacions d'estudiants, que es demana que sigui ampliable. La sèrie estadística de què disposa el Departament deixa entreveure perfectament que històricament les sollicituds de les associacions d'estudiants han estat equilibrades amb el nivell de la partida. Per tant, no sembla previsible que enguany aquesta situació variï, i, per tant, ens sembla que ja és correcta la partida tal com està en la valoració, i no li donem el caràcter d'ampliabilitat.

L'esmena 19, el tema de GISA. S'ha parlat molt de l'aspecte lingüístic; fins i tot un il·lustre filòleg de la cambra, que en aquest moment em dona l'espatlla, doncs, feia referència a la «a» o no «a» del «fins» o «fins a». Però bé, en definitiva, broma a part, és una qüestió important que pallia si més no la situació, que molts de vostès i nosaltres mateixos i els meus companys de zones o especialistes en temes d'ensenyament havien posat de manifest, i que, per altra banda, recull l'oferiment i la promesa, que ha reeixit, de l'honorable conseller d'Economia de donar sortida..., a través d'aquesta ampliació de la partida de GISA.

El tema que ha suscitat el senyor Bargalló de transports i menjadors. És clar, aquesta partida, senyor Bargalló –vostè ho sap perfectament–, la 462.01, ja és ampliable. Ara, sentint el que vostè deia, vostè el que pretén i pretén l'esmena és treure de context aquesta obligació, perquè, és clar, la LOGSE diu que obliga a fer aquestes prestacions als alumnes que canvien de municipi. Vostè parlava d'entitats de població dintre el mateix municipi. Per tant, no és qüestió d'ampliabilitat o no; és que la partida no és congruent amb les finalitats que diu vostè. El senyor Bargalló, malgrat tot –i li ho agraeixo–

ha retirat l'esmena 31, que també feia referència a la mateixa qüestió.

I aleshores, per acabar aquest bloc de crèdits ampliables, faria una petita referència a la 49, d'Iniciativa per Catalunya..., i ara no tinc apuntat aquí quin número era d'Esquerra Republicana, que també ha defensat el senyor Bargalló. El senyor Bargalló parlava gràficament d'universitats que han d'enquitrar carrers i el senyor Ignasi Riera parlava d'unes problemàtiques urbanístiques de determinades universitats. Bé, bé, hi estem d'acord –hi estem d'acord–; ara, la competència urbanística, l'obligació urbanística en els municipis és dels ajuntaments. Aquí hem debatut molt temps, moltes hores, qüestions que es portin diners de la Generalitat als municipis; ara aquí en el fons es fa el mateix però per via indirecta. Es diu: ja que els municipis afectats per les universitats no donen compliment a la seva obligació legal d'urbanitzar allà on convingui en el seu terme municipal, doncs, que la Generalitat els doni a les universitats. El tema en el fons és el mateix.

Passem a l'article 16, que és el finançament del Programa d'inversions de les universitats. No se n'ha parlat massa, almenys en el sentit de les esmenes que hi han –la 10, 11 i 12–, que són del Grup Socialista, però jo haig de dir en atenció al text de les esmenes que, de les tres vies que preveu aquest article 16 per al finançament de les universitats la que descarten vostès és la que sempre nosaltres hi hem donat suport, perquè és el sistema més ràpid i més àgil per aconseguir aquestes inversions. I, quant a la 11 i la 12, no entenc el perquè hi hagi aquesta limitació o aquest aclariment que posen vostès, perquè en definitiva una administració, la que sigui –i per tant, també l'Administració universitària–, no pot adjudicar obres sense disposar prèviament dels crèdits corresponents. Per tant, no entrarem en aquesta situació que vostès plantegen.

Disposició addicional quinzena: modificacions dels concerts universitaris. El senyor Bargalló vol suprimir aquesta disposició addicional amb l'esmena 37. És clar, a nosaltres ens sembla que això és totalment inoportú, perquè aquesta modificació és per donar sortida social i humana a uns problemes, als problemes del centres en crisi a conseqüència de l'evolució demogràfica o de la implantació del nou sistema educatiu. A través d'aquest mecanisme, un mecanisme àgil... –el conec lleugerament perquè per a escoles privades del meu municipi hi he hagut d'intervenir–, que hi ha uns acords intersindicals que pretenen recol·locar els professors, els mestres que perden la plaça, o que, alternativament, puguin rebre una indemnització, com els correspon.

L'esmena 51, d'Iniciativa, el que fa és consulta prèvia al Parlament. Aquesta és una petició que s'insereix en un marc general que vam discutir fonamentalment dintre del primer bloc, de la informació al Parlament. Ja vam dir al senyor Novella, concretament, doncs, el nostre parer que ja era suficient la informació; però és que en aquest cas, senyora Tolosana, la modificació del concert educatiu és un tema..., és un acte administratiu. Per tant, després es podrà informar dintre del que es vulgui o els diputats poden conèixer, però no creiem que calgui un informe preceptiu del Parlament.

El mateix passa a la disposició addicional setzena, sobre pressupostos universitaris –la consulta prèvia al Parlament que demana el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds a l'esmena 52–, perquè, un cop aprovat un crèdit –i és el que esperem, que a empentes i rodolons, molt a última hora d'aquest matí o a primera hora de la tarda, aconseguim coronar el cim de l'aprovació dels pressupostos–, un cop aprovats els crèdits, entenem –i si no ho recordo malament l'article 49 de l'Estatut ens hi dona suport– que és el Govern de la Generalitat qui ho aplica. Per tant, no cal la consulta prèvia al Parlament.

Quant al lament, a l'elegia que feia el senyor Bargalló que quan assoleix, quan adquireix, quan té un èxit i una satisfacció important a títol personal, quan se li accepten, quan se li aproven mocions i després no s'apliquen, almenys pel que fa a aquesta nosaltres entenem..., la Moció 28 de la legislatura anterior, sobre el Comissionat, sobre el que ha d'impulsar, nosaltres entenem que el Comissionat ho està fent, està complint la Moció; i que, per altra banda, a nivell pressupostari, en el moment que el Govern autoritzi un nou model de finançament universitari, si una universitat rep majors dotacions, ja hi ha una partida, la 02.11.443.01, que està oberta perquè aquesta universitat pugui rebre l'escreix de finançament que li correspongués.

Disposició addicional dissetena: convenis amb administracions locals sobre centres educatius. Aquestes són unes esmenes que el mateix tema es plantejava a altres nivells o que es plantejarà després a sanitat: és el tema de la inversió anticipada. Bé, el que vostès demanen sobre els interessos, cada conveni, com ja vam explicar ahir, cada conveni té les pròpies normes, que negocia, doncs, el Departament –en aquest cas m'imagino que seria el Comissionat– amb la universitat afectada. Per tant, no creiem que sigui convenient recollir-ho. (*Remor de veus.*)

Abans d'entrar, per acabar, en les disposicions addicionals noves que es pretenen, tenim la vint-i-setena, sobre el Pla de comptabilitat de les universitats públiques. Aquí la discussió amb el Grup Socialista –no sé si la senyora Duch n'ha parlat massa; diria que no–, el tema és si proposen o no proposen les universitats aquest nou pla comptable. En definitiva és una qüestió, diguem-ne, interadministrativa, de relacions entre les universitats i l'Administració de la Generalitat, i en definitiva...

El president

Per favor, guardin silenci, si us plau!

El Sr. Escudé i Pladellorens

Gràcies, senyor president.

En definitiva, aquesta és una qüestió que entenem que no té relació amb el pressupost.

Per acabar –com deia– amb les noves disposicions addicionals, l'esmena número 4, del Grup Socialista, donar explicació una vegada més que aquella esmena que per separat va presentar, d'una banda, el Grup Popular i, d'altra banda, el nostre propi Grup, doncs, soluciona,

entenem, o pallia de forma molt important aquest problema de majors inversions a l'ensenyament.

L'esmena 15, el Pla quadriennal de plantilles. El Govern té previstes actuacions per a aquesta adequació a les partides que ja té proposades, especialment –això té importància– en el cas de les noves universitats.

Programació de nous estudis, que és la setzena. La programació de quatre anys ens sembla excessivament rígida perquè no pot arribar al detall útil, i, per tant, entenem que la programació anual, que és la que es fa, és suficient. (*Persisteix la remor de veus.*)

El tema que s'ha discutit..., feia temps que no discutíem això. Jo recordo que hi va haver fa uns anys...

El president

Repeteix: guardin silenci!

El Sr. Escudé i Pladellorens

Gràcies, senyor president.

Recordo, fa uns anys, un debat en què vam estar tot el debat discutint si les esmenes eren clàssiques o no eren clàssiques. Ara aquí ha sortit per primera vegada aquest tema de l'esmena clàssica, i el senyor Bargalló ha defensat unes esmenes, i la senyora Duch també, que han qualificat ells mateixos de clàssiques. Jo no sé si són clàssiques o no, però, evidentment, aquesta qüestió –que és estrictament política, senyora Tolosana, que és exclusivament política perquè no té cap incidència pressupostària–, aquesta, diguem-ne, divergència important sobre la ubicació de determinades unitats administratives i executives, com és que les universitats que vagin a Ensenyament, o que la formació d'adults passi a Ensenyament, són temes que escapen al debat de pressupost i que, en tot cas, voldria deixar ben clar. El nostre Grup, donant suport, com sempre, al Govern..., el Govern no té intenció de fer-ho; per tant, cau per la seva pròpia base.

La qüestió –i acabo, senyor president– de la compensació de matrícules de famílies nombroses és un tema important, s'ha explicat, i hi estem d'acord. Ara, és una qüestió que entenem que és una compensació a nivell d'Estat, és conseqüència d'una llei estatal, i, si no em falla la memòria o la comunicació amb els meus companys del Grup Parlamentari corresponent a les Corts Generals, hi ha una esmena en els pressupostos d'enguany de l'Estat, presentada de forma consensuada per tots els grups, que intenta solucionar aquesta qüestió. I, lògicament, el que es demanava en les bestretes no té relació perquè, si no hi ha obligació de pagar per part de la Generalitat, no té sentit fer-hi bestretes. O bé la unificació –me la deixava, sí– de les competències de recerca i de la CIRIT. Bé, nosaltres entenem que funciona bé, i, en tot cas, la CIRIT és interdepartamental; per tant, no hi ha congruència a ajuntar aquestes dues unitats administratives.

I deia, senyor president, per acabar, una qüestió que ha sortit: els cursos de garantia social. Jo voldria informar la cambra –perquè així m'ho ha demanat el Departament afectat, d'Ensenyament– que en aquests moments s'està elaborant un decret, en col·laboració amb el De-

partament de Treball; decret que és un xic laboriós, perquè no hem d'oblidar que hi ha algunes competències que resten en mans de l'Estat i hem d'encaixar tota aquesta situació. En tot cas, vostès coneixen perfectament, suposo, que des de fa alguns anys, concretament des de l'exercici del 93, que ja es ve aplicant o es venia aplicant el que s'anomenava «plans de transició al treball», que ja venia a ser una prefiguració de la LOGSE.

Per tots aquests motius, senyor president, senyores i senyors diputats, el nostre Grup s'oposarà a l'adopció de tot aquest conjunt d'esmenes suara defensades pels grups que han presentat les esmenes corresponents.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

El senyor Magí Cadevall em demana la paraula.

El Sr. Cadevall i Soler

Sí, gràcies, senyor president. Per contradicció a la intervenció del nostre Grup...

El president

Un minut.

El Sr. Cadevall i Soler

Sí, gràcies, senyor president. Se'ns ha atribuït que demanàvem la programació quadriennal per alguna mena de caprici, segurament, nostre, i el senyor Escudé ha dit que considerava que una programació quadriennal no era convenient, no era àgil i que s'havia de fer anual. Només vull aclarir que hi ha una llei del Parlament de Catalunya que obliga les universitats i el Govern a fer una programació quadriennal, fins i tot de les activitats ordinàries, que el senyor síndic de Greuges va retreure aquest incompliment en una sessió del Parlament i que, quan demanem que surti un diputat que pugui fer un debat polític i sectorial, no és per caprici, sinó que demanem un diputat que entre altres coses conegui les lleis sectorials aprovades pel Parlament de Catalunya i que, si això no és convenient, que el Govern promogui una acció per complir la llei.

Gràcies, senyor president. (*Veus de «Molt bé!»*)

El president

Moltes gràcies. El senyor Escudé demana la paraula? (*Pausa.*) També la té, pel mateix temps.

El Sr. Escudé i Pladellourens

Gràcies, senyor president. Només manifestar la meua sorpresa. A mi m'hauria agradat contradir el senyor Magí Cadevall, perquè fa molts anys que ens contradíem mútuament, però ell no ha participat en el debat i, per tant, no sé en virtut de quin article se li dona la paraula per contradiccions que no he fet amb ell. (*Remor de veus.*) Que hagués sortit la senyora Duch, ho acceptaria; però em sembla que al senyor Cadevall no li correspon.

Gràcies, senyor president.

El president

Fetes les manifestacions, donem per acabat aquest incident.

Manifestació de condol per la mort del mossos d'esquadra Ricard López Egea

Senyores diputades, senyors diputats, abans d'iniciar la votació dels blocs número 6 i número 7 dels pressupostos d'enguany, voldria demanar a la cambra que vulgui guardar un minut de silenci en senyal de dol i respecte per la mort, ocorreguda ahir, del mossos d'esquadra Ricard López Egea.

(*La cambra serva un minut de silenci.*)

Moltes gràcies.

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1997 (continuació)

Procedirem, en primer lloc, a la votació del bloc número 6, de medi ambient. Iniciarem, en primer lloc, la votació de les esmenes conjuntes. Preparin-se per votar.

Iniciem la votació.

Les esmenes conjuntes han sigut refusades per 49 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Procedirem seguidament a votar les esmenes del Grup Socialista.

Iniciem la votació.

Les esmenes del Grup Socialista han estat refusades per 50 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Procedirem després a la votació de les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Iniciem la votació.

Les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya han sigut refusades per 50 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Procedirem ara a votar les esmenes del Grup Mixt, de les quals hi ha retirada l'esmena número 25.

Iniciem la votació.

Les esmenes del Grup Mixt han estat refusades per 50 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

I votarem ara les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Iniciem la votació.

Les esmenes del Grup d'Iniciativa - Els Verds han sigut refusades per 50 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Seguidament passarem a votació les esmenes del bloc número 7, d'ensenyament i universitats.

Votarem en primer lloc les esmenes conjuntes.

S'inicia la votació.

2318

Les esmenes conjuntes han sigut refusades per 50 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Votarem ara les esmenes del Grup Socialista.

Iniciem la votació.

Les esmenes han sigut refusades per 50 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Votarem ara les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, amb el benentès que les esmenes 24, 25, 28, 31, 33 i 37 abans han sigut retirades.

Iniciem la votació.

Les esmenes del Grup d'Iniciativa - Els Verds han sigut refusades per 50 vots a favor, 66 vots en contra i cap abstenció. (*Veus de fons. Pausa.*) Perdó, sí...

Cal votar ara les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya..., no, d'Iniciativa. El resultat anterior és de les d'Esquerra Republicana de Catalunya, amb les esmenes retirades. I cal votar el bloc d'Iniciativa - Els Verds.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han estat refusades per 49 vots a favor i 66 en contra i cap abstenció.

Procedim seguidament a continuar el debat amb el bloc número 8, de llengua i cultura. Per intervenir en primer lloc en nom del Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Dalmau. (*Pausa.*)

El Sr. Dalmau i Ribalta

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats... Per començar, senyor president, des d'un punt de vista de mètode, dir-li que amb el temps de què disposa el nostre Grup per a aquest paquet intervindrà també el senyor Daniel Terradellas en relació amb una esmena relativa a instal·lacions esportives, la que porta el número 80 de la Ponència, i que donem per defensades les que fan relació als avals de Televisió de Catalunya i als avals de Catalunya Ràdio, que són les 353 i 355. De les altres...

El president

Per a l'administració del seu temps, correspon al Grup...

El Sr. Dalmau i Ribalta

Sí, senyor president.

Pel que fa a les altres, es poden resumir les nostres esmenes en aquesta matèria, bàsicament, en tres aspectes: un és el tema de la promoció del llibre i la lectura en català; l'altre és el tema d'inversions en matèria de biblioteques, i el tercer el que fa referència a la normalització lingüística. El senyor Raimon Escudé en diria, de totes, «esmenes clàssiques», perquè és evident que es tracta de temes que en moltes altres ocasions hem vingut a defensar. El que passa és que nosaltres pensem que en els dos darrers exercicis, el 96 i el 97, hi ha elements suplementaris d'argumentació que justifiquen la necessitat de presentar-les; és a dir que no es tracta només del dèficit crònic amb què el Govern aborda

aquestes matèries, sinó que les retallades pressupostàries que s'han produït en els dos darrers exercicis econòmics han agreujat notablement la problemàtica d'aquest sector i, per tant, situen en unes cotes mínimes la contribució del Govern en aquestes matèries, que tenen entre elles, també, una certa relació, com és evident.

En primer lloc, pel que fa al tema dels ajuts al llibre i a la premsa en català i a la lectura en català, els darrers temps s'ha parlat molt en la premsa, en els diaris, de fins a quin punt són útils o no són útils les polítiques d'ajut que s'han fet per part del Govern en relació amb les edicions; per exemple, tot el tema del suport genèric, del qual, per cert, els editors ens han recordat aquests dies que només arriba al 32% dels llibres que es publiquen cada any. És a dir que molt sovint es parla del suport genèric als llibres com si fos una gran política de suport al llibre, i al capdavant només arriba a una tercera part de les publicacions editades. Però, més enllà d'aquest debat i de si s'ha de donar o no ajudes als escriptors, etcètera, la realitat crua, indiscutible, és que el que hi ha hagut des dels darrers temps és una retallada brutal en l'ajuda al llibre a Catalunya. L'any 95, que és el punt de partida més recent del qual podem arrencar, per dir-ho amb xifres rodones, el Govern destinava 1.000 milions a la política d'ajuda al llibre i a la premsa en català –1.000 milions. L'any passat ja en va retallar 150 i va quedar en 850 milions de pessetes –parlo del paquet sencer. Aquest any hi ha una retallada de 130 més, de manera que ens trobem ara entorn de poc més de 700 milions de pessetes per cobrir tot el paquet, que inclou no solament el suport a la producció editorial, això del suport genèric, sinó promocions de llibre, ajuts a la premsa, equipaments tècnics per a llibreries, etcètera. Aquest, per exemple, aquest darrer, l'equipament tècnic per a llibreries i per a premsa sembla una qüestió menor, però molt silenciosament ha anat caient cada any: a una cosa que la Generalitat hi havia dedicat 125 milions de pessetes anys enrere, ara n'hi acaba dedicant només 25. És a dir que la incidència negativa damunt del sector editorial i damunt de la indústria editorial i del llibre es va manifestant en tots i cadascun dels aspectes. És per això, doncs, que hem fet una esmena, certament tradicional, per revitalitzar un punt, un element de la política cultural que ha anat perdent els darrers anys molta presència en el pressupost.

El segon tema també realment clàssic és el tema de les biblioteques. És difícil d'afegir nous arguments als que hem repetit tantes i tantes vegades; en aquest terreny sí que he de confessar que no tinc elements nous d'informació, més enllà de constatar que el Govern continua dedicant a la creació de noves biblioteques a Catalunya 200 milions de pessetes a través del Pla únic d'obres i serveis. Poden comptar vostès, per poca idea que tinguin del que són les inversions en infraestructura cultural, quantes biblioteques poden fer-se a Catalunya amb 200 milions de pessetes cada any. I, si posen en relació aquesta xifra tan exigua amb el que és el dèficit crònic d'infraestructures culturals a Catalunya en matèria de biblioteques, el contrast és extraordinari. Jo no em canso mai de repetir –i em sembla que ho aniré dient tantes vegades com me'n donin l'oportunitat–

que, si bé aquest país ha millorat notablement en estàndards culturals, esportius, sanitaris –cosa que és innegable–, en matèria de biblioteques en el territori de Catalunya continuem situats en uns estàndards absolutament inferiors al que és la mitjana europea; és a dir que si en instal·lacions esportives ens podem comparar amb qualsevol país d'Europa, i si en instal·lacions sanitàries ens hi anem atansant cada vegada més, i en tantes i tantes matèries cada vegada més tenim la impressió de situar-nos en un context europeu relativament normal, en matèria de presència de biblioteques continuem molt per sota mínims. Aquesta, probablement, és l'explicació del fet que es vagi endarrerint encara, encara, encara la presentació del mapa de la lectura pública a Catalunya que el Govern té l'obligació de presentar davant d'aquest Parlament i que li estava exigint per la Llei del sistema bibliotecari. Hem discutit alguna vegada en comissió per què el Govern no presenta aquest mapa; se'ns diu que el mapa, al capdavant, ja existeix i és conegut –això és cert–, però no ha estat oficialment aprovat, i no ho ha estat perquè seria una fotografia del que és aquesta situació, gravíssima, de dèficit crònic d'infraestructures culturals en matèria de biblioteconomia en el nostre país. El Govern no el vol presentar perquè, si es pogués conèixer amb precisió per part de l'opinió pública la gran quantitat de diners que cal esmerçar en construcció de biblioteques, els 200 milions que s'hi destinen en els dos darrers exercicis seria un contrast brutal amb les necessitats. Alguna vegada hem parlat que, si continuem dedicant 200 milions de pessetes cada any per fer biblioteques a Catalunya per cobrir les necessitats que contempla aquest mapa de lectura, conegut, però no aprovat oficialment, fins a finals del segle XXI encara no ens hauríem col·locat a la mínima altura necessària. És a dir, el contrast entre el que s'inverteix i el que es necessita és tan escandalós que aquesta és, sens dubte, l'explicació del retard de la presentació del mapa de lectura pública de Catalunya davant d'aquest Parlament, com s'ha compromès a fer el Govern de la Generalitat.

I finalment hi ha les esmenes –alguna de nostra, pròpia; d'altres, compartides amb altres grups, presentades conjuntament pels grups de l'oposició– en relació amb la normalització lingüística. Aquests dies se n'ha parlat força; ahir van venir a manifestar-se també davant del Parlament... Per cert, es veu que hi ha manifestants que tenen l'oportunitat de ser recollits en els diaris; jo he vist avui en els diaris la relació de manifestants del Parlament, i es veu que els treballadors de la normalització lingüística no mereixen el dret de ser reconeguts entre la rastellera de manifestants que s'han presentat davant la cambra, perquè no ho diuen, els diaris, que van venir, que van parlar amb el president de la Generalitat i que ens han demanat als grups parlamentaris que intentem evitar aquesta contradicció flagrant en allò que és el nucli del pensament nacionalista del Govern de la Generalitat, que és que, per una banda, hi ha una abundantíssima retòrica a favor de la llengua catalana, unes proclames constants sobre la necessitat de normalitzar la llengua catalana a Catalunya, i, en canvi, la contradicció escandalosa de les retallades pressupostàries. Continuem sota mínims. I, al capdavant, els treballadors del Consorci de Normalització Lingüística

ca només demanen una cosa tan senzilla com 170 milions per tornar al que hi havia almenys fa dos anys, perquè així evitaríem allò que ja està passant: reducció de cursos de normalització lingüística; disminució de l'aportació dels ajuntaments –perquè, al Consorci, l'aportació dels ajuntaments depèn de la que hi fa la Generalitat: si baixa el percentatge de l'aportació de la Generalitat, baixa la necessària aportació dels municipis; per tant, en el conjunt és més que els 170 milions que perdem ara–, i es deixen de fer moltes activitats complementàries que es feien en matèria de normalització. Per altra banda, amb els diners que s'hi destinen ara, s'arriba estrictament a cobrir els sous; per tant, qualsevol altra activitat que no sigui la d'impartir cursos queda ara automàticament impossibilitada. Però és que hi ha més: s'estan fent retallades perilloses en els cursos que perjudiquen els municipis petits de Catalunya. Avui dia s'està fent el següent en matèria de normalització: com que no hi ha prou diners, s'exigeix un nombre elevat mínim d'alumnes per cada curs, amb la qual cosa s'estan concentrant els cursos de català a les capitals de comarca, cosa que fa que, objectivament, disminueixi el nombre d'alumnes que hi assisteixen.

Per tant, nosaltres el que demanem, simplement, és: menys discursos sobre el nervi del país, el nervi de la pàtria; menys proclames de necessitat de noves lleis per fer grans salts endavant, i tan sols –tan sols– els 200 milions que permetrien al Consorci de Normalització Lingüística tornar a un nivell mínim de subsistència i de funcionament. Em sembla que és una demanda prou senzilla, prou entenedora i –permetin-me que ho digui– prou *patriòtica* en termes de manteniment del nervi del país.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de... (*Veus de fons.*) Perdó, per a la segona part de la intervenció, per relloige, el senyor Daniel Terradellas. Moltes gràcies, senyor diputat; endavant.

El Sr. Terradellas i Redon

Moltes gràcies, molt honorable president. Per presentar l'esmena número 80, del Grup Socialista, a la Secretaria General de l'Esport, una esmena que afecta formació esportiva o lleure esportiu, els jocs esportius escolars, les federacions esportives i els equipaments esportius. Per tant, suposo que vostès endevinen que és la interpretació en l'articulat del que és una esmena a la totalitat, que de fet el nostre Grup l'ha presentat, per cert, per primera vegada, una esmena a la totalitat a la Secretaria General de l'Esport. Amb un símil esportiu, és una targeta vermella; és dir: «Per aquest camí no anem bé», i el Grup Socialista ho lamenta, però la veritat és que ens hi veiem obligats.

L'any passat, el nostre Grup deia, a l'hora de presentar les esmenes al pressupost, que hi havia una punxada pressupostària –una *pájara* pressupostària era la paraula exacta. Se'ns va dir: «Home, és un any dolent, però l'any que ve ho recuperarem.» Bé, el problema és que no és així. La tendència és la que confirma que les co-

ses no van, des del punt de vista pressupostari, com convindria a aquest país. Si les senyores i senyors diputats volen mirar les gràfiques que he tingut ocasió de fer sobre l'evolució dels pressupostos, em sembla que la visió els donarà llum de la gravetat en què estem. L'any 95, que no era pas l'any millor, pressupostàriament parlant, des d'Esports, varem aprovar un pressupost de gairebé 9.000 milions de pessetes; ara estem parlant de 4.500 milions de pessetes. És veritat —em pot dir el senyor Escudé— que una part ara ha passat a Cultura, s'ha adscrit a la Secretaria General el que és part de personal; però les xifres són aquestes, i les gràfiques deixen ben clar quina ha estat l'evolució del pressupost aquests últims temps, no només la davallada general, sinó de la manera que s'esmercen els recursos. La burocràcia queda, capítol 1 i capítol 2 queda, i, en canvi, el que són activitats i equipaments baixa d'una manera flagrant. 60 milions per als ajuntaments a nivell de Catalunya. Quines activitats esportives podran fer? 343 milions per a equipaments —jo diria «equipament esportiu» de Catalunya, perquè no podem fer-ne gaires amb 343 milions—, mentre que per a clubs hi ha 1.354 milions.

Senyores i senyors diputats, estem en una situació, nosaltres creiem, límit en aquest sentit. Ni es complirà, malgrat el que es vulgui, l'augment del 14% respecte als jocs esportius que s'havia dit pel mateix conseller. L'esport federat..., vostès, senyores i senyors diputats de Convergència i Unió, i el Govern, poden dir el que vulguin, poden dir que volen fomentar la presència internacional, però els números no hi ajuden. L'any 95, per a l'esport federat hi havia 609 milions de pessetes; el 96, 438; enguany, 461. És veritat que l'esport català tenia bona salut, encara té bona salut, i aquest és un mèrit compartit, però, de la manera que evoluciona en els pressupostos, anem per mal camí, perquè la demanda augmenta..., i això és bo, vol dir que és un país que té ganes de fer la pràctica esportiva, que té ganes que es pugui fer esport en tots els pobles i viles de Catalunya, però, és clar, si no s'hi posen recursos..., a mi encara m'espanten més afirmacions com les que diuen que ja s'aguantarà des de l'aportació dels ajuntaments. Els ajuntaments de Catalunya fem tot el que podem per fomentar la pràctica esportiva, però no se'ns pot demanar que descansi sobre pressupostos municipals el que és la punxada pressupostària de la Secretaria General de l'Esport.

Jo crec, sincerament, senyores i senyors diputats de Convergència i Unió, que vostès són víctimes d'un èxit, però d'un èxit compartit, perquè, l'èxit de l'esport a Catalunya, l'ha fomentat la Secretaria General de l'Esport, però també els ajuntaments, i molt clarament, i també els tècnics, els dirigents i els clubs. Però vostès han baixat la guàrdia. No s'han entrenat, no estan afrontant degudament el combat; perdrem el lideratge, i podem baixar de categoria. Jo crec, senyores i senyors diputats, que vostès estan asfixiant pressupostàriament el model esportiu que vostès mateixos havien creat i que nosaltres en bona part compartíem.

Senyor president, senyores i senyors diputats, lamentant haver de presentar aquesta esmena, nosaltres, el que vol dir el Grup Socialista es que fa un toc d'atenció seriosa a la política pressupostària de la Secretaria

General de l'Esport. Vostès, senyores i senyors diputats de Convergència i Unió, estan parlant de l'esport català com aquell que explica el conte de l'Àlícia al país de les meravelles, i en part és veritat. Però llavors, a efectes pressupostaris, l'estan tractant com si fos la Venta-focs, i això evidentment no lliga. Per aquestes raons, senyores i senyors diputats, demanem el vot favorable a aquestes esmenes, per revifar l'esport en el nostre país.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Per defensar en aquesta intervenció les esmenes agrupades en el bloc de llengua i cultura presentades pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i també les que aquest Grup va presentar conjuntament amb el Grup Socialista i el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. I abans de res, senyor president, per fer-li avinent que el nostre Grup retira les esmenes números 12, 14 i 20.

El president

Moltes gràcies.

El Sr. Bargalló i Valls

El senyor Dalmau deia en iniciar la seva intervenció que el conjunt d'esmenes presentades al Departament de Cultura, en el seu moment al Departament i ara a aspectes diferents que hi fan referència, eren esmenes que s'havien d'entendre en un doble sentit: per un cantó, en la minva pressupostària; per un altre cantó, perquè aquest ja era un tema que tradicionalment el Govern de la Generalitat tenia situat pressupostàriament en un nivell inferior.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Estant absolutament d'acord amb aquest plantejament, jo m'atreveria a afegir-li un tercer concepte, que és que a més a més —a més a més—, hi ha l'ambició projecte de reactivació i suport a les línies del Departament de Cultura, que ens va explicar el conseller de Cultura a la seva intervenció passada en la Comissió de Política Cultural, que, és clar, si aconseguim fer més amb menys diners, no només aconseguirà un miracle, sinó que fins i tot podem pensar que s'havia fet fins ara, doncs. Però, en tot cas —en tot cas—, el nostre Grup el que ha volgut fer en aquest conjunt de disset esmenes que ens queden vives en aquest bloc, el que ha volgut fer és posar un èmfasi en alguns d'aquells aspectes que creiem més importants, ja sigui per la via de crèdit ampliable, ja sigui per la via de disposicions addicionals que marquin una voluntat en aquesta Llei més important anual, una voluntat d'enfortir una línia política concreta.

I en aquest sentit jo voldria començar per quatre esmenes, les que tenen en la numeració de l'informe de la Comissió 48, 65, 5 i 87. Són quatre esmenes de normalització lingüística. Sens dubte que la normalització lingüística –ho dèiem ahir fent referència a una moció presentada pel diputat d'Iniciativa - Els Verds, senyor Riera; ho dèiem ahir– és un aspecte cabdal encara avui en el nostre país, l'ús social de la llengua, i sens dubte que els discursos es veuen en els pressupostos i que molts dels discursos no estan en aquests pressupostos.

Hi ha també el tema del Consorci. Jo diria al senyor Dalmau que el que ha passat, en algun diari que jo he pogut llegir aquest matí, és que hi ha hagut una confusió entre la funció pública i el Consorci de Normalització Lingüística. Hi ha un diari que parla que ahir es manifestava el Consorci de la Funció Pública, que deu ser la suma –els devien veure junts– de la Taula Sindical de la Funció Pública, que es manifestava, amb el Consorci de Normalització Lingüística. Devia haver-hi una reunió conjunta dels dos collectius. El Consorci, realment, ha perdut diners dels que rep de la Generalitat, i això ha comportat, com les senyores i els senyors diputats saben, que els ajuntaments que s'han compromès a aportar tants diners com el Govern de la Generalitat hagin abaixat la seva –també– aportació, i, per tant, en el total del Consorci la baixa és significativa.

Ara bé, si el Grup d'Esquerra Republicana avui, ara i aquí, i els dies que pertoqui, insistirà en la necessitat que el Govern de la Generalitat no només ha de tornar als nivells anteriors de suport al Consorci, sinó que ha d'augmentar el suport al Consorci, el nostre Grup també a les altres administracions on és representat legítimament, en altres ajuntaments de Catalunya, també reivindicarà, doncs, casos d'aquells ajuntaments que tampoc tenen amb el Consorci una actitud correcta, com és ara la d'alguns ajuntaments que mantenen un deute, no diria que històric, perquè paraules com «clàssic» i «històric» són retretes posteriorment pel portaveu de la majoria, però sí uns deutes que convindria eixugar ràpidament, perquè a la llarga es fa difícil de detectar en el Consorci, aquells diners, d'on provenen. Però, com que aquí estem parlant avui dels pressupostos de la Generalitat, sens dubte –sens dubte– aquests pressupostos són molt minsos pel que fa al Consorci, pel que fa als aspectes de normalització lingüística.

Sens dubte que també se'ns dirà que, la normalització lingüística, no la fa només el Departament de Cultura i que hi ha partides en altres departaments que són dedicades a normalització lingüística. Però si vostès rebobinen –ja sé que és difícil– i se situen en el Ple de pressupostos en què discutíem departament per departament, s'adonaran que el nostre Grup en molts departaments feia esment que les partides de normalització lingüística d'aquells departaments havien baixat o es mantienien en l'estancament després de la baixa de l'any anterior. I per tant, diguem-ne, les queixes que centrem en el Departament de Cultura vénen coadjuvades per les queixes que ja havíem accentuat en els altres departaments.

Hi ha també altres esmenes que fan referència –per exemple l'esmena 81– a més dotacions per a biblioteques. Jo gairebé allò de més dotacions ho dic per l'ama-

bilitat del debat pressupostari, perquè em podria estalviar el «més» i dir: «Dotin el tema de les biblioteques», perquè «més» ja és una tautologia.

L'esmena 526, un pla de modernització dels arxius comarcals. Aquí estem també davant d'un problema, aquestes dies, debatent, i abans en l'aspecte de la universitat també han sortit. Aquí no es tracta només de comprar un ordinador i posar un ordinador en un lloc. I sortia també en el tema ahir de la Moció pel que fa a la premsa especialitzada en català o local i comarcal, que fa anys que se'ls va ajudar a informatitzar-se; el problema és que se'ls va informatitzar el 92, i la informatització del 92 no serveix per al 97. I si no ens serveix a nosaltres com a persones individuals, que hem d'estar constantment adequant els nostres programes i la nostra programació a aquells elements nous que apareixen, doncs, evidentment, la premsa, els arxius, les biblioteques necessiten aquest suport constant de modernització, de contemporanització, d'adequació al dia a dia.

Hi ha també l'esmena 85, que fa referència al patrimoni arqueològic. L'esmena 522, que fa referència a un aspecte concret del patrimoni arqueològic, que pot semblar inicialment un aspecte local però que no ho és, que és la necessitat d'ajuntar totes les polítiques de les diverses administracions pel que fa al patrimoni arqueològic de la Tàrraco romana en un sol organisme. I els dic que no és un tema local perquè aquest mateix Parlament va decidir que no fos un tema local; aquest mateix Parlament no només ens va dir que el patrimoni arqueològic de la Tàrraco romana és d'interès nacional, sinó que va demanar al Govern de la Generalitat que fes les gestions oportunes perquè la UNESCO el declarés patrimoni de la humanitat. I aleshores molt difícilment podem anar reclamant a la UNESCO que faci certes actuacions si a casa nostra encara ens movem en la petita baralla domèstica de quina administració concreta, de les múltiples que hi ha... –i a Tarragona deu ser des de l'Ajuntament al Consell Comarcal, el Port, la Diputació, el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat, i ho dic per volum geogràfic de les administracions, les que acaben tenint competències concretes sobre elements concrets–, doncs, molt malament podem demanar que això esdevingui patrimoni de la humanitat si encara estem en aquest estadi de la dispersió. Nosaltres creiem important –creiem important– la consolidació d'un organisme que unifiqui aquests competències, que unifiqui criteris... Últimament, a més, hem tingut molt bones notícies referents a l'estat lamentable que havia tingut a vegades la lluita intestina entre les administracions autonòmiques; hem tingut una molt bona notícia pel que fa a la persona que s'ha proposat per dirigir el Museu Nacional Arqueològic de Catalunya, perquè ens sembla que s'ha arribat a un consens que fins i tot en això ens afavorirà.

Hi ha, però, el tou d'esmenes, el nombre més important d'esmenes que defensem en aquest bloc, que serien la 82, 84, 86, 528, 529, 530, 531 i 532, que fan referència a aspectes compartimentats de la mateixa cosa, que és la promoció de la creació cultural, la promoció de la indústria cultural i l'ajut a les administracions locals pel que fa a la promoció de la creació cultural i a la promo-

ció de la indústria cultural, ja sigui el llibre, ja sigui la premsa, ja sigui el cinema o la biografia, la música, la cançó, el disc, el teatre o la dansa, que són també aquelles línies mestres que el conseller ens va donar en la seva compareixença i són aquelles línies mestres, a més a més, que configuren el gruix cultural d'un país. Un país s'expressa en una llengua, dues, o en tres o en quatre, i segurament que el futur de la humanitat ens donarà països que s'expressin en moltes més llengües; però un país s'expressa, s'expressa també –i sense això les llengües no tenen cap utilitat– pel que fa a la creació cultural, a la vida cultural. I ja vam dir també que ara que parlem tant de la promoció econòmica, que parlem tant de la necessitat de donar un impuls a la realitat econòmica, que les indústries culturals són les activitats econòmiques del futur, i que sovint, quan parlem de conselleries d'economia productiva, acabem parlant d'Indústria, acabem parlant..., i ens oblidem de Cultura, que és també –que és també– un departament, una conselleria d'economia productiva, i d'una economia productiva cada dia més important on el nostre país hi ha de ser, i on, a més a més, la modernització és molt important, la internacionalització és molt important, però també és molt important el suport a la creació individual, que és una de les marques de la llibertat, i el suport a aquelles indústries que estan apareixent amb voluntat d'arrel nacional.

I, finalment, teníem aquí una esmena, que és l'esmena 88, que fa referència a una ampliació de crèdits de la Secretaria General de l'Esport, de la qual jo parlaré, en faré un esment diguem-ne que superficial, per dos motius: el primer motiu, perquè coincideix, amb més modèstia pel que fa al nombre de partides que es demanen a ampliar –no a la voluntat de suport, sinó al nombre de partides–, amb l'esmena que ha defensat el diputat senyor Terradellas, i també perquè el nostre Grup té una sèrie d'esmenes sobre el món de l'esport que han estat agrupades en el bloc final i que permetrà que el diputat senyor Benach pugui sortir i faci, doncs, referència a les esmenes d'esports del nostre Grup. En tot cas, aquesta –insisteixo– la dono per defensada amb aquells arguments que vam utilitzar tant en comissió com en ple anteriorment, que és el fet que la disminució del pressupost de la Secretaria General d'Esport ha influït negativament en dos camps que creiem importants, que són, per un cantó, l'ajuda a les federacions esportives, i per l'altre, les instal·lacions esportives d'abast local i comarcal, que, si és cert que s'hi ha donat un gran avenç en el nostre país, també és cert que encara hi ha moltes zones que no ho han aconseguit.

Aquest és, per tant, el gruix, conjunt d'esmenes de l'apartat de llengua i cultura, amb aquesta insistència en la necessitat d'emfasitzar el suport, per un cantó, a allò que ja estàvem compromesos, com són lleis d'aquest Parlament que cal executar en el cas de biblioteques o d'arxius comarcals, o a les perspectives de futur en el món cultural, que en aquest sentit la creació i la indústria cultural són absolutament bàsiques, sense oblidar allò que ens defineix i allò que podem aportar més originalment i més distintament a la cultura universal, que és la nostra llengua, i que insistim que en els pressupostos és on s'han de veure els discursos, i que els discursos estan molt bé, són molt bonics, però, si no tenen

després la seva concreció pressupostària, a vegades, a més a més de ser molt bonics i estar molt bé, l'únic que creen són frustracions a aquella gent que abans se'ls han cregut i esperen que es posin a la pràctica.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Bargalló. Ara correspon la participació del Grup Mixt per presentar les seves esmenes. Té la paraula el diputat senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, de l'escó estant, per defensar breument dues esmenes, la 28 i la 29, del Grup Mixt. Són dues esmenes relacionades amb la llengua, amb la llengua catalana. És un tema, però, que el dimarts passat, amb motiu d'una moció presentada pel diputat Riera, d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, ja va ser motiu de debat i de discussió, i fins i tot d'aprovació d'una moció, a la qual es van incorporar algunes esmenes d'altres grups parlamentaris, entre elles alguna del nostre propi Grup.

El motiu d'haver mantingut aquestes esmenes és que entenem que la normalització lingüística val diners i que en alguns aspectes pensem que el pressupost no se'n fa prou ressò. En concret, reclamem, a través de l'esmena 28, la destinació d'una sèrie de partides o la previsió de poder destinar una sèrie de partides a una sèrie de temes relacionats amb la normalització lingüística que pensem que avui dia estan descuidats. En concret, ens referim al doblatge de pel·lícules de cinema, a la retolació comercial, l'etiquetatge dels productes comercials, també, i la incidència en algunes administracions de l'Estat absolutament deficitàries pel que fa al tema lingüístic, i molt especialment parlem del cas de la justícia. Tot això ho emmarquem dintre d'un dels objectius que el mateix Govern diu que s'ha marcat per als propers temps, que és la incidència en el major ús social de la llengua catalana. En tots aquests aspectes, doncs, volem que es reforci pressupostàriament aquest tipus d'actuacions per tal de no deixar coixa la política lingüística actual del Govern de la Generalitat.

Pel que fa a l'esmena número 29, volem recordar que en aquesta Moció que esmentava fa un moment es va aprovar un punt, a proposta nostra, on s'insta el Govern a presentar en aquesta legislatura una nova llei de normalització lingüística en aquest Parlament. Per si aquesta llei arriba i s'aprova –esperem que sigui així– durant el proper període pressupostari, és a dir durant l'any 1997, el que proposem és preveure un crèdit ampliable per deixar obertes totes les partides relacionades amb la llengua, per tal de poder, si es produeix aquesta aprovació, facilitar l'aplicació d'aquesta llei o, en general, de qualsevol reforma legislativa que afecti la normalització lingüística. I és per això que aquesta esmena 29 vol ampliar els crèdits o deixar oberts, ampliables, els crèdits relacionats amb la normalització lingüística.

Són, en definitiva, dues esmenes destinades a promoure la normalització lingüística tot posant a disposició o bé

preveient per al futur millors partides pressupostàries que tinguin aquest fi. Aquesta és la motivació per la qual sotmetem a la consideració d'aquesta cambra aquestes dues esmenes.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Bosch. Correspon ara la intervenció del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Per presentar les seves esmenes, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. En una altra sessió parlamentària de pressupostos, en aquell cas a primera hora de la tarda, ja parlàvem de les coincidències que hi havia entre els diputats i les diputades que ens havíem de fer càrrec de les polítiques culturals en aquest Parlament; i, si ens qualificàvem en aquell moment d'una mena de resistents que persistíem en les nostres dèries i que no sempre era fàcil que aquestes dèries arribessin a bon punt, jo crec que avui tornem a fer el mateix acte, i un acte que el fem, a més, conscients que no sempre, la raó, la té qui guanya, sinó que molt sovint hi ha raons que al llarg de la història, durant molt temps, no han estat raons després guanyadores, però que en canvi, gràcies que algú les ha mantingut, aquestes raons s'han mantingut.

Crec que no solament el nostre Grup, sinó d'altres amb els quals hem signat esmenes conjuntes en aquest pressupost, ens posaríem d'acord en una constatació que és evident. Si la disposició addicional cinquena de l'Estatut d'autonomia de Catalunya parla del caràcter essencial que té la cultura, i resulta que aquesta cultura, després, aquesta política cultural, quan sumes cultura, més esports, més joventut, més normalització lingüística, ateny –segons com es miri– l'1,4, l'1,7% de la totalitat dels pressupostos, d'uns pressupostos que no tenen responsabilitats de defensa ni d'afers estrangers –ho dic per fer la comparació amb d'altres països de la Unió Europea–, diem: justament estem molt per sota del que és normal que es dediqui a cultura, i, en canvi, tenim un mandat, en aquest cas estatutari, que ens diu que hem de considerar com a dedicació molt especial, molt prioritària, molt essencial la dedicació a la cultura. Com que això no és així, no s'estranyin que continuem plantejant, per via d'esmenes a la totalitat, per via d'esmenes parcials, per via d'interpellacions, per via de preguntes, els nostres neguits sobre el que és una política cultural.

Una política cultural que, si ens fa pobres avui, ens pot fer més pobres demà, i voldria insistir en aquest punt. Si en tots els terrenys és veritat que amb el que es fa avui –per exemple en el cas de l'ensenyament és ben clar– semblem per al dia de demà, en el terreny de les polítiques culturals nosaltres encara avui som hereus d'un seguit de polítiques culturals que van tenir lloc en aquest país a començament de segle; i en la mesura que som hereus d'aquelles polítiques, d'aquelles infraestructures, d'aquelles indústries culturals, nosaltres encara avui podem parlar d'una vocació cultural de Cata-

lunya. Ara, aquesta vocació cultural ens ve perquè som hereus, per sort, d'altres que van tenir un interès enorme a constatar que la llengua i la cultura eren bàsiques per entendre què era Catalunya.

El conjunt de les esmenes presentades pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds crec que es poden agrupar en tres grans temes: primer, el suport a les infraestructures i a les indústries culturals; segon bloc, política d'esports; tercer bloc, política de normalització lingüística.

El suport a les infraestructures i a les indústries culturals. Recolliré també el que han dit els companys que m'han precedit en l'ús de la paraula. Jo voldria només, de tota manera, per explicar que no es tracta d'una qüestió ni fora del temps ni que sigui en tot cas la dèria particular o la determinada opció política d'un grup, sinó que en tot cas són constatacions comprovables en el dia a dia... Avui s'estan celebrant encara unes jornades com a cloenda del centenari del cinema a Catalunya; avui la premsa recull una part de les conclusions. Nosaltres no hem pogut assistir –per una raó òbvia: perquè som aquí al Parlament– a aquestes jornades, però en canvi sí que hem pogut parlar amb els organitzadors de les jornades i amb les propostes que aquests organitzadors pensen fer com a proposta final d'aquesta trobada en el món de l'audiovisual. I els asseguro que tractaran d'evitar, primer, els grans crits, els grans escarfalls, però sí que faran propostes molt concretes de política cultural. I em penso que això és un sector que ningú podrà creure que sigui un sector afí al seu color polític, perquè és, em penso, un dels sectors més plurals que hi pugui haver en aquests moments en el món de la realitat catalana, i, per tant, ningú no pot creure que estan fent una defensa ultrancera d'unes determinades qüestions que puguin representar només un sector.

Fa dos dies, en aquest cas, vaig ser convidat en un sopar d'un col·lectiu autoconvocat, que es reuneix tres vegades l'any, de llibreters i distribuïdors no solament de Barcelona, sinó de Barcelona i el seu entorn. Acostumen a convidar una persona aliena a l'ofici i al col·lectiu, i en aquest cas em van convidar a mi, i, és clar, va ser apassionant al llarg del sopar el comentari sobre les dades reals –alludia abans el senyor Dalmau a aquest tema– del que és la producció cultural a Catalunya. Si es treuen –que sempre embolica l'estadística del compte– llibres molt especials, com per exemple els de Quim Monzó o els llibres recomanats a circuits escolars, saben quants exemplars de mitjana es venen de cada llibre a Catalunya? No arriba als set-cents. Vol dir, per tant, que s'ha de fer una feina importantíssima de difusió del llibre català, de suport del llibre català; no es pot donar per fet. La hipòtesi que teníem nosaltres segons la qual amb el tema de normalització lingüística arribaríem a provocar nous lectors en català no ha estat possible; entre altres coses, perquè tampoc no hem tingut la possibilitat de tenir mitjans de comunicació en premsa, diaris suficients i prou importants com per compensar un hàbit habitual de lectura en llengua castellana.

Això són..., repeteixo: no són dades per fer terrorisme cultural, sinó senzillament per explicar que hi ha neguits i que em penso que són neguits molt clars: tema

de biblioteques, tema d'arxius, tema de museus, compositors i intèrprets de música clàssica, tema de tot el que és el suport a la producció musical, etcètera. Els recordo també que fa dos anys va tenir lloc un congrés de la música a Catalunya. Va ser un congrés inaugurat per dos consellers, el de Cultura i el que era aleshores d'Ensenyament i ara és de Cultura, honorables senyors Guitart i Pujals. Bé, són les conclusions d'aquell congrés, són les conclusions d'un col·lectiu, i les conclusions d'un col·lectiu que ens continua dient quines són les coses que en aquests moments ens falten. He dit, per tant, primer, el bloc del suport a les infraestructures i a les indústries culturals.

El segon és a la política d'esports, que ho resumiríem en una esmena, la número 31, que és per a instal·lacions esportives a corporacions locals. No continuaré explicant que podríem acabar fent una política de macroestructures en les quals la Generalitat aporta diners perquè participa en un consorci, com és el cas del circuit de Montmeló, cosa que, com que la vam aprovar tots, no estem en contra d'aquesta aportació –que quedi ben clar–; del que estem en contra és del no-compliment de les resolucions del Congrés de l'Esport Català, precisament pel que fa al suport a l'esport de base, a l'esport local, i en aquests moments l'incompliment d'acords ja compromesos anteriorment de suport a corporacions locals per a les instal·lacions esportives noves.

I acabo parlant, també, naturalment, del tema de normalització lingüística. Perquè en aquest cas, més que demanar nous recursos, el que pretenem és conèixer el destí dels recursos finalistes que ens arriben de l'Estat per a normalització lingüística, els 4.500 milions que el president Pujol va esmentar en el seu discurs del debat d'investidura. Si el català és una prioritat, com s'explica que hi hagi hagut reducció en gairebé tots els capítols en els dos pressupostos aprovats enguany?

Supressió dels especialistes de català a les escoles que més ho necessitaven. En l'estudi que hem demanat sobre la situació del català a l'ensenyament em temo que podem veure les conseqüències en un seguit d'escoles d'això que s'anomena la «perifèria» amb aquesta mesura, perquè, evidentment, els que hem estat professors de reciclatge de català sabem que els professors reciclats no en sabien prou com per a ser professors de català, malgrat l'esforç que havien fet, i que per tant aquests especialistes els eren un suport molt sovint inevitable; eren les croses que aquests professors necessitaven per poder impartir les classes en català, perquè els ajudaven a preparar les matèries, les fitxes, etcètera. La supressió d'aquests especialistes, això pot ser greu, però en tot cas ha passat.

Les dràstiques reduccions al Consorci de Normalització Lingüística; n'han parlat els senyors Dalmau i Bargalló, però encara tractaré de dir al final alguna cosa sobre això.

Les reduccions importantíssimes del català pel que fa a l'Administració de la justícia, malgrat mocions subsegüents a interpellacions presentades pel senyor Joan Ridaó i per mi mateix en aquest Parlament i que un diu: com s'acompliran a partir d'aquests pressupostos? Els ho recordo: pressupost de 1995, 250 milions; pressu-

post de 1996, 60,9 milions; pressupost de 1997, 61,3 milions. Que no és una broma, eh?: estic parlant d'un tema que tothom diu que és el tema més greu en la qüestió de..., són les xifres... En el Departament de Governació, 1995, 12 milions; 1996, 2 milions; 1997, 1,8 milions. Retallada dels ajuts a la premsa periòdica en català.

I tornem a parlar del Consorci. El Consorci no neix només –com alguna vegada sembla insinuar-se– per resoldre una qüestió laboral –que també és una de les preocupacions que fa néixer el Consorci: què es farà amb aquells professors de català? El Consorci neix perquè hi ha una llei vigent, la Llei de normalització lingüística de 1983, que té un article 26 que fa així... I en aquest sentit sí que em permeto... –i per insistir en un dels temes que sol suscitar el senyor Dalmau–, que, evidentment, tant si demanem com si no demanem una nova llei per a la normalització lingüística, en aquests moments hem de complir la que hi ha i la que és vigent. Justament aquesta Llei, la que hem de complir, que en el seu article 23, per exemple, ens parla del foment del teatre, de la promoció del cinema en català, del doblatge i la subtitulació de què ens parlava el senyor Xavier Bosch, de la difusió i el foment del llibre, que a l'article 16 ens parla que tots els infants a Catalunya, qual-sevol que sigui llur llengua habitual, en iniciar l'ensenyament han de poder utilitzar normalment i correctament el català i el castellà al final dels seus estudis bàsics –això és llei vigent, que s'ha de complir, per tant–, diu en el seu article 26: «Allà on així ho exigeixi la situació sociolingüística, el Consell Executiu, d'acord amb les corporacions locals afectades, ha de crear o subvencionar centres especialment dedicats, en tot o en part, a fomentar el coneixement, l'ús i la divulgació de la llengua catalana.» Per tant, no pot ser una excusa dir que, com que s'està estudiant el futur del Consorci, quan s'hagi estudiat, ja veurem què passa. No, mentrestant s'ha de complir la Llei, i per complir la Llei vol dir que, com ens diuen els col·lectius afectats –i ens ho diuen amb una modèstia i amb unes xifres que em penso que els fa del tot creïbles–, no és possible complir la Llei si es perpetra la retallada pressupostària que han plantejat.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fer un torn en contra, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el diputat senyor Raimon Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquest bloc és un bloc, pràcticament tot ell, de qüestions teòriques, molt importants, evidentment, fonamentals en molts casos, però que guarden poca relació, almenys directa, amb esmenes en situacions pressupostàries, perquè en definitiva, com veurem tot seguit, només hi ha tres esmenes –i encara dues d'elles han estat donades per defensades– que tenen una relació, des de la nostra perspectiva, directa amb el pressupost que estem debatent des d'ahir al matí.

En primer lloc tenim dues esmenes, la 11 i la 22, una d'Esquerra i una altra del Grup Mixt, dintre d'aquella tècnica, que ja vaig criticar, de nous articles 1, de declaracions programàtiques, de bones intencions, de principis, però que no té una virtualitat, no té una realitat, no té una traducció per ella mateixa, aquesta esmena, en el contingut de la resta del pressupost. Per tant, són perfectament inútils; o, millor dit, potser una d'elles, concretament la del Grup Mixt, no és perfectament inútil..., no de cara al pressupost, que sí, sinó de cara al debat que s'ha produït, o sigui, a situacions dialèctiques, perquè la proposta del Grup Mixt fa referència a l'ús social del català. Perquè, si jo només hagués escoltat les explicacions que ens han donat els altres portaveus que m'han precedit en l'ús de la paraula, es donaria –a mi me la donava– la sensació que aquí es feia una equació; es deia: «Català, diners; tot el que no sigui diners, no és foment del català.» I aquest seria un error molt greu, perquè és molt necessari –hi estem tots molt d'acord– abocar, aportar tants diners com puguem en cada moment; ara, allò fonamental és l'ús social. Algú parlava..., em sembla que era el senyor Bargalló, quan parlava de les llengües vives i les llengües mortes; totalment d'acord: per més diners que aboqui la Generalitat, per més aportacions que es facin al Consorci de Normalització Lingüística, per més aportacions que es facin a la música, al cinema, al teatre, a les biblioteques, al que vulguin, si els catalans decideixen renunciar a la seva llengua, no ens és útil. Per tant, doncs, que quedi clar que s'ha d'examinar aquesta qüestió des d'altres perspectives que no són estrictament les pressupostàries; però és que aquí estem en el nivell pressupostari.

Quant a crèdits ampliables, que és l'apartat següent –la majoria de les esmenes són crèdits ampliables–, de fet, poca cosa puc dir, perquè el senyor Dalmau, amb l'agilitat mental que el caracteritza, ha fet la defensa de les seves peticions, del seu Grup, de peticions de crèdits ampliables en totes les matèries culturals per compensar... –que és real, i ja es va fer al debat de totalitat i ha sortit del dret i del revés, la necessitat, per motius d'austeritat, de no poder donar la satisfacció que tots voldríem a aquestes necessitats culturals–, immediatament, doncs –deia– ja donava explicacions del que jo li podria dir, que és, evidentment, citar la importància de les partides, tal com està..., ell ens ho ha explicat, ens ha parlat fins i tot dels 200 milions de biblioteques; i el senyor Ignasi Riera, per l'ordre, encara que ell s'ha basat més en experiències viscudes, personals, seves..., però, en definitiva, aquesta és la qüestió. Per tant, jo parlaré molt poquet d'alguns crèdits ampliables que s'aparten, una mica, d'aquesta línia.

En tot cas sí que el senyor Dalmau –i ho comprenc, per la vehemència que el caracteritza, almenys en aquest aspecte, de defensa a ultrança de la llengua– jo crec que ha anat una mica més enllà del que és el mateix debat pressupostari, des de les perspectives diverses i a vegades contraposades, perquè, és clar, fer riota del programa nacionalista de Convergència i Unió o, fins i tot, parlar de manca de patriotisme, ens sembla fort, sobre-tot quan encara no fa..., o deu fer unes quaranta-vuit hores, o no gaires hores més o menys, una moció que es va debatre aquí al Parlament de Catalunya, que fa referència precisament al reconeixement del català en

el context de l'Estat i la Unió Europea –«fer gestions per incrementar la coordinació sobre política lingüística en l'àmbit de l'edició dels àmbits de comunicació, del comerç, l'ensenyament, amb les comunitats on la llengua catalana és llengua pròpia; presentar un informe sobre la implantació del català en el sistema educatiu; revisar els mecanismes de suport a les publicacions periòdiques per tal d'optimitzar l'eficiència en relació amb els objectius de consolidació i extensió de la premsa...», totes aquestes coses que es demanen– i que, com va poder constatar tothom, l'únic grup que no es va sumar al vot favorable va ser el Grup Socialista, ens sembla excessiu. Però bé, bé, en tot cas, el senyor Dalmau, com a bon parlamentari, coneix el Reglament i, si vol fer una intervenció per contradiccions, evidentment, per mi no hi ha inconvenient, perquè s'ajusta al Reglament –a diferència d'altres casos que s'han produït suara–, i en tot cas jo tampoc li replicaré, perquè la rèplica estarà en el *Diari de Sessions*, no d'ara, sinó d'abans-d'ahir.

Bé, dintre d'aquest grup hi ha una esmena que ha defensat el senyor Bargalló, la 19 –li agraeixo que, com sempre, hagi reduït la feixuguesa del debat retirant algunes d'aquestes partides, d'aquelles ampliables. A la 19, és clar, l'únic que no ens ha dit el senyor Bargalló, perquè sap que és allà on podria jo replicar, és que aquesta esmena d'ampliació parla de «les necessitats que es constatin»; es constatin per part de qui i amb quina magnitud?: totalment subjectiu.

L'esmena 29, del Grup Mixt, molt lloable, però, és clar, a hores d'ara, establir una partida ampliable per a l'aplicació de la nova llei ens sembla, si més no, prematur.

L'esmena 32 –ja estem en les esmenes d'Iniciativa per Catalunya–, aquí, doncs, és clar, aquesta partida va destinada a unes activitats molt concretes: la necròpolis paleocristiana de Tarragona; els munts d'Altafulla; les mines de Gavà; la cova Vallmajor, d'Albinyana; el parc de les Orenetes, a la Roca; la serra de la Pietat, d'Ulldecona; la vall de les Comes, d'Albi, i la neteja dels grafitis de les pintures rupestres. Per tant, no entenem que sigui convenient declarar ampliable aquesta partida.

El mateix passa amb les partides afectades per l'esmena número 34, d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, perquè el patrimoni, com suposem tots conèixer a fons, normalment el patrimoni artístic no és propi del Govern de la Generalitat. Per tant, les partides que s'haurien d'afectar en el seu moment, si de cas, serien les del capítol 7, i no el capítol 6. La partida que afecta o que intenta afectar el Grup d'Iniciativa per Catalunya..., afecta la reforma i adequació del museu i la necròpoli de Tarragona. Al capítol 7, les partides corresponents aniran destinades a l'Arxiu de Viella, a l'Arxiu de Manresa –Comarcal–, al Museu Episcopal de Vic, al Museu Diocesà de Solsona, a la Pia Almoina de Barcelona, al Museu del Joguet de Figueres, al Molí de Capellades i al Museu d'Amposta. Per tant, aquest és el programa; no n'hi ha d'altre, per impossibilitat d'atendre les necessitats que tots estem d'acord que són de la màxima conveniència, però, com ens diria el senyor Novella, per als economistes una cosa és la demanda,

i una altra cosa, la necessitat; la demanda sempre ha donat un preu, i el preu arriba allà on arriba.

Jo tenia previst parlar una mica de l'esmena 38, però, com que el senyor Riera no n'ha dit res —és el tema de l'Institut Català de la Dona—, doncs, tampoc hi entraré.

A l'article 15 hi ha una esmena del Grup Socialista sobre execució anticipada d'inversions. És el tema, que ja hem debatut en dos blocs diferents, de la facilitat amb què el pressupost permet que les administracions locals i la Generalitat de Catalunya puguin fer convenis perquè aquestes administracions anticipin una inversió, i en cada conveni, insisteixo, una vegada més, es fixen les condicions, les participacions, i, per tant, doncs, no cal aquesta modificació; al revés: és incongruent aquesta modificació que demana el Grup Socialista.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

L'article 33, els avals. El senyor Dalmau ha donat per defensades les esmenes número 4 i número 5. Ho trobo molt bé, que les hagi donat per defensades; m'hauria agradat més que les hagués retirades, però, en tot cas, és el mateix, perquè, com sap el senyor Dalmau, aquest tema dels avals de ràdio i de televisió..., en aquests moments ja estan fermes, estan consolidades, quan es va votar l'estat de despeses en comissió. I, concretament, a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, en el seu pressupost consolidat, hi ha la partida 740.2, que ja té aquesta recepció de diners. Per tant, no tindria cap sentit —jo crec, fins i tot, que fóra improcedent i antireglamentari— posar a votació aquestes esmenes. Però bé, en definitiva nosaltres hi votarem negativament.

Per acabar, senyor president, passarem unes quantes pinzellades sobre les noves disposicions addicionals, que en aquest cas són relativament modestes, perquè els grups han dedicat la major part dels seus esforços als crèdits ampliables. Quines són aquestes disposicions addicionals?

La número 6, del Grup Socialista. El senyor Dalmau no ens n'ha dit res, però és una esmena també de les que ell en deia «tradicionals». La dels quatre monestirs reials és una prioritat. Entenem que no cal un pla director; fa quatre mesos, quan vam fer el debat del pressupost d'enguany, vaig donar al senyor Piella una llarga explicació del que es pensava fer i del que s'estava fent a cada un dels quatre monestirs reials de Catalunya, i crec que no hi hem d'insistir.

De l'esmena 21, que ha parlat d'ella el senyor Bargalló, sobre la Tàrraco romana, ja n'hem parlat una mica, i, en tot cas, recordar-li que hi ha partides, concretament tres partides, en el pressupost del Departament que estan afectades per aquesta iniciativa en relació amb la Tàrraco romana, que són les partides 613.01, 673.01 i 601.01, pel que fa referència, aquesta última partida, a exporpiacions.

Esmena 22. L'Arxiu Comarcal del Bages, no sols l'he referenciat abans, sinó que, com sap el senyor Huguet, que m'imagino que és el propulsor d'aquesta iniciativa, en comissió li vaig donar una llarga explicació sobre aquest tema..., o potser és que no hi devia ser, però

jo, al Grup d'Esquerra Republicana, li vaig donar una llarga explicació i, fins i tot, vaig avaluar el Pla plurianual d'enguany..., millor dit, de l'any 97 i de l'any següent, que, amb el cost d'uns 140 milions de pessetes, aquest Arxiu Comarcal del Bages s'acabaria.

I a les esmenes 23, 24, 25, 26 i 27, d'Esquerra Republicana, que parlen de les dotacions adequades per a tota una sèrie de sectors i subsectors —hi estem totalment d'acord—, hi ha les dificultats pressupostàries; per tant, no hi podem donar suport.

Sí que, permeti'm, senyor Bargalló, expressar-li una certa sorpresa quan, mentre de l'edició en català parla de «dotació adequada», de la cançó en català parla de «dotació adequada», de la indústria discogràfica parla de «la dotació adequada», de la indústria cinematogràfica parla de «dotació adequada», quan parla de la premsa només parla de «dotació al suport»: és una situació una mica estranya (*remor de veus*), però bé, en definitiva —i el senyor Riera i el senyor Dalmau s'han referit a aquestes qüestions—, hi ha el que hi ha, i enguany no s'hi pot fer més.

Finalment, hi ha l'esmena 36, d'Iniciativa per Catalunya, que pretén una declaració simbòlica de prioritat a la normalització, que el Grup Mixt i Esquerra Republicana posaven com a article 9.1 i Iniciativa per Catalunya - Els Verds ho posa com a disposició addicional. Hi estem totalment d'acord, però, una declaració programàtica a nivell de disposició addicional, no la creiem oportuna.

I, finalment, l'esmena 37 no ha estat defensada, i, per tant, tampoc faré el torn en contra, però, si es posa a votació, també hi votarem negativament, perquè es tracta —ho recordo als senyors diputats i diputades que no tinguin a l'abast de la mà l'ordenació de les esmenes d'aquest bloc—, fa referència a les aportacions al Tercer Món, i, com saben els que van assistir als treballs de comissió, ja es va fer una transacció sobre aquest tema, que almenys a nosaltres ens ha deixat satisfets, dintre de l'austeritat pressupostària. Hi insisteixo una vegada més: per complir uns objectius que per al Govern de la Generalitat i per al nostre Grup Parlamentari són de la màxima importància és necessari no incrementar més del que es dota els pressupostos de la Generalitat. (*Remor de veus.*)

Per tots aquests motius, senyor president, senyores i senyors diputats, a tot aquest conjunt d'esmenes, defensades o no defensades, nosaltres farem una votació en sentit negatiu.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. El senyor Dalmau demana la paraula. Per què me la demana?

El Sr. Dalmau i Ribalta

Per contradiccions, senyor president. Seré molt breu.

El president

Menys d'un minut.

El Sr. Dalmau i Ribalta

En primer lloc, el senyor Escudé ha dit que jo havia fet riota del programa nacionalista de Convergència i Unió: això és fals. M'he limitat a posar de manifest la contradicció que hi ha entre declarar-se defensor a ultrança de la llengua catalana i retallar tan brutalment els pressupostos dedicats a la política lingüística.

Segona contradicció. El senyor Escudé ha dit que, en relació amb una moció presentada per Iniciativa per Catalunya - Els Verds, relativa a matèries de llengua, precisament, el Grup Socialista no havia votat a favor d'aquesta Moció: aquesta Moció contenia set punts, en vam votar sis a favor i ens vam abstenir en un. Aquesta és l'estricta veritat, i, per tant, em sembla que convé que ho posem de manifest. (*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies.

Iniciarem la votació del bloc vuitè, sobre llengua i cultura. Començarem, primer, votant les esmenes conjuntes. (*Remor de veus.*)

Iniciem la votació.

Les esmenes conjuntes han sigut refusades per 44 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

Seguidament votarem les esmenes del Grup Socialista.

S'inicia la votació.

Les esmenes del Grup Socialista han estat refusades per 48 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

Votarem seguidament les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, tenint en compte que d'aquestes han estat retirades prèviament les esmenes 12, 14 i 20.

S'inicia la votació.

Les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya han estat refusades per 49 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

Seguidament votarem les esmenes del Grup Mixt.

Iniciem la votació.

Les esmenes del Grup Mixt han estat refusades per 48 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

I, per últim, votarem les esmenes d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Iniciem la votació.

Les esmenes d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds han sigut refusades per 49 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

Continuem ara amb el bloc de sanitat, el bloc número 9. Per intervenir per defensar les seves esmenes, pel Grup Socialista, té la paraula la diputada senyora Figueras.

(*Remor de veus.*)

El president

Prego que guardin silenci.

La Sra. Figueras i Siñol

No repetiré en aquesta intervenció el que ja vaig dir en la defensa de les esmenes a la totalitat sobre l'actual paralització de la reforma de l'atenció primària a Catalunya. Al que em referiré... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Volen guardar silenci, si us plau?

La Sra. Figueras i Siñol

Al que em referiré és a la necessitat de formular en un termini breu un pla de desplegament definitiu de la reforma de l'atenció primària a Catalunya.

En la resposta a les preguntes orals formulades pel Grup Socialista, el senyor conseller de Sanitat ens va parlar de l'existència d'un pla quinquennal que en cap moment va concretar, a pesar de les nostres peticions. Creiem que és hora que el Parlament conegui aquest Pla plurianual, que coneguem les prioritats i que hi puguem opinar.

Havent caducat ja fa mesos el termini per a concloure la reforma que ens marcava la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya, el Govern ja hauria d'haver analitzat prèviament la situació i hauria d'haver fet una nova planificació. Una planificació seriosa, que establís uns nous terminis per a completar el desplegament de la reforma i els mecanismes d'execució i de finançament d'aquest nou Pla. No podem seguir amagant el cap sota l'ala i anar dient que la Llei ja supeditava el termini de sis anys per fer la reforma a l'atenció primària a les possibilitats de finançament. La realitat avui és que només n'hem fet la meitat i que, per tant, la meitat dels ciutadans de Catalunya estan discriminats respecte de l'altra meitat. És un greuge que no podem seguir mantenint sense posar solucions sobre la taula, i ja no s'hi val seguir dient que s'estan buscant fórmules. El que s'ha de fer és presentar fórmules.

Per tant, convidem el Grup de la majoria a fer un esforç i a reconèixer la necessitat d'un pla d'inversions que estableixi un ordre de prioritats i els terminis per a completar el desplegament de la reforma de l'assistència primària a Catalunya. Els convidem a demostrar que realment volen fer-ho i a acceptar la nostra esmena, la número 13, que no diu res més que això, que el Govern haurà d'aprovar i presentar en aquest Parlament aquest pla per al desplegament definitiu de la reforma de l'atenció primària.

Respecte als hospitals de Catalunya, les nostres esmenes fan referència al sistema de concertació hospitalària, que ha de canviar, de manera que es primin els centres en funció dels resultats de gestió, de resultats assistencials i de l'aplicació real del Pla de salut, i, sobretot, que es primi l'eficiència, de manera que rebí més recursos qui més eficient sigui i que acabem amb l'actual sistema de subvencions moltes vegades encobertes. També reclamem que es torni als terminis de pagament vigents fins al mes passat i que no s'apliquin els retards anunciats pel Servei Català de la Salut als hospitals i als centres concertats. El Grup Socialista creu que és molt

important que els centres concertats no carreguin més del que ja ho estan fent amb les conseqüències de l'endeutament de la Generalitat, és a dir, que no es desviïn més dèficits cap al sector concertat que no els corresponen.

D'altra banda, és ja del tot urgent la concreció del Pla de serveis sanitaris i sociosanitaris, i cal accelerar i concretar el número de places a reconvertir d'internament de malalts aguts cap a l'atenció sociosanitària. Això vol dir un estudi i un pla d'inversió de l'atenció hospitalària, en l'Institut Català de la Salut i en el sector concertat. És urgent fer-ho perquè no podem seguir sense donar una resposta eficient, sense malbarataments, a les necessitats actuals i futures d'una població més envellida, amb unes necessitats diferents de les que correspondrien als recursos que ara tenim. Hem de planificar i donar servei per a les necessitats reals del present i del futur, amb valentia i cercant el consens polític, el social i el de totes les institucions afectades.

Ja varem fer notar en la defensa de les esmenes a la totalitat que aquests pressupostos no contemplen cap inversió per al nou Hospital de Sant Pau, quan és ja del tot urgent, ja que en aquests moments es porta un considerable retard en aquesta qüestió, que està provocant que les actuals instal·lacions siguin cada vegada menys adequades i més cares d'utilitzar. Per això demanem que la partida d'inversions en atenció hospitalària es declari ampliable, per tal de començar a fer front a aquesta nova construcció, entre altres inversions pendents.

Hi ha d'altres inversions també que són urgents, i em refereixo precisament a les inversions necessàries de fer en els serveis d'urgències hospitalàries, en els grans hospitals de l'Institut Català de la Salut i en especial a l'Hospital de Bellvitge, que, amb una mitjana diària de dues-cents vuitanta-sis urgències ateses, cal dotar-lo d'unes instal·lacions suficients de recursos per reduir les demores que s'hi vénen produint.

És evident també que els problemes que pateixen els serveis d'urgència hospitalaris són en molt bona mesura provocats perquè no funcionen tal com seria desitjable els serveis d'urgència d'atenció primària, que fa que arribin molts casos com a urgències als hospitals que podrien haver estat atesos correctament en l'àmbit primari. En aquestes esmenes hem insistit una vegada més en el que ja veníem dient des de fa molts mesos, que és la necessitat d'estendre el servei del 061 a la conurbació urbana de Barcelona i a les grans ciutats, com a centre coordinador de les urgències i amb l'atenció a les urgències domiciliàries. Aquest servei s'ha demostrat com una via molt eficient, i no entenem per què no hi ha voluntat política d'impulsar aquest recurs, que, a part de comportar una assistència molt més racional i adequada, també implica un estalvi en els recursos hospitalaris.

Lligada en bona mesura a la problemàtica dels serveis d'urgència i del seu col·lapse, està la nostra proposta d'establiment d'uns temps màxims en les llistes d'espera, que ja hem explicat a bastament. Una vegada més els demanem, senyors diputats i senyores diputades del Grup de Convergència i Unió i del Grup Popular, que

reconsiderin la seva posició respecte a aquest tema i que reconeguin que hi ha moltes raons de pes en la nostra proposta d'establir unes garanties de temps màxim d'espera als usuaris en la sanitat pública, ja que això, a banda de més seguretat davant el problema de la malaltia, també tindria els seus efectes en l'ús correcte de les urgències i obligaria a una millor planificació i una millor utilització dels recursos que ja tenim, que, en definitiva, és l'obligació del Govern fer-ho amb la màxima eficiència.

Per acabar, la resta d'esmenes, les defensarà la meua companya diputada senyora Geli.

Em referiré a l'esmena 29, en relació amb el Pla de viabilitat de la Quinta de Salut l'Aliança, que sembla que va quedar, que ahir va entrar en una via d'acord amb els treballadors. I la nostra esmena va en el sentit que, per ampliar l'aval que aquesta entitat té del Govern de la Generalitat —que en l'actualitat és de 2.000 milions de pessetes—, sigui necessari presentar prèviament en aquest Parlament, per al seu estudi i debat, el nou pla de viabilitat i el pla econòmic financer. I això no és perquè sí, ni perquè vulguem fer cap tipus d'utilització política d'aquesta problemàtica, sinó perquè creiem que s'ha d'afrontar la situació de crisi de l'Aliança amb transparència i cercant solucions que siguin realment això: solucions de futur. D'altra banda, perquè els avals volen dir un risc de diners públics i això vol dir un control públic, continuat i transparent. I finalment, i també prou important, perquè el fet que s'estiguin pagant anyalment en concepte d'activitat 9.000 milions de pessetes també obliga a aquest control públic, a banda del que és més important, que és que cal cercar solucions de viabilitat i la continuïtat dels centres de l'Aliança amb fórmules d'ajut clar i transparent, dient les coses pel seu nom, i no en concepte d'activitat, que no es fa tota o que en molts casos correspon a mutualistes atesos amb càrrec a la sanitat pública. No han de tenir por d'aquest tema i acceptar la nostra proposta que el nou pla de viabilitat sigui analitzat i debatut per tots. Aquest tema és prou complicat i necessita consens; consens que necessita informació i transparència. En definitiva, consens, perquè cal que la Quinta de la Salut l'Aliança pugui superar els seus problemes i assegurar el seu futur.

Moltes gràcies, senyor president, senyors i senyores diputades.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. La diputada senyora Geli per intervenir a continuació en nom també del Grup Socialista.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, defensaré les esmenes en quatre blocs: el primer bloc fa referència a dos temes més específics, que són el tema de la sida i el tema de les drogodependències, i aquí, senyor Escudé, també defensaré algunes esmenes que fan referència al Departament de Benestar Social, perquè entenem que, en la defensa, hi està implícita l'anàlisi del programa global; el segon bloc fa referència a

la salut mental; el tercer, al programa «Vida als anys», i la quarta és una addicional que fa referència als recursos de planificació familiar d'ens locals.

Per tant, les primeres esmenes que defensaré van dirigides i, de fet, són esmenes a l'articulat que fan referència a la necessitat de convertir..., i que aquests programes tècnics, tant el Programa de prevenció de la sida com el Programa de drogodependències, pugin esdevenir el que han de ser per nosaltres programes d'actuacions transversals a tots els departaments. I aquestes esmenes, que són crèdits ampliables per un costat, però també una disposició addicional, fan referència que en aquest moment el Govern i el Grup de Convergència i Unió haurien de revisar el paper de les ONG, el paper de la iniciativa local en la participació activa que des de fa molts anys s'està donant tant en un camp com en l'altre; perquè, de fet, la iniciativa local, la iniciativa social en el camp de les ONG no és que sigui suport que se'n pugui prescindir, sinó part implicada en tots els aspectes, diríem, prioritaris, que serien la prevenció i l'assistència molt més integral a les persones infectades pel VIH i a aquelles persones que tenen problemes de drogodependències.

Aquest és el segon any que dintre el Departament de Sanitat no podem identificar els recursos que s'esmenta que es gastarà el Departament en el propi Programa. Així ho vàrem comentar ja l'any passat al mateix conseller, esperant que aquest any la partida fos identificable, i, de fet, més que un crèdit ampliable, voldria ser reordenar en el pressupost del Departament de Sanitat la partida perquè puguem visualitzar realment si la inversió i la solidesa d'aquest Programa és realment allò que el CAP necessita.

Les xifres són importants. Vostès saben que Catalunya té més de trenta mil persones infectades pel VIH i que és un dels primers problemes de salut pública i, per tant, cal avançar i no només cal avançar en l'assistència; Catalunya hem de dir que, igual que a la resta d'Espanya, tenim un bon nivell assistencial i que la despesa sanitària en el tema de la sida supera els 5.000, 6.000 milions de pessetes anuals. Però, en canvi, cal consolidar de manera molt més important dos programes: el Programa de prevenció, que és molt més general, i el programa d'un suport molt més integral.

Hem de defugir una visió únicament farmacològica del tractament de la sida, i, en aquest camp, per sort, tenim una iniciativa social que l'hem de realment «mimar» perquè forma part –hi insisteixo– no d'una subvenció gracieble sinó del que és el vertader programa. I ens torna a sorprendre que es puguin rebaixar aquestes partides o que no siguin identificables. I per això nosaltres utilitzem el crèdit ampliable per posar de manifest la necessitat de visualitzar amb claredat aquests programes. Així mateix en el Programa de prevenció de drogodependències: no entenem que en un món, amb una cultura com la catalana, on la drogodependència forma part de la nostra societat pot disminuir-se el pressupost del Programa. No ho entenem –no ho entenem. Probablement ens diran –i així ho espero–: «És que no identifiquem les partides.» Però nosaltres apostem per un programa transversal des del Departament de Sanitat per redefinir, si em permeten, uns punts importants: què

fem amb la duplicitat de xarxes?, què fem amb la xarxa de drogodependències, separada de l'atenció primària, l'especialitzada i de la xarxa de salut mental?, què fem en prevenció?, què fem amb l'augment de consum d'alcohol el cap de setmana entre els joves?, què fem amb el consum cada vegada més elevat de drogues de síntesi?, què fem amb la dependència d'ansiolítics i antidepressius?, què fem? I, per tant, aquest Programa, que necessita ser un programa actiu, canviant, absolutament involucrat en la societat, és un programa que el Departament permet rebaixar-lo, o en tot cas, nosaltres no hem sabut trobar les partides que s'hi identifiquin.

La segona part de la meua intervenció fa referència a un altre tema, per nosaltres, important: és el tema de la reordenació de la salut mental. De nou, la salut mental a Catalunya, que, per sort, és hereva de la beneficència de les diputacions que durant molts anys varen fer, des d'aquest camp, aquesta aportació, jo diria, molt important..., des de l'any 92 cap aquí s'ha de dir que hem avançat molt. Hem avançat fonamentalment en atenció primària, tot i que no l'hem generalitzada de manera important, però ens queden molts temes damunt de la taula. I per això hem presentat una esmena addicional que demana la revisió del Pla de salut mental en unes línies generals, si em permeten. Generalització de l'assistència primària amb el treball coordinat amb la resta de la xarxa sociosanitària. Garantir una xarxa d'urgències psiquiàtriques; per primera vegada en aquest Parlament s'ha presentat, fins i tot, una iniciativa legislativa popular que ens reclama, que ens fa pensar, als diputats i diputades, que, el tema de les urgències psiquiàtriques, no el tenim resolt. Tercer, que cal consolidar recursos assistencials externs. Quart, que tenim més de tres mil persones que estan ingressades en centres psiquiàtrics de crònics i que caldria..., i que probablement podrien anar amb altres tipus de places, si les tinguéssim, evidentment, i, per tant, caldrà reconvertir aquest sector terciari en places sociosanitàries o en places per a disminuïts, perquè en tot cas moltes són persones disminuïdes o amb trastorns mentals.

L'altre punt fonamental és abordar de cara un tema molt poc parlat: la salut mental col·lectiva. Els últims informes, aprofitant el Dia Mundial de la Salut Mental, ens deien que l'índex de suïcidis a Catalunya està augmentant; que més de cent trenta mil persones tenen algun trastorn mental; que realment s'estan produint fenòmens nous, fenòmens multifactorials que generen violència, abusos sexuals, dependència a substàncies psicoactives; que la marginació, la pobresa, el fracàs escolar són causes o empitjoren els trastorns mentals. I, per tant, caldrà acabar amb aquesta dualitat de salut i de salut mental, i caldrà invertir molt més seriosament en el que nosaltres anomenem i els experts anomenen «salut mental col·lectiva», que no vol dir deixar de tractar les persones, sinó que vol dir tractar les persones des d'una visió molt més comunitària i multifactorial. I per això presentem aquesta esmena addicional, perquè el Govern, en aquest nou Pla de salut mental que ha de presentar, tingui en consideració tots aquests aspectes i altres que hem anomenat, i una de les patologies darreres d'aquests últims anys que s'està instaurant, que és el tema de les ludopaties. I per això presentem una esmena concreta que vol dir invertir concretament una

partida finalista en aquests temes. Per què? Simplement, per ser coherents amb les xifres. Les xifres ens diuen, en un estudi encarregat per aquest mateix Parlament, que el 2,6 de la població major de divuit anys a Catalunya té algun problema d'addicció al joc. I nosaltres entenem que no en tenim prou amb una unitat d'alta especialització de Bellvitge, no en tenim prou. I volem actuacions transversals, i, per tant, insistim en aquest tema de salut mental, que, des del nostre punt de vista, no és en absolut minoritari.

El programa «Vida als anys»..., com que la meua companya diputada, la senyora Carme Figueras, ja n'ha parlat, i per raons de temps, només volia fer esment d'una, també, addicional que diu: «El programa “Vida als anys” té, diríem, una situació bicèfala a dintre el Departament.» Aquest Govern de la Generalitat precisament on ha fracassat més és en les coordinacions interdepartamentals, i el programa «Vida als anys» n'és una, perquè caldrà redefinir l'estructura de places sociosanitàries a Catalunya, caldrà veure quina diferència real hi ha entre una residència assistida i una plaça sociosanitària, què entenem per la connexió entre l'assistència primària i els PADES, treballadors familiars de l'assistència primària social, etcètera.

Per tant, caldrà..., i per això hem presentat –així ho diu– una esmena addicional que diu: «Instar el Consell Executiu perquè els dos departaments que tenen competències en serveis sanitaris i sociosanitaris reestructurin el sector.» I aquí cal valentia política. Però nosaltres segur que ajudarem a la reconversió de llits sempre que hi hagi un pla a llarg termini fonamental, on tots haurem d'estar, perquè, de fet, evidències demogràfiques ens diuen que això els propers anys serà el que haurem de debatre constantment en aquest Parlament.

I l'última esmena és una esmena addicional que també fa referència a un tema parlat sobrerament en comissió: el tema dels centres de planificació familiar municipals, que per una vegada aquest Departament, el Departament de Sanitat, nosaltres creiem que ha d'assumir que són centres de primera línia, que cal que estiguin a dintre la xarxa del Servei Català de la Salut, però des de la perspectiva que els moviments de dones d'aquest país havien demanat, una perspectiva oberta, una perspectiva no burocratitzada, que veiés el tema de la sexualitat i la planificació molt més enllà d'un tema assistencial, on la salut i la psicoafectivitat puguin anar junts, un tema que ens sembla –i això el temps ho dirà– que les unitats d'atenció de la dona moltes vegades obliden, un tema on la consulta jove fos una part important. I, per tant, demanem amb aquesta esmena addicional recursos perquè el Departament de Sanitat faci un reconeixement històric d'allò que durant molts anys han fet els ens locals i les iniciatives de les dones.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Defensarem, doncs, les esmenes que hi ha en aquest bloc que fan referència al Departament de Sanitat i que, d'alguna manera, són les que quedarien pendants en tot el bloc que hi ha, que componia la part que vam fer en el discurs de l'esmena a la totalitat, les esmenes en comissió i avui aquestes.

És evident que el discurs polític, polític, en tot cas, de posicionament sobre quin era la posició del nostre Grup amb referència al Departament de Sanitat i al pressupost del Departament de Sanitat es va fer en gran part en el debat d'esmena a la totalitat del Departament. Jo crec que allí vam fer el discurs global i que, d'alguna manera, vam expressar els dubtes que teníem respecte no només al pressupost, sinó, sobretot, al sistema per tenir aquest pressupost, i en el cas concret del Departament de Sanitat, especialment, i fins i tot fent referència a aquella famosa frase del conseller Trias sobre el grau de perversió del sistema quant al finançament del Departament de Sanitat.

No hi ha cap mena de dubte que el pressupost de Sanitat és un pressupost del qual es desprèn tot un seguit de programes sanitaris, però en el qual té una importància cabdal tot l'aspecte econòmic. Vam fer en aquell moment anàlisi de números, vam intentar demostrar amb números, doncs, que d'alguna manera no anaven, el pressupost aquell no anava, i que, malgrat que els números aparentment quadraven –i dic aparentment perquè a la pràctica es demostrarà que no és així–, el que era evident, doncs, és que, a part que els números poguessin quadrar, la política sanitària que se'n despenia era molt difícil que quadrés, era molt difícil que pogués arribar a quadrar.

Amb les esmenes que hem presentat en aquest últim bloc el que pretenem és introduir aquells elements mínims de correcció per tal que el pressupost tingui al mateix temps una certa credibilitat i doni una mínima protecció al sector. És a dir, són factors de correcció del que nosaltres entenem com a greus errors, que, en definitiva, poden tenir conseqüències nefastes per al sector.

Tot es mou en el fons, i segurament s'hi mourà durant bastant de temps, en un debat que ja va començar fa uns anys, que ara els últims mesos s'havia accentuat i jo crec que s'anirà accentuant més en funció de les crisis que anirà patint o que aniran patint els diversos components del sector, sobre si la sanitat pública o la sanitat privada, privatitzar la sanitat, les privatitzacions encobertes de la sanitat pública, etcètera.

És evident que a nosaltres ens preocupa extraordinàriament aquest tema, i, com vaig dir ahir, no tant per la por a una hipotètica sanitat privada, sinó per la por a la feblesa de la sanitat pública. I en aquest sentit és evident que la competitivitat que ha de tenir la sanitat pública ha de ser molt superior a la que pugui tenir la sanitat privada. No per res: senzillament, per poder lluitar en igualtat de condicions, en igualtat de recursos i de cara a tenir o oferir als ciutadans i ciutadanes de Catalunya un model sanitari coherent, eficaç i sobretot que respongui als interessos d'aquests.

Perquè aquesta sanitat pública sigui competitiva hi han dos camins evidents —n'hi ha més, però, d'entrada, n'hi ha dos d'evidents—: per una banda, tota la qüestió d'inversions, i per l'altra banda, la qüestió dels recursos que pròpiament pugui tenir la sanitat pública.

Per la qüestió d'inversions, és evident que també, durant aquests últims anys, tot i que hi ha un pla, la reforma, en definitiva, de tot un seguit de previsions al respecte, les previsions no es compleixen, i arriba un moment que s'està, a la pràctica, a poc més del 50% del que s'hauria d'haver fet. Això què implica? Doncs, implica que algunes inversions estan no només congelades sinó pràcticament hivernades. És a dir que anem al darrere de la cua en un tema molt important per al futur, per aquesta competitivitat que estàvem comentant fa un moment. Per tant, aquest és un tema que, evidentment, ha de tenir una lectura pressupostària i que en aquests moments nosaltres no l'hem sabuda trobar.

És evident també que, pel que fa referència als recursos, hi ha diversos aspectes que afecten els recursos, però n'hi ha un de fonamental, que és tota la qüestió de personal. Entre els manifestants que ahir hi havia, hi havia un sector precisament que responia al sector sanitari, però és que jo crec que n'hi haurà més, de manifestants, i si no hi ha manifestants sí que hi haurà, segur, altres centres, altres punts conflictius pel que fa referència al personal, perquè realment en aquests moments el gran problema del pressupost del Departament de Sanitat és que en el fons amaga una reconversió del sector i una reconversió que afecta principalment el personal. I en aquest sentit, malgrat que, aparentment, com ja vam dir en el seu moment, el pressupost pugui semblar que ha crescut en un percentatge —petit, però ha crescut en un percentatge—, a la pràctica això no serà així, perquè, com hem dit abans, els números no es fan per dotze mesos, es fan per onze, i això implica, en el fons, una disminució. I en el fons aquesta disminució implica automàticament una reconversió del sector i que afecta directament el personal. Per tant, menys recursos vol dir problemes amb personal en una part important del sector. I això, evidentment, doncs, no ajuda a fer que el sector de la sanitat pública sigui competitiu.

Les esmenes que ha presentat el nostre Grup van una mica per intentar corregir aquests defectes, la gran majoria —després n'hi ha dues de més puntuals que comentaré al final—, però intenten una mica demostrar que no és cert que no hi hagi més diners. Perquè aquest és el gran problema del Departament de Sanitat: el tema dels diners, la perversió del sistema que dèiem abans, no? I, si nosaltres entenem que possiblement, efectivament, no hi hagi més diners, el que sí que és cert és que els diners es poden gestionar d'una altra manera. I és evident que hi ha tot un seguit de qüestions i d'aspectes que fan pensar que, amb una altra distribució dels recursos, amb una priorització diferent d'alguns temes i corregint alguns dels defectes que en aquests moments detectem en el funcionament del Departament de Sanitat, les coses anirien diferent. I segurament permetrien, doncs, tot un seguit de plantejaments nous i diferents, i que sobretot intentessin resoldre o plantejar aquells problemes que estava plantejant fa un moment: el tema

de la reconversió, el tema dels recursos, el tema del personal, el tema de les inversions.

Per exemple, el tema de la farmàcia. És evident —i en vam parlar també en el debat de l'esmena a la totalitat del Departament de Sanitat— que aquest és un dels temes greus, importants, difícils de resoldre, però, al mateix temps, pel volum de recursos que genera, és un dels llocs on, si es fa una política molt més racional, on es pretengui essencialment racionalitzar la despesa, on es persegueixi el frau que hi ha en aquests moments, on es comenci a fer una política activa de dispensa de genèrics, és evident que aquí hi ha diners a estalviar, i molts.

I, per tant, això vol dir que aquí tenim un lloc on treballar. L'esmena que nosaltres hem plantejat en aquest sentit va en aquesta línia, i en tot cas és una esmena prou oberta com perquè el grup de la majoria la pugui aprovar. En qualsevol cas, a part de l'esmena estrictament, el que és evident és que volem expressar una voluntat de treballar en el tema, perquè és un dels temes, és una de les partides importants del Departament de Sanitat i que sens dubte es veuen afectades per tot un seguit de qüestions alienes al que és la sanitat però que l'afecten d'una manera molt important. Per tant, aquesta qüestió demostra al mateix temps que, efectivament, no és només un problema que no hi hagi els diners, sinó que és un problema que, a més a més de no ser-hi, en aquest cas, potser es destinen a llocs no prou correctes o, en tot cas, no es volen afrontar els problemes, o un dels problemes greus que hi ha, que en aquest cas és una partida, com he dit abans, molt important del pressupost.

Un altre aspecte que també plantejem en una altra esmena és tota la qüestió de racionalitzar el sistema de concertació. Segurament —i, d'aquest tema, se n'ha parlat a bastament, no voldria tampoc cansar-los— que aquesta és una altra de les claus per racionalitzar el pressupost del Departament de Sanitat, és una altra de les claus que permetria, d'alguna manera, plantejar una política diferent i poder dedicar recursos, sobretot, a tots aquells problemes que abans esmentava.

És evident que s'ha de començar amb una política, dintre de la sanitat pública, de primar els resultats de gestió, de primar els resultats assistencials. És a dir, hem de pensar en clau de futur, no en clau de passat, que moltes vegades és la pràctica habitual del Departament de Sanitat; segurament perquè no hi ha cap més remei, en el sentit que hi ha uns encotillaments econòmics, però el que és evident és que o es trenca aquest encotillament o difícilment aconseguirem l'objectiu final, que, com hem dit abans, no deixa de ser donar aquesta competitivitat a la sanitat pública.

D'altres aspectes, per exemple, que es plantegen en les esmenes és la qüestió del pagament, un altre dels drames, i que no deixa de ser una certa trampa amb l'última que vam fer, doncs, fa pocs mesos, en el sentit d'allargar el pagament als centres concertats un mes més, amb la qual cosa saltàvem d'exercici pressupostari, i, en definitiva, tot són tècniques, però el que és evident és que els interessos que genera la dificultat de tresoreria que impliquen els retards en els pagaments,

i especialment pel Departament de Sanitat, doncs, realment fa que tota aquella qüestió de racionalitat que estàvem plantejant de cara al Departament sigui difícil de poder entendre. I és en aquest sentit que plantejàvem que, d'alguna manera, amb una esmena molt tècnica, els pagaments del sector concertat es facin en un màxim de seixanta dies, i que, en el cas que aquest termini sigui superior, s'apliquin els interessos, tal com preveu la Llei de contractes de les administracions públiques. Aquesta és una mesura que no implica despesa econòmica, però que, en canvi, té unes repercussions econòmiques molt importants, molt importants pel que representa sobretot d'agilitat i de donar els recursos als centres concertats que en aquests moments no tenen, d'alliberar, d'alguna manera, una càrrega financera que en aquests moments en alguns casos suporta la Seguretat Social, per una banda, i suporten els bancs, amb tots els inconvenients que això té des del punt de vista econòmic, per l'altra. Per tant, aquesta és una esmena com a molt tècnica, però que al mateix temps té una voluntat clara de donar solucions econòmiques al tema de la sanitat.

Bé, per tant, veuen que aquestes són esmenes –la del pagament a seixanta dies, la de racionalitzar el sistema de concertació, la qüestió de la farmàcia– que el que van a buscar és intentar polir, intentar donar al pressupost del Departament de Sanitat tot un seguit de característiques que permetin que sigui més útil i que acompleixi aquest objectiu de racionalitat i de competitivitat que estàvem plantejant al començament.

Per acabar, voldria també fer referència a dues esmenes, dues esmenes que per nosaltres són importants, que fan referència –són l'esmena 30 i la 31– a l'ampliació, a ampliar la dotació del Programa per a la prevenció i assistència de la sida i ampliar la dotació del Programa de prevenció de drogodependències. No hi ha cap mena de dubte que aquests són temes complicats, que són temes difícils, i més enllà del que serien els formulismes tècnics i més enllà del que serien, segurament, grans declaracions d'intencions, és evident que aquests són problemes molt importants avui dia a la nostra societat, que són fruit de la mateixa societat, possiblement, però que d'alguna manera, i des de la nostra perspectiva, des de la nostra sensibilitat caldria que tinguessin una major atenció. Jo crec que ara aquí podríem enumerar grans objectius, podríem enumerar fins i tot una certa filosofia i una certa manera de veure les coses; crec que és absolutament innecessari, perquè de tots és prou conegut quina és la posició de cada grup al respecte, que jo crec que coincideix en els termes bàsics, però que no es concreta mai en una lectura pressupostàriament correcta.

I aquest és una mica el gran drama: la teoria està molt bé en segons quins temes, però la pràctica sempre costa més. Creiem, sincerament –i insisteixo, segurament, que és una qüestió més de filosofia, però que és una qüestió important al mateix temps–, que cal destinar més recursos a aquests programes que esmentàvem, entre altres coses perquè segurament que són, en aquests moments, els dos temes que hem plantejat, el tema de la lluita contra la sida i el tema de la lluita contra les drogodependències, la prova evident que en aquests

moments la societat del segle XX, la societat de finals del segle XX, la societat que s'enfoca cap al segle XXI té defectes gravíssims. Hem parlat en moltes ocasions de solidaritat, hem parlat en moltes ocasions de solidaritat amb els de fora; és clar, aquest és un tema que ens afecta directament als de casa i entenem que cal ja d'una vegada per totes prioritzar tot aquest seguit de programes.

Així doncs –i penso que amb això queden defensades totes les esmenes que hi havia del nostre Grup en aquest bloc–, acabem aquest discurs, evidentment, demanant el vot favorable, si és possible, per a aquestes esmenes, però també amb la reflexió darrera. Darrere totes aquestes esmenes, darrere el discurs que vam fer en el seu moment en el debat a l'esmena a la totalitat, en el debat de les esmenes a la Comissió, no deixa d'haver-hi la voluntat de clarificar aquest debat que en aquests moments està damunt la taula sobre sanitat pública, sanitat privada, i, sobretot, el que ens afecta més directament: com fem que aquesta sanitat pública sigui competitiva, sigui eficaç, sigui sentida pels ciutadans i sigui, sobretot, pràctica.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula la diputada senyora Imma Mayol.

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, per defensar quatre esmenes que són paradigmàtiques, diguem-ne, en relació amb els diferents models d'atenció sanitària que podríem posar sobre la taula avui de Convergència i Unió i Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Voldria començar breument fent una reflexió que segur que va fer molt extensament el portaveu d'Iniciativa, en aquest cas, en el debat de sanitat, el senyor Jordi Guíllot, per desmuntar el que s'ha anat instaurant en aquest Parlament –i esperem que no en l'opinió pública, perquè seria un pensament que és mentida–, i és que aquest any els pressupostos de sanitat reben un bon tracte. Això, el meu company Jordi Guíllot ho va desmuntar en el seu moment, i jo tinc necessitat de fer-hi referència, perquè, si no –hi insisteixo–, s'instaura la idea que els pressupostos de sanitat reben un augment important, del 5,99%, sense adonar-se que en aquests moments –i jo donaré només una xifra– els pressupostos de sanitat tenen 4.120 milions de pessetes menys que l'any passat; per tant, millor tracte en relació amb altres departaments, potser sí, perquè hi ha hagut departaments, com el de Medi Ambient, que la retallada ha estat extraordinària, però, que es mantingui la despesa sanitària i, per tant, que es mantingui la possibilitat de fer una intervenció sanitària d'acord amb les necessitats de la població, res de res.

Dit això, les quatre esmenes que passó a defensar tenen a veure, la primera, en relació amb l'atenció primària. Mirin, d'aquest tema, n'hem parlat durant tot l'any; per tant, jo seré molt breu, però és inacceptable política-

ment que l'eix del sistema sanitari, que és la reforma de l'atenció primària, estigui avui aturada; l'any passat va estar aturada, aquest any ha estat aturada. I aquí s'expressa una gran hipocresia: es fa un discurs de la importància de l'atenció primària, de la importància d'aquesta atenció de primer nivell com a eix del sistema sanitari, de la millor qualitat assistencial que s'està aconseguint gràcies a la reforma, aquest discurs es fa, i automàticament els pressupostos reflecteixen l'estancament de la reforma de l'atenció primària.

El Pla de salut, que s'ha acabat pràcticament la seva vigència i que ara se n'aprova un de nou, depèn en bona part del funcionament de l'atenció primària. Tots els objectius que es van delimitar en aquest Pla de salut, si hi ha una atenció primària que no està reformada i, per tant, que no té les possibilitats d'actuació que sí que tenen els centres reformats, s'invalida d'alguna manera. Per tant –hi insisteixo–, per la contradicció que significa entre el discurs i la pràctica i per la impossibilitat de dur a terme el que és el Pla de salut de Catalunya, eix vertebrador i orientador del que és la política sanitària, és fonamental ampliar el que és la reforma de l'atenció primària.

Jo els plantejo –i espero que el senyor Escudé amb la seva resposta em pugui donar satisfacció– que el que és inadmissible és que aquesta aturada de la reforma de l'atenció primària, que estem a l'entorn d'un 54% del seu desplegament, no tingui un futur clar. Jo, si vostès avui no accepten l'ampliació del crèdit, com a mínim els demanaria –i pregaria als representants del Grup Parlamentari de Convergència i Unió que ho traslladessin al Govern– que ens facin arribar una nova planificació. Si la planificació del 86 s'ha incomplert flagrantment –perquè estem al 96 i a hores d'ara no hi ha compliment d'aquesta planificació; no només no hi ha compliment, sinó que estem al 54%–, quina previsió tenen per als propers anys? Que ens diguin, la resta de l'atenció primària, com s'implementarà. En deu anys? En quinze, en vint, en tres? Quins són els CAP que es faran l'any que ve? Quins, d'aquí a tres anys? No pot ser que el Parlament de Catalunya desconegui aquesta planificació.

La segona esmena, senyor president, fa referència a les despeses en farmàcia. Hem dit també sobrerament –estic segura que en el debat de la totalitat, també–, no només del Departament de Sanitat, sinó del conjunt de departaments, que estàvem debatent un pressupost virtual. Si en alguna partida això és claríssim és en la partida de farmàcia. I jo, si m'ho permeten, faria servir una expressió menys acadèmica o menys correcta que «pressupost virtual» i diria que és una presa de pèl, així de clar. El que vostès pressuposten en farmàcia, sabent el que es gastarà, és una presa de pèl a les persones que estem fent aquest debat del pressupost.

Es pressuposten 125.000 milions de pessetes, un increment del 3% sobre el que s'ha gastat l'any 96, quan hi ha una previsió real d'augment d'un 10 o 12%; és a dir, amb una previsió optimista, el maquillatge de la despesa farmacèutica d'aquest any se'n va a l'entorn de 6,85%, ni més ni menys que 8.500 milions de pessetes. Clar, quan es parla –i vostès ho han fet, han fet extensiu aquest discurs al Congrés dels Diputats– que l'ob-

jectiu prioritari és la contenció de la despesa farmacèutica, i anem a un increment, al Parlament de Catalunya, del 10, 12% del pressupost de farmàcia, i a Madrid del 14%, clar, el discurs sobre la contenció de la despesa farmacèutica, que van omplir els diaris fonamentalment a l'estiu i a la tardor, on es demostra aquesta contenció de la despesa? Quina política sanitària fan vostès per permetre la contenció de la despesa farmacèutica? Nosaltres n'apuntem una, n'apuntem una, que és l'impuls dels medicaments genèrics. A Madrid han fet una cosa, que és inacceptable, que és que en la llei d'acompanyament dels pressupostos s'ha produït una modificació de la llei del medicament, on es defineixen els medicaments genèrics, al marge de les directives comunitàries i en termes molt més exigents que per a les especialitats farmacèutiques de referència. Clar, vostès a Madrid han donat suport a aquest plantejament i ara aquí ens faran un discurs de suport als genèrics. En què quedem?

Hi insistim: vostès han protagonitzat, en el tema de la farmàcia, un dels discursos més incongruents dels últims temps. Recordin la famosa proposta del senyor Trias, de les cent pessetes per recepta, que va fer fortuna, si més no, perquè va suscitar les ires i les rialles d'una bona part de la població, i, a conseqüència d'això, hi va haver un gran debat. En què ha quedat aquest debat? No es redueix la despesa farmacèutica, no hi ha contenció de la despesa farmacèutica, s'accentua, i, a més a més, una proposta de fons, que és la dels genèrics, queda desvirtuada a partir d'una aprovació d'una llei del Congrés, que vostès hi donen suport i que minimitza el que seria la importància de la implantació dels genèrics.

Tercer punt, l'Hospital General de Catalunya. Ja saben que tenim un desacord profund en aquest tema, i és un desacord profund perquè hem denunciat i demostrat –ara ja no només puc parlar de denúncia, sinó de demostració– un tracte preferent cap a l'Hospital General de Catalunya, un hospital íntegrament privat, per sobre de la xarxa pública. En el debat que fèiem ara fa sis mesos, la diputada que els parla va denunciar aquest tracte preferent, però és que ara ja no faig una denúncia, com a Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, sense demostrar, sinó que el conseller de Sanitat, en aquest Parlament, el mes de setembre va reconèixer que s'havien gastat 250 milions de pessetes –no estic parlant de dues mil pessetes, sinó de 250 milions de pessetes–, que, si s'haguessin dut a terme les actuacions que ha significat aquesta despesa en hospitals públics de la xarxa del Vallès, haurien significat menys diners per a la sanitat. O sigui, hem acceptat gastar 250 milions de pessetes en unes actuacions sanitàries que, fetes exactament igual en els hospitals del Vallès, haurien estat més barates. Això què és més que tracte preferent? I això reconegut pel conseller de Sanitat. A més a més, es concerten uns serveis a l'entorn de 1.500 milions de pessetes amb l'argument que allà hi ha infraestructures. Però, sap què passa? –i això ho deia abans el senyor Benach–, sap què passa? Que als hospitals concertats de la XHUP se'ls diu que no facin inversions que no tinguin viabilitat, i a mi em consta que hi ha hospitals –per exemple, el Parc Taulí, per dir un exemple; segur que n'hi ha d'altres– que decideixen no fer determina-

des inversions en infraestructures perquè saben que la viabilitat d'aquestes infraestructures..., com que són molt costoses, perquè són d'alta especialització, d'alta tecnologia, doncs, costa de rendibilitzar-les i, mentre no tinguin molt clar que siguin realment econòmicament rendibles, s'estan de fer aquestes inversions. Què fa l'Hospital General de Catalunya? Sense encomanar-se ni a Déu ni a sa mare –permetin-me l'expressió–, fa les inversions en infraestructura, té la tecnologia alta al seu hospital i, després, com que això no els dona de si econòmicament, perquè efectivament costa molt que siguin rendibles, ja ho concertarem amb el sector públic, i llavors la Generalitat argumenta: «Clar, és que hem de concertar amb l'Hospital General de Catalunya perquè ja tenen la infraestructura.» Ah, molt bé! O sigui, nosaltres el que fem és ser subsidiaris d'una inversió privada que fa l'Hospital General de Catalunya i concertar amb aquest hospital perquè els sigui rendible; quan, en canvi, hi ha altres hospitals –hi insisteixo– de la xarxa que no es llancen a fer aquestes inversions perquè tenen por que no els siguin rendibles.

L'últim argument que voldria fer servir, senyor Escudé, que vostè m'haurà de contestar. L'any passat jo li feia una pregunta –que vostè no va poder respondre, perquè no li van passar la informació–, que era en què s'utilitzaria l'aval. I jo li deia: «Jo tinc informacions que aquest aval» –que ara estem discutint, també– «es farà servir per pagar els interessos dels obligacionistes.» I els deia: «És una mala política d'aquella entitat, que demana avals al Govern per pagar els interessos de la gent, dels mateixos obligacionistes: no han pogut ni preveure els interessos.» Vostè em va dir que no ho sabia. Jo ara ja li ho puc dir, perquè el conseller va reconèixer en aquest Parlament que efectivament l'aval del Govern de la Generalitat era per pagar interessos dels obligacionistes. I continuem donant aquest aval de la mateixa manera i continuem donant suport a això. M'agradaria saber a quantes empreses privades d'aquest país –si no és per altres interessos– se'ls dona diners per pagar els interessos que no han pogut ni tan sols preveure a l'hora de fer un pla de viabilitat.

I acabo amb el tema de l'Aliança. Aquesta també és una esmena conjunta que hem presentat amb el Grup Socialista i Esquerra Republicana, igual que la de l'atenció primària. I aquí jo he de celebrar –ho deia la senyora Figueras– un acord que hi ha hagut entre l'empresa i els sindicats. I jo el que demanaria és que estiguéssim a l'alçada de les circumstàncies. Mirin, que l'Aliança és un tema problemàtic, és clar; que l'Aliança és una entitat que se li ha de donar sortida –acabo de seguida, senyor president–, és evident. El que passa és que nosaltres hem ofert públicament un pacte polític per donar sortida i viabilitat a l'Aliança; hem ofert un pacte polític que voldria dir implicació del Parlament, implicació del Govern, que voldria dir control i transparència i que voldria dir garantia en el futur de l'Aliança. El que demanem simplement és que el Govern faci un gest, i és que posi en discussió en aquest Parlament el pla de viabilitat per poder garantir entre tots el suport a aquesta entitat; si no ho fan, seran vostès els que tindran la responsabilitat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Raimon Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el debat d'aquest bloc ens permetrà donar una certa celeritat al debat, i no per l'hora que és –almenys per a mi és indiferent–, sinó perquè una multitud de les esmenes que suara han defensat els oradors que m'han precedit, com algú d'ells, o alguna d'elles, ha dit repetidament, fonamentalment són les mateixes qüestions que vam plantejar o que es van plantejar ara fa cinc mesos. Per tant, tornar a repetir feixugament tota la informació d'aquell moment em sembla innecessari. Però bé, anem a pams.

Article 6, «Crèdits ampliables». El senyor Benach, a la 30 i la 31, ha parlat de temes punyents, temes importants. «Assistència primària»; la senyora Mayol, també. La senyora Geli m'ha sorprès una mica quan ha dit –perquè gairebé totes les esmenes de crèdit ampliable són del Grup Socialista–, diu: «Oh!, ho hem fet per visualitzar» –aquesta expressió és molt moderna, això de «visualitzar»– «les partides no identificades.» I, per tant, jo diria que així una mica a l'atzar és dir: «bé, declarem ampliable aquesta partida a veure què passa, a veure què ens diuen», perquè, si no, no sé què vol dir «visualitzar»; és clar, aquí és una cosa molt diferent. Crèdit ampliable, hem explicat del dret i del revés del que es tracta. Potser sí que aquesta era la finalitat de les esmenes, perquè concretament n'hi ha una, la 11, que la partida que es demana que s'ampliï és errònia, totalment errònia, perquè la partida que demanen és una altra matèria, és la «Transferència de capital a famílies i institucions sense finalitat de lucre»; la que vostès demanarien correctament hauria de ser una altra, la 51.02.741.0. Però bé, en definitiva, doncs, sigui per visualitzar o sigui per implementar un sistema de crèdits ampliables en uns temes tan importants –acceptem que són temes fonamentals–, comportaria un dèficit molt considerable, i no ho podem assumir.

Article 15, «Execució anticipada d'inversions». La senyora Figueras sembla que no s'hi ha referit massa. Torna a ser... –ja és la tercera o quarta vegada que surt–, tornar a insistir en el que vaig manifestar ahir: que, si continua aquest sistema de debat pressupostari, caldria encarregar a un òrgan tècnic de la cambra l'agrupació d'esmenes o la creació de grans blocs, perquè, si no, anem repetint, en funció del disseny de cada grup, els mateixos temes... Aquí ens tornem a trobar –hi insisteixo– amb l'execució anticipada d'inversions, a càrrec, en aquest cas, d'institucions sanitàries. És la mateixa qüestió que ja hem discutit i ja hem rebutat.

Article 33, els avals. És clar, la senyora Mayol ens dit..., ha fet una intervenció molt global i ens ha explicat que el model sanitari i la línia política sanitària d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i de Convergència i Unió eren molt diferents i que això es veia en aquestes esmenes. Totalment d'acord, es veu en aquestes esmenes i en moltes altres coses. I això, jo que no sóc gens expert, entre moltes coses, no sóc expert en temes sanitaris,

fins i tot m'ha sorprès una mica, perquè jo recordo que una de les primeres lleis d'organització sanitària precisament va ser amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya, que es va tirar endavant un projecte, quan aleshores un altre grup important no ho va acceptar. Jo recordo, en canvi, evidentment, que en l'última reforma sanitària hi va haver una defensa abrindada d'una posició totalment diferent per part d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, i la senyora Mayol ha fet diverses referències a una sessió informativa molt intensa i molt ben documentada per part de la senyora Mayol, com gairebé sempre actua, en què el conseller de Sanitat va tenir, jo diria, certes dificultats a respondre moltes de les qüestions que li plantejava la senyora Mayol. Però bé, el debat està fet... (*Remor de veus.*) La senyora Mayol ha pretès ara fer un debat sobre tot el tema de l'Hospital General, perquè ha parlat dels concerts, ha parlat de suplències, de substitucions, de subsidiarietats... Bé, aquí, senyora Mayol, com sap vostè perfectament, aquí és l'article 33 i només parlem de l'aval. (*Remor de veus.*) Aquí vostè diu: «Li vaig fer una pregunta i no la va saber contestar.» Ara no sé si la hi sabré contestar, perquè la resposta em sembla que és la correcta. Perquè ha servit aquest aval? Ha servit per aixecar la suspensió de pagaments. Vostè ho interpreta dient: «Això ha significat una transferència de diners a uns obligacionistes.» Jo li dic: la finalitat era aixecar la suspensió de pagaments, perquè sí que, de continuar i acabar essent una fallida, com podria ser, això comportaria la desaparició d'una institució. És un aval que creiem que continua sent necessari per possibilitar que continuï endavant aquest hospital, que, per més privat que sigui, té una importància sanitària considerable; entenem que és interès social, i, en tot cas, és la mateixa quantia i la mateixa regulació que l'any passat o que ara fa cinc mesos, quan vam discutir el pressupost d'enguany, i, per tant, no hi afegiré res més.

A les noves disposicions addicionals hi ha tota una colla de temes que la resposta..., que, a més a més, el conseller de Sanitat ja ho va comentar i ho va explicar en el Consell de Direcció del Servei Català de la Salut, que té el propòsit, el Departament, l'any 97, d'establir un pla de serveis sanitaris, sociosanitaris, en què, en principi, totes aquestes incògnites, aquestes preguntes de terminis, d'actuacions concretes, de programes, s'hi establirà, i, òbviament, com a pla que necessita informació de totes les parts implicades, hi haurà possibilitat de discutir-ho. Per tant, aquesta esmena 13, d'un termini de sis mesos per fer aquest desplegament..., doncs, estarem disconformes amb ell. Els serveis d'urgència, la revisió del sistema de concertació hospitalària, etcètera, tot això estarà contingut en aquest pla; entenem que no és una qüestió directament pressupostària, i, en el seu moment, doncs, ja ho comentaran els afectats.

Esmena 15 –la senyora Figueras n'ha parlat–, la implantació del telèfon 061. Val a dir que aquesta mecànica o aquest mecanisme d'alerta ràpida és un dispositiu específic per a una realitat determinada. Vol dir que no tots els llocs de Catalunya..., ella parlava de Barcelona, de l'àrea metropolitana i de ciutats importants, que això caldria implantar-ho a tot Catalunya, i, òbviament, la situació d'infraestructures és molt diferenci-

ada. Per altra banda, també hi ha d'haver una coordinació amb altres departaments; no sols és un tema sanitari, aquesta qüestió del telèfon 061. I el Departament creu que, junt amb altres departaments, durant l'any 97 abordarà el desplegament d'aquest telèfon 061 en funció, no sols dels recursos, sinó també, com dic, de la situació d'aquests moments de cada zona.

El tema de la planificació familiar municipal, que també l'ha evocat em sembla que la senyora Geli. Evidentment –el mateix que vam explicar fa uns mesos–, el desplegament d'un programa concret –el Programa sanitari d'atenció a la dona– està previst per expandir-se gradualment a tot Catalunya, i comporta la reordenació de tots els serveis existents i, per tant, també de la participació en cada cas de les unitats de planificació municipal. Ja vaig dir, amb molta més extensió que no em puc permetre ara, el propòsit d'acceptació plena i total d'aquesta activitat tan important que molts ajuntaments han portat a terme; per tant, cal només esperar el desplegament d'aquest Programa sanitari.

El tema de les despeses de farmàcia. Aquí recordo que en aquell moment, en el debat que vam fer, tot i que vaig partir l'explicació entre la senyora Mayol i la senyora Figueras, gairebé el senyor president –o sense «gairebé»– va haver de cridar a l'ordre que acabava el temps, perquè vaig fer una explicació molt extensa i després els vaig lliurar oficiosament, a títol personal..., perquè és una qüestió que és molt important, òbviament, tant el tema de la despesa de la contenció sanitària com la utilització de la fórmula existent en molts altres països –França n'és un cas paradigmàtic– del medicament de tipus genèric. Tot això ho dono per produït; no m'hi puc estendre més.

El tema de xeringues i metadona. El Pla de salut 96-98 ho contempla; això sí, amb un procés amb un decalatge en el temps, segons el territori. Hi ha zones que hi ha una infraestructura que permet aplicar aquest programa de proporcionament de xeringues i metadona, i altres que costa més.

Una altra esmena –i ja anar acabant, senyor president–, la del desplegament dels consells. Puc informar, segons m'ha informat a la seva vegada el Departament, que dintre de l'any 97 hi ha previst que acabi la convocatòria i la realització del procés electiu de trenta-un dels cinquanta-cinc sectors presents. I tot això es farà d'acord amb la Llei d'ordenació sanitària de l'any 90 i, per tant, entenem que no cal recollir-ho. (*Remor de veus.*)

I finalment surt el tema de la Quinta de Salut l'Aliança, que, com que era una esmena conjunta, s'hi han referit els diversos grups, i en forma especial el Grup Socialista i el Grup d'Iniciativa...

El president

Poden guardar silenci, si us plau?

El Sr. Escudé i Pladellourens

Gràcies, senyor president.

...i també, com deia, el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Nosaltres, com els altres grups, ens congratulem que l'empresa i el personal hagin arribat a un

2336

principi d'acord. Esperem que sigui viable tota aquesta situació. Ara, a nosaltres, el que aquí es demana i que molt especialment la senyora Mayol ha subratllat, que el Parlament hi participi, si la participació és aquella que se'n demana en aquesta disposició addicional, que és la presentació dels plans, programes i plans de viabilitat al Parlament, això no ens sembla correcte; per una raó, diguem-ne, de principi doctrinal, en el qual evidentment –o segurament– no estarem d'acord amb Iniciativa per Catalunya - Els Verds, que és que, en tractar-se d'una entitat privada, seria un precedent –i en ocasions anteriors sempre ens hi hem oposat– fiscalitzar activitats d'empreses privades, per més importants que siguin, per més incidència social que tinguin.

Per tots aquests motius, senyor president, senyores i senyors diputats, nosaltres a continuació ens oposarem amb el nostre vot a l'adopció d'aquest conjunt d'esmenes defensat suara pels diversos oradors que m'han precedit.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Procedirem, per tant, a la votació de les esmenes... La senyora Imma Mayol em demana la paraula. Per quin motiu?

La Sra. Mayol i Beltran

L'article 66, senyor president; per contradiccions.

El president

Un minut.

La Sra. Mayol i Beltran

Sé que és molt tard, però vull deixar clara una cosa, senyor Escudé, que em sembla important políticament. En el debat de la Llei d'ordenació sanitària en aquest Parlament, l'any 90, Iniciativa per Catalunya va retirar l'esmena a la totalitat perquè vam aconseguir amb una negociació introduir aspectes fonamentals, però no de model. I això vull deixar-ho molt clar, perquè, com que és un tema que es va difonent sovint, vull que quedi molt clar en aquest Parlament, i de forma així solemne. Quan vam començar a negociar aquesta Llei, Convergència i Unió tenia majoria absoluta, i per tant, a l'inici de la negociació, el senyor Trias, conseller en aquell moment, ja va deixar molt clar que el model no estava en discussió; per tant, que podíem negociar aspectes collaterals importants per a nosaltres que ens van fer valorar que valia la pena retirar l'esmena a la totalitat, però que el model no estava en discussió. Per tant, en cap cas aquella negociació va significar un canvi de model, tal com haguéssim volgut nosaltres.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Alguna petició més de paraula? (*El Sr. Escudé i Pladellorens demana per parlar.*) Senyor Escudé, per un minut.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Sí, gràcies, senyor president. Només per acceptar l'explicació que ha donat la senyora Mayol. Jo vaig entendre l'any 90 que aquella gairebé plena conformitat, o molt important conformitat dels grups, consistiria o arribava fins al punt d'estimar que hi havia un acord amb el model, i no amb qüestions concretes. La senyora Mayol rectifica; òbviament, molt més bé ella que no pas jo, sap quina era l'actitud del seu Grup, i per tant, doncs, retiro el fet que hagi manifestat que hi havia una concordança en el passat amb el model, i ara no; no hi ha estat mai, i bé, cadascú seguirà perseguint els seus objectius.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Procedirem, per tant, a la votació del bloc de sanitat. Començarem votant, en primer lloc, les esmenes conjuntes.

S'inicia la votació.

Les esmenes conjuntes han sigut refusades per 46 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

Votarem ara les esmenes del Grup Socialista.

Iniciem la votació.

Les esmenes del Grup Socialista han sigut refusades per 46 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

Votarem ara les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Iniciem la votació.

Les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya han sigut refusades per 46 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

I, per últim, votarem les esmenes d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Iniciem la votació.

Les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds han estat refusades per 46 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

Es suspèn la sessió fins aquesta tarda a dos quarts de cinc.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i deu minuts i es reprèn a dos quarts de cinc i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident segon i dels secretaris primer, segon i tercer. Assisteixen la Mesa l'oficial major i el lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Economia i Finances, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Política Territorial i Obres Públiques i de Benestar Social.

El president

Es reprèn la sessió.

Punt 1

Iniciarem ara el debat del bloc número 10, de serveis socials i justícia. Per a la defensa de les esmenes del Grup Socialista, té la paraula la diputada senyora Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc per anunciar la retirada de dues esmenes: l'esmena 38, que fa referència al PIRMI, després d'escoltar molt detingudament la contesta de l'honorable president Pujol al diputat Rafael Hinojosa i de les informacions que ens han fet arribar els sindicats, perquè aquest preacord respon, com a mínim, a l'esperit de l'esmena que el nostre Grup va presentar, i també per anunciar la retirada de la 3 en benefici de la 34, perquè, de fet, serien la mateixa; la 34 és una esmena conjunta.

Senyores i senyors diputats, realment, quan un arriba, després d'aquestes llargues hores de debat, i veu que realment, o bé els grups que donen suport al Govern o bé l'oposició hem perdut la capacitat de negociar, un creu –potser a vegades amb una falsa sensació per ser una diputada novella– que això és molt inoperant, i realment tindria ganes de deixar sobre la taula aquest debat, no cansar-los més i donar per defensades totes les esmenes. Perquè, realment, potser haurem de generar un altre model; en moltes ocasions ni tan sols es contesta les esmenes que nosaltres hem presentat i probablement nosaltres tampoc no sabem defensar prou bé les esmenes. Però, en tot cas, potser continuarem amb aquesta cantarella; que a vegades un té la impressió que només serveix per enregistrar-se en els butlletins oficials i no gaire altra cosa. I que, en tot cas, deixaríem sobre la taula les reflexions.

Però potser hi ha un motiu més profund, perquè a mi em toca defensar quatre blocs d'esmenes que fan referència a temes per nosaltres prioritaris, que són temes de serveis socials i justícia. I dic que aquest desànim, fonamentalment en relació amb temes de benestar social, ve donat perquè potser quan a un li arriben –i avui ens han arribat– tot un seguit de notícies de programes i de nous programes i de noves accions que fa el Departament, pensa que els nostres programes són diametralment oposats.

Perquè si realment la Conselleria de Benestar Social té temps per començar un nou programa, que es diu «Dones en acció», que fins i tot en el seu manual d'instruccions o un manual que regiran les jornades de debat, torna a parlar del «corte y confección», i si mentrestant aquesta mateixa Conselleria té temps d'anar barri per barri a tornar a parlar de coses que, de fet, són els ajuntaments i el moviment associatiu que ha de parlar; o mentrestant aquesta mateixa Conselleria deixa desassistides persones perquè encara no té coberta la xarxa bàsica de serveis socials, hom té la impressió que l'oposició –i probablement el Grup que jo represento aquí– no en sabem prou, de fer oposició; perquè probablement el que haurem d'aprendre és a fer un reciclatge de com negociar. De totes maneres, dintre d'aquest sentit, potser estrany, de la responsabilitat política, el que nosaltres intentem amb les esmenes a l'articulat seria definir les nostres polítiques per intentar negociar-les. I

per això les presentem. I les presentem, any rere any, amb cura. Perquè, de fet, a darrere hauríem de saber explicar, i explicar-ho als ciutadans i ciutadanes d'aquest país, les diferències programàtiques que hi ha; no ho aconseguim, ben segur, revisant l'interès que aixeca aquest debat –i no en aquest cas del Departament de Benestar Social, sinó en altres–; segurament no ho sabem comunicar.

Però en tot cas passaré a defensar les esmenes a l'articulat del Departament de Benestar Social, que intenten, si més no, negociar on nosaltres creiem que s'ha de negociar, que és en el si del debat pressupostari, per incrementar aquelles partides que el nostre Grup considera indispensables per a la consolidació i desplegament de la xarxa bàsica de serveis socials de Catalunya, lligades a l'ICASS, amb un pressupost que ja varem discutir, tant a l'esmena a la totalitat com a les esmenes a l'estat de despeses, que redueix i que baixa de manera important, i sobretot en aquells capítols d'inversions. Per tant, aquestes esmenes intenten paliar d'alguna manera i generar recursos econòmics i també de planificació a serveis socials fonamentals, el que hauria de ser pura i dura la Conselleria de Benestar Social; una conselleria que tingués dos eixos fonamentals: l'atenció primària i l'atenció especialitzada, entesa com serveis fonamentals d'atenció a les persones grans, serveis fonamentals dirigits als disminuïts i serveis lligats a la infància, l'adolescència, i alguns altres programes fonamentals transversals que anessin traspuant a totes les conselleries. I, per tant, les esmenes que avui defensarem van en aquest sentit.

Comencem per l'atenció primària. La mateixa Llei de serveis socials..., i nosaltres hi estem d'acord: els serveis socials d'atenció primària són responsabilitat municipal, i any darrere any, els ajuntaments, com pidolaires, van a la Conselleria a negociar un conveni que cada any és a la baixa o que no cobreix les necessitats del que haurien de ser els serveis d'atenció primària. I enguany la partida torna a ser a la baixa, perquè ni tan sols s'ha tingut present el que va ser el pressupost liquidat de l'any passat, i per tant, per això en fem una partida ampliable, i no només per això; perquè aquesta partida hauria de ser absolutament ampliable, perquè encara no s'ha fet compliment a una moció que aquest Parlament va aprovar, que després d'una interpellació al conseller, al conseller Comas, de Benestar Social, per aquesta mateixa diputada, deia que els ens municipalistes estaran negociant els convenis 97-2000 en base a una acció programàtica conjunta. I, per tant, aquesta partida ha de ser una partida que, com a mínim, comenci de la partida executada de l'any passat i l'ampliï anant a una xifra que fa anys és la que s'estima des de les entitats municipalistes dels 2.000 milions a l'any que es requereixen per a consolidar l'atenció primària.

I per què insistir en l'atenció primària? Escolti, insistim en l'atenció primària, perquè l'atenció primària en serveis socials és la que fa detecció, intervenció directa en l'individu en el seu medi habitual; no és altra cosa que això. I, per tant, insistim en allò que és tan obvi com que la primera entrada de detecció i de tractament i de valoració del ciutadà sigui reforçada. I, per tant, les esmenes 18 i 19 van en aquest sentit –crèdits amplia-

bles—, en funció, com a mínim, que el propi Plan concertado diu que haurien de ser les prestacions bàsiques i per impulsar el desplegament de la xarxa bàsica de serveis socials.

Lligat a l'atenció primària, evidentment, hi ha un seguit de partides, com la partida d'urgències socials. És absolutament contradictori que es parli de pobresa, que un analitzi els estudis de pobresa que han estat presentats per entitats d'iniciativa social de casa nostra i que ens diguin que augmenta la pobresa, la precarietat, entre els ciutadans i ciutadanes de Catalunya, i aquesta partida, que és una partida no de molts milions, baixi, i baixi des de l'any 93. I, per tant, aquesta és una partida més d'imprevistos que únicament serveix, i nosaltres som molt conscients que serveix per a actuacions puntuals, però serveix per donar temps a fer actuacions transversals en habitatge, en educació, en formació, etcètera. Per tant, aquest és un concepte clar i per això al nostre entendre s'hauria de partir d'una anàlisi inicial, d'una partida que cobriria raonablement les urgències dels últims anys, les urgències socials, i, evidentment, un crèdit ampliable, perquè no pot ser d'una altra manera. Que després no es necessiti? Molt millor. Molt millor per a tots, perquè voldrà dir que les polítiques transversals, que són les que hem de fer, hauran anat bé.

Evidentment, ja passaria a parlar de tot allò que són esmenes als serveis d'atenció especialitzada. Hi ha tot un conjunt d'esmenes que fan referència al servei d'atenció a persones amb disminució, que tenen fonamentalment tres objectius. Un, la consideració absoluta que la persona disminuïda és una persona a qui l'Estat—en aquest cas, Govern de la Generalitat—li ha de garantir drets; drets com a ciutadà i, fonamentalment, drets de polítiques actives, i aquesta és una definició important, i, per tant, l'ha d'ajudar a garantir la «vi-venda». A les memòries adjuntes al pressupost hi ha manca absoluta per a qualsevol tipus de plaça residencial, de llars habitatge. Hi ha una disminució de la partida d'inversions en disminuïts del 95%. Vostès mateixos, a preguntes d'aquest Grup Parlamentari, ens diuen que hi ha més de sis-centes persones disminuïdes que estan en llista d'espera de llars habitatge, residències, per a severs i profunds. Per tant, per nosaltres, això és una prioritat, perquè es tracta de garantir drets.

El segon aspecte, que està darrere de la filosofia de les esmenes, és el tema d'integració laboral. Fent una lectura al detall de què és el que preveu el Govern, el Departament de Benestar Social respecte a les places subvencionades d'especials de treball i aquells equips d'integració laboral, diuen que es congelen; fins i tot en els SIL diuen que es baixa, i, per tant, les nostres esmenes van per continuar afavorint..., i el conseller, en una interpellació de la diputada Rosa Barenys, ho deia: «a nosaltres no ens poden dir que no hem fet un esforç per les polítiques actives en integració». D'acord. L'han fet entre tots, amb la iniciativa social, amb el consens d'aquest Parlament, però és que hem de continuar amb aquesta línia, i, per tant, siguem conseqüents amb les nostres idees de polítiques actives d'integració laboral: aquesta ha de ser una partida ampliable, i més quan s'està negociant encara a Madrid, i més perquè tot el paquet d'especials de treball depèn de la iniciativa so-

cial, que li hem d'agrair que faci una feina subsidiària de l'Administració.

Per tant, aquestes són un altre bloc d'esmenes que vénen a dir que no podem frenar el nombre de places subvencionades especials de treball i que hem d'incrementar el nombre d'equips per aconseguir la integració a l'empresa més normalitzada de les persones amb disminució.

L'altre paquet vol donar resposta a un tema que són les PAD, els ajuts públics a minusvàlids. Vostès ens contesten que l'any passat, l'any 97, es varen denegar—denegar—ajuts per manca de partida pressupostària. Un país com el nostre, que es diu que és un país solidari, un govern que diu que la solidaritat és un element important no pot escatimar en una partida que ja de per si estem parlant d'una partida petita. I, per tant, per nosaltres això és una partida ampliable, i una partida que ha de, com mínim, començar-se des de la partida executada de l'any passat, més totes aquelles que van ser denegades per qüestions de manca de pressupost.

Curiosament espero que avui tindrè sort, perquè després d'escoltar el conseller Comas, en la interpellació de la diputada Rosa Barenys, i que entitats del sector ens han anunciat que sembla que la memòria de congelació de places especials de treball i, fins i tot, el tema de llar residència, la inversió en residència no estava congelada, i se'ls diu que el Govern farà un esforç i que sembla que això anirà endavant..., se suposa que, en conseqüència, avui se'ns aprovaran alguna de les esmenes que fan referència a aquest tema, perquè, si no, d'una altra manera a partir d'ara probablement els grups de l'oposició ens estalviarem la lectura de les memòries i realment pensarem que el que està passant és que els pressupostos es negocien fora d'aquest Parlament. I, en tot cas, haurem de preguntar al conseller d'Economia i Finances què en pensa, de canviar els pressupostos abans que s'hagin aprovat, perquè, en tot cas, les memòries han de respondre a voluntats polítiques. I, per tant, espero que almenys en algunes d'aquestes que fan referència a la integració laboral i a les inversions en temes d'habitatge avui tindrè més sort.

L'altre aspecte de l'atenció especialitzada és el tema de la Direcció General d'Atenció a la Infància i Justícia Juvenil. Aquesta, per nosaltres, pel Grup Parlamentari Socialista, l'atenció a la infància i a l'adolescència i dels joves amb risc és una prioritat, una prioritat absolutament integrada a la xarxa bàsica de serveis socials de responsabilitat pública, amb independència que en aquest moment estigui en una conselleria que és una conselleria diferent de la de Benestar Social. I en el nostre cas saben vostès que nosaltres hem estat en contra d'aquest canvi, però que en tot cas és responsabilitat del Govern. I el que és més important són els programes. Nosaltres no estem d'acord que més del 80% de les despeses d'aquests dos departaments siguin en centres propis o concertats, centres tancats o cases d'acollida. Pensem que cal fer un esforç molt important en tot allò que vol dir prevenció comunitària, atenció a les persones des del seu àmbit, suport familiar, perquè, si no, el que passarà és que gestionarem centres i tindrem una visió molt endogàmica del que són totes les polítiques de serveis socials lligades als serveis socials

d'atenció primària, lligades a la comunitat. I, per tant, les tres esmenes que fan referència a aquest tema van dirigides a aquestes línies programàtiques d'augmentar tots aquests programes que facin molt més en relació amb tot el tema de prevenció, d'anàlisi i d'intervenció individual o grupal.

Les altres, l'altre gruix d'esmenes, fan referència al Servei d'Atenció a la Velleja, amb tres eixos fonamentals: intentar reforçar i generalitzar i universalitzar tots aquells recursos que poden retardar l'internament. I són partides destinades a beques de menjadors, suport a les famílies, i tots aquells programes que farien probablement baixar la llista d'espera de persones que volen entrar en un servei residencial. El mateix conseller Comas ens contesta que hi ha 1.600 persones en llistes d'espera a Catalunya per a places residencials. La pregunta clau és: si reforcéssim els serveis socials d'atenció primària, si reforcéssim i generalitzéssim la teleassistència, el Servei d'Atenció Domiciliària, coordinéssim els PADE, els treballadors familiars, l'Assistència Primària Sanitària, probablement —i tant de bo fos així— el nombre de persones que voldrien accedir a un servei residencial, que sempre té un caràcter molt més exclouent, seria menor. No ho hem intentat, i ho hem d'intentar. I per això les nostres esmenes fan referència a la necessitat d'elaborar un programa integral a la gent gran, no citant i portant-los a un pavelló d'esports per explicar-los uns estatuts, que, probablement, des del nostre punt de vista són anticonstitucionals i, a més a més, els tracten com a elements passius. No; per nosaltres l'atenció a la gent gran és valorar-los com a ciutadans i ciutadanes de drets —de drets, eh?—, i, per tant, amb el dret a continuar a casa seva. Per nosaltres aquest és un tema fonamental, i per això continuarem any rere any, encara que no tinguem cap mena d'èxit polític, fins que governem, evidentment, intentant-ho; perquè aquesta és una visió probablement diferenciada. (*Remor de veus.*)

L'altre aspecte és un altre aspecte fonamental que fa referència a la necessitat d'ordenar els serveis socials, d'homogeneïtzar els projectes, d'avaluar també aquests projectes i, d'una vegada per totes, concertar amb les entitats d'iniciativa social o iniciativa mercantil a base de contractes programa. Gran part del sector de disminuïts, gran part del sector de vellesa, gran part del sector d'estimulació precoç d'aquest país està en mans de la iniciativa social. Mes darrere mes esperen que arribin les bestretes de manteniment; mes darrere mes esperen que aquelles subvencions anuals graciabiles arribin; any darrere any s'han de presentar novament a un concurs. Això per nosaltres forma part de la xarxa bàsica de serveis socials i ha de tenir exactament el mateix tractament que una entitat que estigui gestionada pel mateix Departament, i, per tant, s'han d'articular a base de concerts, contractes programa, tot allò que vulgui dir fer feina subsidiària per a l'Administració, perquè, en tot cas, si no, haurem de canviar el model i, de moment, el model no és el que està perpetuant la mateixa Conselleria, que és de delegar a la iniciativa social, i cada vegada més a la iniciativa mercantil, les responsabilitats que com a govern tenen de serveis socials.

Ara ja passo a parlar del Departament de Justícia. De fet, les esmenes són coherents amb el nostre discurs d'esmena a la totalitat, i fan referència a tres eixos fonamentals. Un, que quan el Govern presenta un pla de creació i substitució d'establiments penitenciaris a llarg termini, que va ser aplaudit per aquest Parlament i consensuat, ha d'actuar en conseqüència. El que no pot fer és al segon any no invertir, com a mínim, en la compra de terrenys per traslladar aquells centres penitenciaris que ja any darrere any es diuen que s'han d'anar substituint, com la Model, Trinitat i Wad-Ras, o la construcció del quart centre de penats, i, per tant, nosaltres sí que som coherents políticament, i per nosaltres aquestes són partides importants.

L'altre paquet d'esmenes fa referència a la necessitat d'adaptació a les noves exigències del Codi penal i del Reglament penitenciari. S'obren possibilitats de treball en benefici de la comunitat; s'obren possibilitats d'assajar els arrestos de cap de setmana com una via alternativa a la presó, però, evidentment, això necessita rehabilitar, remodelar, mantenir els dipòsits municipals, que és l'assignatura pendent que, fins i tot, el Síndic de Greuges ens ha dit any darrere any, després d'un estudi exhaustiu que va fer fa uns anys. I també cal complir la Moció del Parlament en treball penitenciari que va presentar, després d'una interpellació, el company expert en política penitenciària, Joan Oliart, del nostre Grup Parlamentari; cal donar compliment a les mocions, i la primera obligació de donar compliment és pressupostar-ho, perquè, en tot cas, parlem de filosofia. Aquí també parlem de filosofia de la vida, de filosofia política, però parlem, en aquest moment, d'un debat de pressupostos. I, per tant, les esmenes fan referència a aquestes responsabilitats, que són responsabilitats de govern, incomplertes.

Per l'altre costat hi ha altres esmenes que fan referència a normalització, a la necessitat de normalització lingüística de l'Administració de justícia, avançar en aquesta normalització lingüística. I una altra esmena addicional, que parla de la necessitat de fer un informe de la situació actual de l'Administració de justícia, per tal d'avaluar les necessitats, tant d'ordre personal com material, que permetin garantir el funcionament d'aquesta Administració. Fa poc s'han anat consolidant els traspassos en personal. Hi ha un col·lapse en el contingut administratiu, les audiències provincials, els jutjats..., ha sortit potser excessivament reiteradament a la premsa fins i tot una certa impressió de desgavell, que no crec que sigui així quant a qüestions burocràtiques, de retard en els judicis, que caldrà esmenar, i que caldrà esmenar potser elaborant un pla, un pla de viabilitat o de com es resol el tema del personal o el tema dels interinatges, el tema de la informatització; un pla ambiciós, evidentment entenem que és una qüestió plurianual, és una qüestió lenta, però que per això hem fet una esmena addicional, perquè se'n pugui parlar i debatre en aquest Parlament. Jo, en tot cas, en un termini curt, de dos mesos, que és el que posem a l'esmena addicional, espero que puguem establir converses consensuades entre tots els grups polítics.

Ja per acabar, l'esmena de cooperació..., i em sembla que se m'ha acabat el temps. És una esmena conjunta

que fa referència que el 0,7 del PIB del pressupost de la Generalitat vagi destinat a ajuts al Tercer Món, com recomanen totes les organitzacions internacionals. Fins i tot un grup important de funcionaris volen destinar els diners que se'ls trauran de la seva nòmina a aquest tema. Això evidentment ha de sumar i no restar de la partida, que, al nostre entendre, hauria d'anar tendint, com a mínim, a aplicar el Govern de la Generalitat, amb aquest 0,7 tan reivindicat, fins i tot, per molts moviments ciutadans.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup Parlamentari, individualment, però també juntament amb el Grup Socialista i el Grup d'Iniciativa per Catalunya, ha presentat un conjunt d'esmenes en l'àmbit de la justícia i també en l'àmbit del benestar social i de la cooperació i seguretat internacional. Dintre de l'apartat de la justícia hi ha un seguit d'esmenes relatives a la qüestió de la normalització lingüística. Nosaltres any rere any, i enguany també ho hem fet en comissió i en moltes ocasions en discussió en aquest Parlament, amb relació al Departament de Justícia sempre hem vingut a dir com a primera constatació, com a primer element o primera consideració central, que considerem ben evident la desproporció entre el pressupost d'aquest Departament i el que creiem que li hauria de correspondre, però encara ens preocupa més, anant una mica més enllà, i això sí que és el que s'esdevé incomprensible als nostres ulls, és que ni tan sols es vulgui o es pugui atendre els compromisos fixats o adquirits pel mateix Govern en el seu programa o bé els compromisos adquirits a partir de resolucions o mocions d'aquest Parlament de Catalunya. Existeix, com algú deia aquest matí en aquest mateix debat, un doble llenguatge entre el que són els discursos i els bons propòsits i també el que són, per una altra banda, els pressupostos, l'expressió xifrada i comptable d'aquests compromisos polítics.

El cas més paradigmàtic, si vostès volen, en l'àmbit de la justícia, per exemple, és tota la qüestió relativa a la normalització lingüística. Avui el diputat Ignasi Riera, aquest matí, en el bloc de llengua, donava alguna dada concreta, alguna xifra. Jo en donaré una de ben concreta i que ilustra perfectament el que acabo d'exposar. El programa, aquest any, enguany al Departament és cert que creix de 8,5 milions a 52,4 milions de pessetes –un fet que nosaltres hem valorat molt positivament–, però volem recordar i constatar que l'any 95 era de 134,5 milions de pessetes; per tant, en aquest sentit, no ens podem sentir precisament satisfets. Per tant, la conclusió és que per fer justícia en català –oh, meravella de les meravelles– vostès ho volen fer sense diners, i malgrat que avui el senyor Escudé, aquest matí, insistia que la qüestió de la llengua no era una qüestió exclusivament de diners, ens sembla absolutament important i prio-

ritari el fet de destinar-hi molts més recursos que no pas fins ara, i, per tant, no veiem com en la pràctica es podran dur a terme els pressupòsits, els objectius, el mandat d'aquest Parlament. Vull recordar la Moció 12/V d'aquest Parlament, impulsada per mi mateix i pel diputat Ignasi Riera, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, que a poc a poc vostès estan fent il·lusòria, i, a més a més, ja veurem dintre d'alguns mesos el compliment d'aquesta mateixa Moció.

Creiem que avançar, doncs, en el coneixement i en l'ús del català a la justícia demana molts més esforços, i uns esforços, per tant, molt més significatius, i, per tant, la promoció de les accions necessàries per garantir l'efectiva normalització del català voldrà dir desplegar –hi insistim– mesures tècniques, i també destinar-hi recursos específics molt més importants.

Hi ha un segon bloc d'esmenes, al qual també s'ha referit la il·lustre diputada Marina Geli –segurament s'hi referiran alguns dels diputats que em seguiran en l'ús de la paraula–, que és al capítol de les inversions en establiments penitenciaris, i aquest any jo ja vaig dir al senyor Escudé en la comissió corresponent –i a la consellera també li ho vaig poder dir en aquest mateix hemicicle– que el Govern ens ho havia posat molt fàcil. Són un seguit d'esmenes que tenen, al nostre entendre, una lògica incontestable, perquè aquest any –com abans s'ha dit– tampoc apareixen consignats en cap lloc, ni que sigui com a partida ampliable, els crèdits per poder començar a executar el Pla de creació i substitució d'establiments penitenciaris. L'honorable consellera, en un mitjà de comunicació, en una entrevista publicada en un setmanari comarcal, s'escudava en la insuficiència dels crèdits pressupostaris, un any més, per no procedir al que entenem que és evident, que és el trasllat de les presons de Barcelona i la construcció del quart centre penitenciari. I aquest argument ens va semblar més digne, més digne que la mateixa afirmació feta pel Grup de la majoria en dir que estàvem sobre termini i que l'any 97, que és el primer any d'execució d'aquest Pla, es començaria a desplegar. No veiem com es pot fer això sense destinar-hi ni una sola pesseta.

Per tant, el Departament només ha actuat –si se'm permet–, creiem, de manera testimonial; fins i tot jo crec que l'aprovació d'aquest magnífic Pla era una operació de màrqueting per tal de diluir la negativa imatge que suposa l'evident absència d'inversions en aquest terreny, en aquest capítol, els últims anys, i, per tant, una imatge negativa que s'ha anat consolidant i de la qual el sistema penitenciari a Catalunya està patint. Volem més diners i volem més recursos per tal de tirar endavant aquest Pla, però..., perquè creiem absolutament indispensable i necessari de destinar-hi inversions i diners per tal de millorar les condicions materials dels centres penitenciaris, que hem constatat i hem evidenciat que no són les millors; perquè volem també inversions per tal de fer real el propòsit, l'objectiu constitucional i que fixa la mateixa legislació en matèria de reeducació i reinserció que es persegueix legalment, i també perquè, en definitiva, com abans s'ha dit, també cal avançar en l'adequació, en la readequació del nou Codi penal i, per tant, començar a implementar o a fer efectives les innovacions en matèria d'execució penal,

que encara avui estan en fase d'exploració pel mateix Departament, i, per tant, l'exploració o el seguiment de les possibles potencialitats o les condicions que ofereix el nou Codi penal, sobretot pel que fa a les penes amb compliment fora de la presó, i concretament referits als arrestos de cap de setmana, als treballs en benefici de la comunitat.

Hi ha un seguit d'esmenes també en l'apartat de justícia, relatives a menors i a justícia juvenil. Són un conjunt d'esmenes, concretament dues esmenes, la 41 i la 43, que demanen d'incrementar la dotació econòmica per als centres de menors per tal de poder realitzar més tasques o més activitats de prevenció i de reinserció de delinqüents juvenils, però també per estimular programes i actuacions que s'orientin de cara a la prevenció de riscos socials amb menors. I això ho diem i hi posem especial èmfasi. Enguany, perquè l'any 96 –i en bona part també l'any 95, l'any anterior– ha marcat –o han marcat aquests dos anys– una fita molt decisiva en el camí de la consolidació de la jurisdicció penal especialitzada en el camp dels joves, sobretot a partir de l'entrada en vigor del nou Codi penal, a finals de l'any 95, que eleva la majoria d'edat penal als divuit anys, i que, mentre no s'aprovi la Llei que reguli la responsabilitat del menor, és absolutament preceptiva i absolutament necessària la intervenció davant de la justícia ordinària de professionals com psicòlegs, com educadors, que realitzin els seus informes i, per tant, que desenvolupin una tasca en les adequades condicions. Aquest és, per tant, un element molt important; aquesta és una tasca que cal incrementar, i, a més a més, existeix encara un camp de treball educatiu i d'integració social molt ampli, encara, en què el Departament de Justícia no ha entrat, per tal que, d'una banda, disminueixi ostensiblement la població atesa, però sobretot, com hem constatat els diputats de la Comissió de Justícia en les successives visites als centres de Justícia Juvenil, per tal d'evitar la reincidència a partir d'aquesta franja d'edat juvenil; reincidència que es produeix en aquesta etapa o en aquesta edat juvenil, reincidència també que es produeix després, quan, arribats a la majoria d'edat, irremissiblement, es veuen abocats a la delinqüència, i també a ingressar en centres penitenciaris per a majors d'edat.

L'esmena 32 i l'esmena 37 són dues esmenes recurrents, sistemàtiques i que habitualment el nostre Grup, en aquest cas, en companyia també dels altres dos grups que abans he citat, acostuma a presentar a cada debat de pressupostos, relatives a la solidaritat i cooperació internacional, per tal de destinar el 0,7% del producte interior brut al Tercer Món. Entenem i reiterem, com sempre hem fet, que la situació de desequilibri existent al món, amb un nord ric i poderós i un sud desenvolupat i dependent, no és, no ha de ser un fet aliè i estrany a la nostra societat, en tant que som un poble, una nació situada al nord ric, i, per tant, no podem obviar, no podem deixar de banda en absolut aquesta realitat ni desentendre'ns dels nostres compromisos i les possibles solucions. Entenem que el nivell competencial, així com la migradesa de recursos públics dels quals o del qual l'Administració avui pretén fer gala no són o no han de ser una excusa per tal de no cooperar amb el Tercer Món, sinó que cal tenir molt present que, siguin quines siguin les competències, siguin quins siguin els

recursos des del Govern, se sap, es coneix perfectament que cada institució sempre pot trobar vies indirectes, vies directes per tal de sumar esforços de cara a millorar aquesta situació.

En l'àmbit del benestar social hem presentat un seguit d'esmenes que moltes d'elles són coincidents amb les que ha presentat i ha defensat –molt bé, per cert– la diputada Marina Geli. Jo hauria de dir ara aquí que em sumo, faig meves bona part de les argumentacions que ella ha expressat i ha defensat des d'aquesta tribuna. Tanmateix, sí que m'agradaria concretar algunes de les qüestions o posar l'èmfasi en tres o quatre qüestions que ens preocupen fonamentalment. La diputada Geli s'hi ha referit de manera molt important: el desplegament de la xarxa bàsica de serveis socials, allò que ens ve derivat o aquells recursos que ens vénen derivats en bona part del Plan de concertación de prestaciones básicas de l'Estat. Nosaltres, com també deia molt bé aquesta diputada socialista, entenem i creiem que el nostre model és un model de serveis socials més pròxim a les necessitats i a les respostes més ràpides que es pretén o que es poden oferir a la mateixa societat civil, és a dir, el fet que cal cercar l'estímul i el suport públic necessari per tal de donar una millor resposta pública des del conjunt de les administracions públiques, i això vol dir desenvolupar necessàriament la descentralització del sistema de serveis socials abocant-hi recursos de cara als municipis.

D'aquesta manera, entenem nosaltres –i així ho hem defensat sempre– que es pot ampliar, d'una banda, el coneixement de la complexitat social, i també optimitzar àmpliament els recursos limitats que existeixen, però també multiplicar de manera molt important les respostes als problemes. El desplegament de la xarxa social bàsica permetria d'incrementar el nivell de respostes individualitzades que requereixen les complexes situacions socials, i en aquest sentit, doncs, augmentar el nivell de respostes, la seva globalitat, i evitar també les especialitzacions. De res serveix, com abans es deia, de res serveix tenir un centre especialitzat si aquest es troba a seixanta quilòmetres. Nosaltres entenem que és millor que cada municipi pugui disposar o tenir un petit centre compartit, però que, doncs, es pugui donar una atenció molt més personalitzada.

Finalment, en el terreny de l'atenció especial volem destacar un seguit d'esmenes en l'apartat dels disminuïts, i també de la gent gran. Són un conjunt d'esmenes que parteixen, d'una banda, de la necessitat de desplegar una política adequada en la promoció de la integració social dels discapacitats que s'emmarqui dintre d'una política més global o general, que tingui en compte com a objectiu de fons de llimar les desigualtats socials i de fer de la nostra societat un lloc on tothom pugui tenir les mateixes oportunitats. I això vol dir, en definitiva, senyores i senyors diputats, en aquest apartat, més diners i més recursos per fer efectiu el compliment estricte de la Llei 20/91, de supressió de barreres arquitectòniques; més diners per fer una política global de promoció de l'ocupació, per tant, que doni importància a la integració laboral, a la qual abans també s'ha referit insistentment la diputada Marina Geli; millorar, en definitiva, el conjunt de les prestaci-

ons socials i ajudes públiques, i impulsar també l'accés a l'habitatge tutelat.

I en l'apartat de la gent gran –per cedir la paraula seguidament al meu company de Grup Ernest Benach, que es referirà a un conjunt d'esmenes en matèria d'esport i joventut–, en l'apartat de la gent gran demanem d'incrementar també els recursos pressupostaris adients per tal que hi hagi una atenció més acurada i més suficient en aquest segment de població format pels majors de seixanta-cinc anys, que s'ha anat incrementant de manera molt substancial, molt evident, aquests darrers anys i que avui ja algunes enquestes xifren al voltant del 20% de la població total. També s'ha d'incrementar, en la nostra opinió, l'ajut a aquella població que en diem «sobreenvellida» i, per tant, a aquell percentatge molt important de persones més grans de setanta-cinc anys, que representen avui prop d'un 42% del total de la gent gran, i, per tant, a més a més, preveure determinades circumstàncies que es produeixen després que aquest segment de població arriba a aquesta edat i que, en definitiva, produeixen, doncs, una necessitat d'incrementar els recursos per tal de destinar determinats recursos a l'assistència social i sanitària.

Cedeixo seguidament, president, la paraula al meu company de Grup senyor Bargalló, que ho farà, em sembla, des de l'escó.

El president

Té la paraula el diputat senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Sí, senyor president. Prenc la paraula, de fet, per defensar dues esmenes només, la 54 i la 57, i anunciar la retirada de la 58. I volia prendre la paraula perquè són dues esmenes referents a l'Institut Català de la Dona, del qual ja havíem parlat en altres aspectes del debat pressupostari, però, justament, per remarcar un fet, que és que una de les esmenes demana al Govern de la Generalitat que faci un programa que marqui les línies d'actuació per aplicar la plataforma d'acció aprovada a la cimera mundial de la dona de Beijing, i creiem que hauríem, especialment, de fer èmfasi en això. Hi hem de fer èmfasi perquè, si hi hagués aquest Pla, si hi hagués aquesta voluntat, no hauríem trobat avui, malauradament, una jornada d'anàlisi titulada «Dones en acció» i realitzada per la Direcció General d'Acció Cívica, en la qual no només es parla del «tall i confecció», que és una traducció directa d'una cosa que teníem tots en ment d'abans, sinó que defineix, a més a més, la dona com a persona del sexe femení –que jo felicitaria a qui ha arribat a aquesta conclusió–, però és que, a més a més, per exemple, diu que la dona «fa activitats» i no diu que ho fa per a formar-se com a persona, que és allò que se sobreentén del que surt de Beijing, sinó que diu que ho fa «per aportar coses a la família». Això ens demostra, realment, aquestes jornades de la Direcció General d'Acció Cívica, que s'ha d'aprovar la nostra esmena per tal que el Govern tiri endavant una línia interdepartamental, per a Benestar Social i per a d'altres departaments, perquè aquestes coses no tornin a succeir.

I ara passo la paraula al company Ernest Benach, que parlarà...

El president

Té la paraula el diputat senyor Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies –parlant d'esports, haurem de batre rècords. Per anunciar la retirada de l'esmena 63, i també de l'esmena 62. La 63 fa referència a temes de joventut que ja van ser debatuts en el Ple anterior i a la Comissió; per tant, ja sabem la fi de l'esmena –la retirem. I, la 62, la retirem, entre altres coses, perquè ahir a la tarda es va produir una reunió entre el secretari general de l'Esport, el senyor Fidel Sust, a la qual hi era present el nostre diputat senyor Ausàs, i els presidents del Club d'Esquí de Fons Urgellet-Cerdanya i del Club d'Esquí Nòrdic l'Arp, de Tuixén, que d'alguna manera van plantejar i van acordar i hi va haver el compromís explícit del senyor Fidel Sust que els programes específics per a l'ajut a l'esquí nòrdic..., doncs, continuaran les inversions en aquesta línia i, d'alguna manera, garantia d'intentar repetir els resultats exitosos que s'han obtingut fins ara. Per tant, davant el compromís del secretari general de l'Esport, nosaltres no tenim cap inconvenient, al contrari, a retirar l'esmena número 62. Per tant, quedarien retirades la 62 i la 63.

Pel que fa referència a la 59, la 60 i la 61, és un paquet d'esmenes que en vam parlar..., en aquest mateix Ple n'hem parlat, pràcticament, en les mocions que hi han hagut i, concretament, l'altre dia parlàvem dels consells esportius, parlàvem de l'UFEC, com dos elements centrals del que hauria de ser el suport de l'esport de base. Indubtablement, dels consells esportius, ja se'n va parlar, i concretament –i a més es va aprovar la Moció– de l'UFEC, no. I, en aquest sentit, és evident que l'UFEC és la peça clau, des del nostre punt de vista, i que lliga el que seria l'esport de base amb l'esport més d'elit i, d'alguna manera, garanteix la representació de les seleccions esportives nacionals el dia que n'hi hagin, en el sentit que puguin competir amb competicions oficials de cara enfora. Per tant, la línia de suport és, per una banda, l'UFEC, per una altra banda, el Comitè Olímpic de Catalunya, en una esmena ja tradicional del nostre Grup, i, finalment, plantegem el fet de transferir totes les competències d'esports, o sigui que no estiguin adscrites al Departament de Cultura, sinó que torguin a Presidència, que per nosaltres és el lloc natural. I, com que no queda més temps, donem per defensades aquestes esmenes referides al món dels esports.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Jo faria la defensa, en tot cas, de les esmenes 168 i 169, i el meu company Xavier Bosch faria la defensa de la resta d'esmenes. Aquestes

dues esmenes fan referència a l'àmbit de la justícia. Nosaltres vam fer una valoració globalment positiva del pressupost del Departament de Justícia, amb dos punts negres, bàsicament: un era el de la normalització lingüística. El que passa és que durant aquesta setmana i la setmana anterior bona part del país, catalans i catalanes han seguit amb una expectació extraordinària i plenament justificada el judici per l'assassinat del senyor Fèlix Montsolís, on han pogut comprovar i constatar que el jutge parlava català, el fiscal parlava català, els diferents advocats parlaven català, els diferents acusats parlaven català, els testimonis parlaven català, la ja –sembla ser– culpable parla català i, fins i tot, el difunt parlava català. (*Remor de veus.*) És el primer cas en els annals, si més no, moderns de la història judicial catalana en què passa un judici d'aquesta mena, en què tothom parla català. (*Remor de veus.*)

Bé, com que no ens ho acabem de creure, nosaltres vam presentar tot un seguit d'esmenes d'altres i baixes a les partides d'altres i baixes per intentar esmenar aquest tema, amb un èxit més aviat escàs, perquè suposo que el Govern i el Grup de Convergència i Unió sí que s'ho creuen que passen aquestes coses. Esperem que sigui de bo de bo.

L'altre punt negre és al que fan referència aquestes dues esmenes, la 168 i la 169; fan referència a l'àmbit penitenciari, més concretament al tema promès, però que de moment no es veu la seva plasmació concreta, de la construcció de presons. Ja ho sabem que hi ha un compromís plurianual. De fet, el Govern ens ho ha dit pel dret i pel revés, i al final ens ho hem après. Els grups de l'oposició ja sabem que hi ha un pla plurianual. Però, és clar, els plans plurianuals algun cop s'han de començar i fins ara dóna la sensació que això del Pla serveix més com un escut de justificació del mateix Govern que no pas com una promesa que es creuen de bo de bo, perquè enguany no hi ha dotació, i l'any que ve, n'hi haurà? N'hi haurà, l'any que ve, de dotació? Enguany no hi ha dotació perquè hi ha problemes pressupostaris, perquè hi ha la contenció, etcètera, etcètera. L'any que ve no hi seran aquests problemes? Perquè els plans plurianuals acabin bé el que no pot ser és que comencin malament, i, per tant, quan s'agafa un compromís, un Govern, doncs, que ha fet dels seus eslògans més contundents aquells d'anar per feina, de fer la feina ben feta, doncs, s'hi hauria de posar com més abans possible i millor perquè tot això acabi bé. Perquè ens temem que l'any que bé hi pot haver el mateix argument de contenció pressupostària i ens podem trobar amb les mateixes dificultats, i, per tant, els plans plurianuals s'han de començar aviat, i nosaltres entenem que fóra bo repartir la càrrega pressupostària que suposarà la construcció de noves presons tan aviat com sigui possible i com més aviat millor.

Gràcies, senyor president, i passo la paraula al meu company Xavier Bosch.

El president

Té la paraula el diputat senyor Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, continuo amb la defensa de les esmenes presentades pels diputats del Partit per la Independència, adscrits al Grup Mixt, a l'apartat de serveis socials, justícia i altres polítiques. Entenem que és una espècie de calaix de sastre o punt escombra, i, de totes maneres, no és estrany, no és estrany que Benestar Social estigui aquí, donat el poc pes pressupostari que té i la poca importància que se li dóna des del Govern. Per tant, per acabar aquest punt o per la nostra part defensaré les esmenes 64, 67, 68 i 69, relatives al PIRMI, l'EAJA, les ajudes d'urgència social i la cooperació amb el Tercer Món. La gran varietat d'aquests temes i la seva diversitat impedeixen de fer-ne una defensa global. Ho faré de forma molt breu esmena per esmena.

Pel que fa a l'esmena 64, relativa al PIRMI, és a dir, al Programa interdepartamental de la renda mínima d'inserció, en demanem un augment pressupostari. Aquest augment, el demanem per dos motius..., més que motius, objectius: un, l'objectiu de divulgar-lo més i millor, perquè tots els sectors de la societat el coneguin i s'hi puguin afegir o puguin demanar de ser-ne beneficiaris, i, per altra banda, per poder-ne augmentar les dotacions individuals. En aquests moments, les pensions de la renda mínima d'inserció, del PIRMI, estan en trenta-nou mil pessetes, abans estaven a trenta-set mil, més sis mil pessetes per un membre més del nucli familiar, més cinc mil pel segon i tercer membre i quatre mil, a més a més, per la resta. Això, a les persones beneficiàries, se'ls descompten els ingressos que puguin tenir al llarg de l'any en qüestió. Vull recordar que el PIRMI no hauria de ser l'única actuació governamental contra la pobresa i l'exclusió social, mentre que realment sí que ho és. Confiem que les actuals converses amb els sindicats, ja esmentades en aquest Ple diverses vegades, arribin a bon port, i es consensuin socialment una extensió i ampliació del programa. La nostra esmena, però, a aquests pressupostos va en la línia d'ampliar aquests pressupostos i aquestes aportacions per a la integració social de les persones excloses econòmicament. En qualsevol cas, celebrariem, doncs, la seva consideració.

L'esmena 67, presentada als pressupostos, fa referència a l'EAJA. És una breu i discreta esmena que pretén retocar de forma clara i definitiva la relació entre l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, l'EAJA, i la Conselleria de Benestar Social. Proponem la supressió del punt *h* de l'article 6, que en aquests moments –crec– és el punt *i*, perquè hi ha hagut un canvi en comissió. De totes maneres, el tema de l'EAJA i del joc i de les apostes a Catalunya ens permet d'aportar una sèrie de consideracions. Primera: celebrem la voluntat del Govern expressada fins ara, en el sentit de passar l'EAJA a Governació i treure-la de Benestar Social, lloc d'on depenia fins fa pocs mesos. Segon punt pel qual nosaltres celebrem aquesta voluntat del Govern: és dialogar amb l'oposició sobre el futur de l'EAJA, així com denunciar el contracte amb Luditec, contracte que acaba l'any que ve i que, en aquests moments, doncs, ja està denunciat i és motiu de negociació. Aquests dos fets van motivar que el nostre Grup Parlamentari no presen-

tés cap esmena a la totalitat a aquesta entitat en el debat corresponent. Estem seguint l'evolució de les negociacions, en les quals participem, i confiem que vagin a bon port.

De totes maneres, mantenim una sèrie de plantejaments i reivindicacions que, donada l'avinentesa, em permetré de recordar: primer, cal replantejar a fons el tema de les loteries de Catalunya, cercant solucions que evitin la competència deslleial per part de les loteries de l'Estat i que, a més a més, des de Catalunya es puguin controlar en la seva totalitat. Entenem que cal modificar –segon– l'estratègia publicitària de l'EAJA i evitar línies propagandístiques impròpies d'un organisme públic. Tercer: s'ha de crear una xarxa de tractament de la ludopatia i cal recolzar les ONG, organitzacions no governamentals, que, actualment, sota la seva única responsabilitat, fan una feina assistencial sense cap mena d'ajuda o molt petita per part del Govern per fer la seva feina. I, quart, deslligar completament el joc de la Conselleria de Benestar Social i evitar que partides socials depenguin de l'atzar, és a dir, de si la gent juga o no. Entenem que les partides socials han de ser ampliables segons les peticions dels usuaris i no segons els possibles ingressos. Aquest és l'objectiu d'aquesta esmena, doncs, que acabo de defensar.

Pel que fa a l'esmena 68, sobre les ajudes d'urgència social, està precisament lligat, en tot cas indirectament, amb el tema que suara acabo d'expressar. Hi ha l'esmena 68, on demano, demanem la consideració d'ampliable de la partida destinada al pagament de subvencions per al tractament de les urgències socials. És del tot lamentable que petites ajudes per comprar cadires de rodes o per llogar personal que ajudi a atendre malalts immobilitzats o terminals siguin denegades per manca de pressupost. Uns pocs centenars de milions més ajudarien a millorar les condicions de vida de molts ciutadans i ciutadanes del país i entenem que no desequilibrarien el pressupost públic. És realment frustrant veure com molta part d'aquestes ajudes, demanades al Govern per a les urgències socials, són denegades estrictament per manca de pressupost.

I passem a la darrera esmena, la 69: entenem que és un clàssic; és l'enèsim intent per tal que aquest Parlament destini el 0,7% dels ingressos propis a la cooperació per al desenvolupament. Sembla que enguany destinarem el mateix que l'any passat, és a dir, mantindrem la migrada de recursos destinats a aquest fi. Pensem que cal ser clars i, com a mínim, complir amb les recomanacions dels organismes internacionals. I, a més a més, a part de la quantitat, cal qualitat. No sempre els diners comptabilitzats com a cooperació ho són, ni sempre van a parar on han de parar. És per això que entenem que cal aclarir ben bé què s'entén per cooperació i què no s'entén com a tal. I també cal establir els mecanismes de control i de transparència necessaris per a aquest seguiment. A efectes d'estalvi de temps, no repetiré tots els arguments; crec que tothom ja en té prou coneixements i no cal insistir-hi massa. Només em limito a llegir una petita part del text de l'esmena que hem presentat on diu que «el Govern, dins el marc dels crèdits pressupostaris per al 97, destinarà, d'acord amb

les recomanacions de les Nacions Unides, el 0,7% dels ingressos propis a la cooperació al desenvolupament.

»No s'inclouran en aquestes partides qualsevol mena d'ajudes directes a estats no democràtics, qualsevol altres en forma de crèdits retornables o les que, tot i afectar altres països, no responguin a la definició acceptada mundialment de països en procés de desenvolupament. Aquest pressupost serà administrat pel Comissionat d'Actuacions Exteriors, prèvia consulta al Consell Assessor per a la Cooperació al Desenvolupament, i serà distribuït preferentment a través de les organitzacions no governamentals al desenvolupament, ONG, de Catalunya.

»En tots els casos, les ajudes han de tenir l'objectiu d'afavorir el progrés econòmic i social de les comunitats receptores dels països en desenvolupament, posant especial atenció en el respecte a la cultura i idiosincràsia pròpies d'aquestes comunitats; així també com el respecte al medi ambient. El Govern informará semestralment i de forma exhaustiva el Parlament de Catalunya sobre l'estat de les ajudes i dels projectes finançats.»

Un cop més, doncs, i llegit això, i sense defallir, demanem una altra vegada que Catalunya, que el Govern de Catalunya, a través d'aquest Parlament, destini el 0,7% a la cooperació. I que el destini amb transparència i qualitat, tal com l'eslògan de fa un temps, que es va repetint en el nostre país, diu, i creiem que algun dia, i properament, haurà de tornar a repetir.

Senyores diputades, senyors diputats, aquesta és la darrera intervenció meua, personal, i també del Grup Parlamentari Mixt en aquest darrer Ple de l'any. (*Remor de veus.*) He dit això simplement perquè em sembla que correspon desitjar a tots i a totes un bon Nadal i un feliç any 1997.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Roc.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor Joan; perdó, senyor president. (*Remor de veus.*) Senyores diputades, senyors diputats, els arguments generals essencials...

El president

Facin el favor de guardar silenci.

El Sr. Fuentes i Navarro

...del nostre Grup Parlamentari per justificar la nostra esmena a la totalitat, de devolució, en relació amb el Departament de Justícia, foren explicats a bastament, malgrat que amb un èxit perfectament descriptible, en el debat anterior, i per tant, jo ara em limitaré a defensar les esmenes que nosaltres tenim presentades a l'articulat, que són una lògica conseqüència de les nostres prioritats, del nostre concepte del que ha de ser l'Administració de justícia i tots els seus serveis a casa nostra,

començant per les esmenes que fan referència a la normalització lingüística.

Nosaltres aquí tenim dues esmenes. Una que hem presentat conjuntament en relació amb la necessitat de l'ampliació del crèdits corresponents, tota vegada que en l'àmbit de la justícia han patit en els últims dos anys unes reduccions que, tal com ja s'ha dit, van des dels 250 milions de fa dos anys fins als 61 milions d'aquest any. I també tenim nosaltres una altra esmena, que pensem que hauria de donar satisfacció al senyor Escudé, perquè és una addicional que no pretén ni marcar noves polítiques ni noves despeses per al Govern, sinó que, aprofitant allò que ens sembla que és aprofitable, és a dir, totes aquelles partides que hi ha per a formació, per a estudis, per a publicacions, per a treballs tècnics, que tot això com a mínim es pugui destinar a complementar la normalització lingüística. En tot cas, jo no m'estendré en els arguments quant a la normalització, especialment perquè suara han estat defensats al més alt nivell pels primers espases del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, del Grup Socialista i del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, i si ells, que ho han fet d'una manera tan brillant, han tingut l'èxit que tots sabem i coneixem, mal podria jo –mal podria jo– intentar convèncer l'irreductible senyor Escudé perquè ens acceptés alguna d'aquestes esmenes i poguéssim millorar la normalització lingüística. Malgrat tot, jo que també sóc irreductible, hi insisteixo. Hi insisteixo sobretot perquè s'ha donat un salt endarrere inconcebible en les dotacions per a normalització lingüística en aquests pressupostos.

Tenim nosaltres també dues esmenes que fan referència a dos crèdits ampliables. Un d'ells que ja està recollit, que és el que fa referència als infants tutelats. Hi ha una partida, reconeguda en l'article 6 del text dels pressupostos, que diu que naturalment el crèdit del funcionament d'aquests centres serà ampliable per poder atendre el major nombre d'infants tutelats que es puguin produir. Això ens sembla bé, però el que no ens sembla bé és que no es permeti l'actualització en funció de l'increment del cost de la vida. Per tant, s'assenyala aquí que no es poden superar els mòduls de l'any anterior. Això és ni més ni menys que un retrocés, perquè –hi insisteixo– no se'ns permet ni equiparar aquestes possibles despeses a les simples necessitats derivades de l'increment del cost de la vida. Però és que aquest any hem trobat una altra mancança bastant incomprendible, i és que no és ampliable la partida que fa referència al funcionament dels centres penitenciaris. El funcionament dels centres penitenciaris és tradicionalment un crèdit ampliable, precisament en funció de l'increment dels reclusos que es pugui produir. Si no es produeix, no és ampliable, certament, però si es produeix sí que té aquesta consideració. Aquest any no la té. Nosaltres hem presentat una esmena perquè ho sigui, perquè encara que tots desitgem, volem i esperem que no es produeixi cap increment dels reclusos, però, és bo que fem la previsió adient i que establim aquesta eventualitat, com ja hem fet altres anys, també, en altres pressupostos.

Nosaltres hem presentat, conjuntament amb altres grups, i també nosaltres des del Grup Parlamentari

d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, esmenes per aconseguir que allò a què es va comprometre l'honorable senyora consellera es pugui dur a la pràctica. Nosaltres lamentàriem profundament que la senyora consellera no pugui complir la seva paraula. I la seva paraula ens la va donar a la Comissió de Justícia. Es va comprometre que en el proper any –i per tant, el que recullen els pressupostos de l'any 97– es començaria, es treballaria, si més no, ja adquirint els terrenys corresponents per al nou centre de compliment, del nou centre de penats, i també per a les obres necessàries per anar a la substitució dels centres penitenciaris de Barcelona; en línia, naturalment, amb el pla que ens va presentar en la Comissió, tal com havia estat reclamat, d'adequació, de modificació dels nous centres penitenciaris a casa nostra.

Per tant, les esmenes que nosaltres –també amb els altres grups, tal com he dit– hem presentat, van en aquesta línia; això també ha estat perfectament defensat pels altres grups, i no m'hi estendré. És evident que en les noves necessitats que planteja l'aplicació del Codi penal i del Reglament penitenciari, ens sembla que és imprescindible que es puguin ampliar, si s'escau, els crèdits corresponents a les dotacions necessàries per a maquinària, per a instal·lacions, per millorar l'oferta d'instruments de rehabilitació en els centres penitenciaris; perquè hi pugui haver més instruments per treballar, per aprendre, en definitiva per preparar-se, perquè després no es torni a caure en la via, inevitable en molts casos, de la delinqüència.

També –i ho hem fet conjuntament amb altres grups, només en faig una mínima referència– nosaltres hem presentat aquestes esmenes perquè es faci l'adequació dels dipòsits municipals de detinguts, per les noves necessitats que planteja, com deia, el compliment de les penes d'arrest de cap de setmana. També el que fa referència als treballs en benefici de la comunitat; la necessitat de dotar totes les places d'especialistes, moltes d'elles vacants en centres penitenciaris i que avui seran més necessàries que mai, precisament per aquestes noves exigències a les quals he fet referència.

I voldria fer esment de dues esmenes que nosaltres hem presentat. Una d'ampliació de crèdits i l'altra de prioritats pressupostàries dintre del marc de les partides ja existents, quant als centres de menors. Als centres de menors, les partides per al funcionament dels centres de menors s'han reduït des de l'any 95 fins a l'any 97 de 452 a 409 milions de pessetes. Els centres de menors –ho hem dit altres vegades, però aquí sí que ens veiem en la necessitat de repetir-ho– són absolutament imprescindibles, sobretot pel que fa referència a les tasques de control, de seguiment, de vigilància posterior a la sortida del centre, perquè avui, malauradament –com he dit també alguna altra vegada–, al cap de poc temps els joves que surten dels centres de menors ens els trobem a les presons d'adults. Vol dir que aquesta tasca, en un percentatge molt elevat, comporta un evident fracàs social.

Finalment hem presentat una esmena per a la informatització de jutjats i tribunals. Els retards, els problemes que pateix l'Administració de justícia a casa nostra també han estat explicats a bastament per tots els

grups i per mi mateix en altres intervencions. Ens sembla que és absolutament imprescindible. A tall d'exemple, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya encara no està informatitzat.

I finalment una esmena que el senyor Escudé deurà qualificar de clàssica. És clàssica i voldríem que deixés de ser-ho. Voldríem que deixés de ser-ho per no haver-la de presentar mai més. És que nosaltres insistim en la necessitat de crear i dotar un fons de garantia de pensions per a aquelles situacions de ruptura matrimonial o de parella, amb independència de l'orientació sexual, que es produeixen a casa nostra i que afecten majoritàriament les dones, que són les que pateixen essencialment aquesta situació. Però, en qualsevol cas, per a les dones o, si s'escau –que es pot escaure–, per als homes que s'hi trobin, pensem que és absolutament imprescindible establir finalment aquest fons de garantia de pensions, aconseguir que aquesta esmena no s'hagi de presentar mai més. I per tot això espero, confio, però sobretot desitjo que votin favorablement aquest conjunt d'esmenes.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. El diputat senyor Lora té la paraula per continuar la intervenció, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies, senyor president. Defensaré les esmenes que fan referència als serveis socials i al Departament de Benestar Social, però en concret, l'esmena 38, la defensarà el diputat Jordi Guillot.

A aquest apartat, el tema de benestar social, tenim presentat un primer grup d'esmenes que demana l'ampliació de crèdits per a tres temes importants des del nostre punt de vista d'aquesta política: la formació d'adults; la política d'habitatge que malauradament es fa des d'Adigsa i, per tant, des de Benestar Social, i un tema que ja és tradicional en els debats dels pressupostos, que són les partides per a la supressió de barreres arquitectòniques.

En aquest Parlament es va aprovar una llei d'accessibilitat i supressió de barreres arquitectòniques. Des de l'any 93 s'ha passat d'una partida de 200 milions a mantenir al pressupost del 96 i 97 una partida oberta de 1.000 pessetes, contemplant aquesta quantitat també per ajuda a les corporacions locals. En aquest sentit hem de valorar, o que ja està tot fet en la matèria de supressió de barreres arquitectòniques, o que no cal presupostar recursos, o que sacrifica aquesta política concreta per la contenció pressupostària. Però aquesta última raó marca quines són les prioritats, que en tot cas no sempre estan col·locades en la defensa de l'estat social i de la igualtat d'oportunitats. És evident que en aquest tema no està tot fet i que aquesta és l'opinió dels col·lectius afectats, i si no hi ha recursos per als ajuntaments, aquests no podran aplicar els plans específics per a la supressió de barreres arquitectòniques. En tot cas, el ponent de la majoria ja explicarà quina és la política

que pensa seguir el Govern amb partides obertes de 1.000 pessetes per al tema de la supressió de barreres arquitectòniques.

Una altra esmena és formació d'adults. Pensem que hem d'ampliar els crèdits per aquesta matèria i no ho demanem sense cap raó, per un ritual també tradicional o una esmena que en diria el senyor Escudé clàssica, sinó que pensem que hi ha arguments importants per demanar una ampliació de crèdits per a la formació d'adults. És cert que hi ha una tendència per part del Departament d'Ensenyament a tancar batxillerats nocturns. I això és una realitat a Hospitalet, a Badalona i també a Vilanova. I també és cert que amb la reforma educativa, amb l'aplicació de la LOGSE, s'ha d'adequar també la formació d'adults, s'ha d'ampliar en aquests centres d'ensenyament secundari obligatori. També ens agradaria saber quines són les previsions del Departament de Benestar Social pel que fa a l'ampliació de la docència de l'ensenyament secundari obligatori a la formació permanent d'adults.

Un altre tema en aquest sentit de la formació permanent d'adults és que, des del nostre punt de vista, cal assegurar els mecanismes per a la continuïtat, a través de la xarxa pública, que asseguri la titulació per als usuaris dels centres de la formació d'adults de les titulacions superiors. No cal que argumentem que en una societat on les entrades i sortides del mercat laboral tenen un alt grau de flexibilitat i on es produeixen canvis ràpids en les tecnologies als processos productius, cal avançar en tot el que fa referència a la formació permanent. I en aquest context hi ha col·lectius socials amb més demanda i necessitat, com són les dones i els menors de vint-i-cinc anys amb baixa titulació. Tot això ens ha portat a presentar aquesta esmena amb dues idees principals. La primera, que cal ampliar partides per a la formació d'adults, i la segona, que aquesta política s'ha de fer des del Departament d'Ensenyament.

Referint-me a l'esmena 74, sobre Adigsa, veiem que hi ha un desequilibri en les partides d'aquesta empresa. Està sobredimensionat el que fa referència a publicitat, despeses diverses, despeses de professionals i, en canvi, hi ha una disminució en el treball real que ha de fer aquesta empresa: rehabilitació, que és una part important de la política d'habitatge. I aprofitem per donar una opinió, repetida en diferents ocasions, que Adigsa ha d'estar a Política Territorial, perquè fa falta unitat externa i interna a la política d'habitatge. Hi ha problemes concrets en el tema d'habitatge que a ningú se li escapen: la rehabilitació al casc antic de les ciutats, les patologies estructurals –hi ha una partida específica a l'empresa Adigsa per a aquest tema, per al tema de les patologies estructurals, que cal dir que està congelada a 200 milions–, o problemes com, per exemple, el problema de la regularització de la «vivenda» pública. I aprofito que hi ha el senyor conseller de Benestar Social present al Parlament per comentar-li que l'empresa Adigsa està fent un mal treball (*remor de veus*)...

El president

Guardin silenci, si us plau.

El Sr. Lora i Lillo

...en tot el que fa referència a la regularització de la «vivenda» i, en concret, en el cas del municipi de Badia, que són molts anys, i Adigsa i l'oficina de Benestar Social no acaba de solucionar el problema, que els mateixos veïns sí que estan fent el treball que pertoca a l'Administració pública i, en aquest cas concret, a Adigsa. El que volem expressar dins d'aquesta empresa és que menys diners per a publicitat i més diners i més eficiència per solucionar els problemes concrets que dins de la política d'habitatge hem de solucionar des de l'empresa Adigsa i des de la Conselleria, per tant, de Política Territorial.

Un altre grup d'esmenes –en què no vull entrar perquè ja hi vam fer referència en l'esmena a la totalitat del Departament– són les que marquen la necessitat d'avançar més, en col·laboració amb els ens locals, en la política de lluita contra la pobresa, contra la precarietat social. Tenim la localització de quina és la concentració d'aquesta problemàtica, però manca informació sobre com es desenvolupa el Pla integral de lluita contra la pobresa.

Pel que fa a l'altra prioritat, que és el tema de garantir la inserció social dels discapacitats, ahir vàrem escoltar amb molta atenció la interpellació presentada per la diputada senyora Rosa Barenys, i compartim que no es pot crear expectatives, per un costat, i per altra mantenir la contenció i disminució pressupostària.

Tot això fa evident que encara, en aquest debat pressupostari, no ha quedat evidenciat que els objectius del Govern estiguin orientats per cobrir necessitats socials; ben al contrari: quan un mira quin és el clima a la porta d'aquest Parlament, amb les manifestacions, hauríem de pensar que alguna cosa no s'està fent bé, i això és evident.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn en contra... (*Veus de fons.*) Perdó, no en tenia informació. Perdó, perdó. Té la paraula el senyor Guillot, per acabar el temps que... (*Veus de fons.*) Sí, naturalment, tenen temps encara.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Amb aquests quasi tres minuts que em queden, és per defensar l'esmena número 38, respecte a la renda mínima d'inserció. El nostre Grup es congratula –i especialment després d'anys d'insistència– que avui puguem presentar..., o puguem parlar, millor dit, d'un preacord entre els sindicats i el Govern sobre la renda mínima d'inserció. Ens en felicitem, i creiem que cal que aquesta cambra se'n felicit, perquè, realment, aquest és un gran pas endavant, que –hi insisteixo– malauradament no s'ha pogut donar abans, donada l'actitud tancada d'aquest Govern.

Crec que és un acord positiu. En primer lloc, perquè permet la universalització de la renda mínima d'inserció. En segon lloc, perquè permet un acord que garanteixi l'accés al programa per als menors de vint-i-cinc

anys en situació de risc social; quants cops el Grup Parlamentari nostre ho havia reclamat? En tercer lloc, perquè aquest acord permet la recuperació del poder adquisitiu i la garantia d'actualització anual de les prestacions econòmiques, i això ho garanteix amb el compromís que sigui regulat per la Llei. I també perquè aquest acord incorpora la reducció del temps mínim de residència a Catalunya per poder accedir a aquesta renda mínima d'inserció. És a dir que l'acord que Comissions Obreres i la UGT, juntament amb..., que el preacord, millor dit, que Comissions Obreres i UGT han assolit amb el Govern, han arribat amb el Govern, és un element positiu important; segurament dels pocs aspectes positius que al llarg d'aquest debat del pressupost del 1997 ens haurem pogut trobar –ens hem trobat amb congelacions, amb retallades, etcètera, etcètera–..., segurament l'element més important o més positiu des d'una lògica d'esquerres i progressista sigui aquest preacord que han pogut arrencar els sindicats del Govern. I amb això cal reconèixer quin ha estat el paper dels sindicats, el paper de Comissions, de la UGT, en impulsar, en el seu moment, que existís aquest Programa per a la renda mínima d'inserció, pel seguiment i valoració que han anat fent, al llarg d'aquest període, del seu desenvolupament, per la seva adequació a les necessitats de tots aquells sectors a què anava adreçat. Els volem reconèixer, per la seva insistència i per la seva capacitat de mobilització, com a veritables factòtums d'haver pogut assolir aquest acord.

Dins el preacord firmat amb els sindicats, i que esperem que es ratifiqui aquestes properes setmanes, hi ha un element per nosaltres importantíssim, que és el compromís que regularà de forma estable, mitjançant una llei, la renda mínima d'inserció. Esperem que l'1 de febrer de 1997, al reinici del proper període de sessions, el Govern pugui presentar aquest projecte de llei, i a partir d'aquí tinguem regulada legalment la renda mínima d'inserció.

Aquesta –i amb això acabo, senyores i senyors diputats– és l'última esmena que presentava el nostre Grup. Com a grup no confessional i com a grup laic, més que desitjar-los bones festes, el que els desitjo per al 1997 és salut i felicitat a cada u de vostès i de vosaltres.

Gràcies per la seva atenció; gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, diputat senyor Guillot. Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Raimon Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, arribem al final del debat d'aquests deu grups, d'aquests grans blocs en què s'ha agrupat el conjunt d'esmenes presentades a l'articulat i aquelles esmenes dites «de noves disposicions addicionals». Ha estat un debat relativament curt, almenys des de la meua perspectiva, però crec que ha estat enriquidor per a tothom, malgrat la celeritat, uns i altres, que hi hem hagut de donar.

El senyor Roc Fuentes –bon adversari i bon amic meu– ha dit que, com ell, jo era irreductible; altres vegades se m'ha qualificat amb epítets no tan simpàtics. Però bé,

en definitiva, és veritat —(*veus de fons*) no, per part de vostè, no, evidentment—: sóc irreductible, sóc incombustible, sóc impertèrrit... (*remor de veus*), el que vostès vulguin, perquè jo crec que la meua missió des de fa molts anys en aquest Parlament és defensar a peu i a cavall l'actitud, el capteniment, la política del Govern. Per molts motius: per creure en un projecte polític, per fidelitat a una personalitat carismàtica, i —per què no dir-ho?— la meua professió d'advocat m'habilita fàcilment per defensar qualsevol actitud sense implicacions personals. (*Remor de veus.*) Dic això perquè, encara que en diverses ocasions..., i no hi he volgut entrar, però suara mateix el senyor Lora hi ha fet una referència —se n'havien fet d'anteriors—, a la qüestió de les manifestacions; ha dit: «És que això..., hi ha hagut manifestació»..., aquestes manifestacions, que fins i tot el senyor Dalmau lamentava que no hagués quedat escripturada i registrada una de les manifestacions. Davant d'aquestes manifestacions, no sols d'aquestes d'aquests dies, sinó de les que van venir anteriorment, la meua actitud personal és de serenitat absoluta.

Ara, també haig de confessar que en aquest darrer bloc és en l'únic bloc que em fa sentir personalment incòmode haver de sortir a fer un torn en contra, especialment o exclusivament pel que fa a les qüestions de serveis socials. I aquesta no és una actitud personal meua: jo crec, estic convençut que seria, en defecte meu, l'actitud de qualsevol altre diputat o diputada de Convergència i Unió. Perquè, realment, el que vostès han explicat, començant amb aquesta intervenció tan punyent de la senyora Geli, i acabant, seguint per tots els grups, pel senyor Lora, realment, el que vostès diuen és veritat: tot aquest conglomerat, tot aquest conjunt i subconjunt de persones catalanes que —amb aquella frase que va encunyar el president de la Generalitat— «no poden seguir» és un tema importantíssim. Ara, és un tema que avui més que mai, en aquest pressupost, hem de fer el cor fort, almenys els diputats i diputades de Convergència i Unió, perquè hem de veure, hem d'entendre la necessitat d'aquesta congelació, d'aquesta austeritat pressupostària, per tots els motius que he anat explicant i que no els cansaré tornant a insistir-hi. El cor està en moltes d'aquestes esmenes, però el cap ens diu que no pot ser. I per això a aquest conjunt extraordinari, molt gran, de cinquanta-dues esmenes —és el grup que té més esmenes— en el concepte de crèdits ampliables, nosaltres, una vegada més, amb el cor encongit, però amb el cap fred i serè i amb ànim decidit, donarem un vot negatiu, perquè entenem que només poden ser crèdit ampliables aquells que tenen una vinculació amb fons d'altres orígens, sigui d'administracions d'altres àmbits, siguin —ai las!, com diria el senyor Jaume Camps— procedents d'aquests hipotètics recursos de l'entitat EAJA; petits, minsos, però que col·laboren amb una part petita, però important, a donar sortida a alguns d'aquests problemes humans de tot aquest conjunt de persones que podríem integrar sota el nom de «serveis socials».

Per tant, poca cosa diré dels crèdits ampliables de temes de serveis socials, i em centraré —ho han d'entendre— més en aquells altres temes que no tenen aquest caràcter tan humà —tot i que són humans, evidentment—, que fan referència principalment als crèdits ampliables de

justícia. Perquè, en definitiva, els comentaris que faré als crèdits ampliables, la majoria fan referència a justícia.

Bé, de fet, jo deixava..., potser el meu subconscient, preocupat pel tema dels serveis socials dels crèdits ampliables, deixava abandonat involuntàriament el meu procediment o mecànica de debat, i he deixat sense contestar el nou article 1, que demanava o que demana el Grup Mixt, i que després el senyor Guillot s'hi ha sumat —perquè és el mateix tema—, en la qüestió del PIRMI. Jo voldria agrair —no ho he fet abans, em sembla— al Grup Socialista, que és l'únic grup que va mantenir aquesta esmena conjunta..., no Iniciativa per Catalunya - Els Verds; almenys per l'ordre que apareix en les reserves del Grup, no ha estat reservada per Iniciativa, però tant se val... Jo podria manifestar de forma molt àmplia la conformitat amb les manifestacions que ha fet el senyor Guillot i —no cal dir-ho— amb les manifestacions que ha fet en el seu moment el representant del Grup Socialista, quan ha retirat aquesta esmena, perquè, al marge de les consideracions que tots coneixem per via directa o indirecta, si més no, tenim una constància fefaent, políticament parlant, des del moment que ahir, contestant a una pregunta del nostre especialista en temes laborals, el senyor Hinojosa..., que va fer al president de la Generalitat sobre la qüestió del PIRMI. Aleshores, jo sí que, per primera vegada, no he demanat... —em sembla una cosa un xic teatral, a vegades, doncs, demanar que retirin esmenes—, però sí que suggeriria que, abans de la votació, el Grup Mixt retirés aquesta esmena en relació amb el PIRMI.

Però bé, tornant als crèdits ampliables, hi ha hagut tota aquesta qüestió dels compromisos de la consellera de Justícia, que en diverses sessions informatives a la Comissió de Justícia és cert que va explicar tota una pila de coses sobre les substitucions, sobre les construccions d'instal·lacions penitenciàries, però és que això s'ajusta, s'adiu —ens sembla a nosaltres— al pressupost actual sense crèdit ampliable. Vostè recordarà, senyor Fuentes —evidentment, perquè vostè és el president de la Comissió—, que en diverses ocasions la consellera va parlar que la primera passa, la primera fase és la qüestió dels terrenys, tema problemàtic, conflictiu... Bé, i aleshores, com ha recordat, em sembla, el diputat del Grup Mixt, aquí hi ha un pla plurianual —el que el Departament en diu «l'horitzó 1997-2001»—, hi ha un conjunt d'instal·lacions penitenciàries de reforma, de supressió, de nova construcció, que tots coneixen, que ja vam comentar extensament en el debat que vam fer per al pressupost d'enguany fa a la ratlla de cinc mesos —i no m'hi estendré més—, i l'única cosa que podria dir és que el Departament em va aclarir també que, davant de la posada en marxa per a l'any 97 —que és la fase, diguem-ne, més lenta, perquè és l'obtenció dels terrenys i l'inici dels projectes—, en el cas de reeixir en aquesta qüestió, es farien transferències des del mateix Departament, i concretament des de la unitat 12.01, o sigui, Secretaria General del Departament.

L'esmena 4, les aportacions al Cire; per acceptar, per seguir, òbviament, i acceptar la Moció 36 de la legislatura anterior, s'aporten al Cire 191 milions.

El tema de la normalització..., de llengua a Justícia. Aquest és un tema, senyor Roc Fuentes... –vostè, jo el conec, i té una preocupació molt intensa en aquesta qüestió–, li haig d'explicar gairebé el mateix que li vaig explicar fa cinc mesos en relació amb aquesta matèria. Les xifres han canviat una mica; si vol, les hi dic: en la normalització de la llengua a Justícia hi ha dues partides afectades, de 9 milions, d'una banda, i 52 milions, per una altra, més que..., per altra banda, hi ha alguns conceptes pressupostaris –despeses de personal, informatització i beques a opositors– que, en part, també hi haurà dotació per a activitats relacionades –tant en la normalització com, sobretot, en les beques també– amb la normalització de la llengua. En tot cas, si no ens hem de posar excessivament seriosos, voldria recordar aquella manifestació, que m'ha omplert de satisfacció, que deia el senyor Tugues quan ens explicava que, en un cas judicial, fins i tot el difunt parlava català. Per tant, doncs, el tema està bastant normalitzat, pel que sembla.

La qüestió del Codi penal nou, que vostè ha manifestat en diverses ocasions la preocupació –l'any passat també vam fer un debat sobre aquesta matèria... Bé, i perdó, és que em refereixo molt al senyor Roc Fuentes perquè som de la mateixa ciutat, però recordo perfectament que també hi ha intervingut el senyor Ridao, que, a part de ser també un bon amic, és de Rubí, i gairebé és com si fóssim del mateix poble... (*Remor de veus.*) Bé, això de les comarques, senyor Roc Fuentes, deixem-ho de banda, que podríem tenir problemes. Bé, doncs, aquests senyors diputats han mostrat sempre un gran interès en aquesta matèria, i aleshores jo no faig sinó posar al dia la referència de persones afectades, de l'estadística que ja vaig donar al seu moment. El Departament, amb raó o sense –jo crec que amb raó; vostè, pel que sembla, en dubta–, considera que està preparat, en tots els aspectes, de cara a la reforma que ha significat el nou Codi penal i el nou Reglament penitenciari, i, per tant, en tots els aspectes que s'han citat, d'arrestaments de caps de setmana, de personal especialitzat, etcètera, creu que té dotació. Per exemple, en això dels arrestaments, l'estadística gairebé no s'ha mogut, segons em diu el Departament: hi ha tretze persones que estan en aquesta situació, i el Departament em diu que compta amb cent cinquanta places; per tant, no hi ha necessitat d'això que vostè demana.

Hi ha una esmena molt curiosa, que ningú n'ha parlat, de crèdit ampliable, que és que vol desaparèixer una partida, que sigui de caràcter ampliable, i és una partida que és per donar compliment al fet de la desaparició de la franquícia postal de l'Administració de justícia. És l'esmena 40, número 150 de l'ordenació... Jo diria que és d'Esquerra Republicana, però no he sentit que el senyor Ridao... Bé, doncs, no té ni pare ni mare, però està mantinguda per part d'algun Grup en aquesta relació de serveis socials. Bé, com que en aquests moments no hi ha uns antecedents històrics de quina importància vol dir el franquejament de la correspondència dels afers judicials, per això aquesta partida s'ha declarat ampliable.

El tema que el Grup Mixt demana, la supressió de l'EAJA, és un tema que havia sortit moltes altres vegades, i que consti que jo he procurat en aquest debat, per

evitar el flanc fàcil o la crítica..., no he parlat en cap moment d'esmenes «clàssiques», són vostès que em van insistint, sobretot en els últims grups, a parlar de «clàssica»; jo no he parlat de «clàssica». Però bé, en definitiva, és una esmena, en aquesta línia «prenadalenca» que es deia, doncs, tradicional. I, evidentment, nosaltres no hi estarem d'acord.

Aleshores, per acabar aquest gran capítol, que no m'hi puc estendre més, de crèdits ampliables, voldria fer una precisió al senyor Lora, quan m'ha demanat que li expliqui què vol dir això de les partides obertes a 1.000 pessetes. (*Remor de veus.*) Sí, vostè m'ha preguntat, això de les 1.000 pessetes, a partir de què vol dir. Bé, al senyor Novella ja li vam explicar l'altre dia... (*Veus de fons.*) No? No li interessa? Ja està, ja ho coneix? (*Veus de fons.*) Ah!, què es pensa fer? Evidentment, doncs, li explico el que es pensa fer amb aquestes partides: donar compliment a la tècnica corresponent, que consisteix que, en el moment que en el període anual 1997 el Departament tingui uns excedents en alguna partida, els transferirà a aquesta partida, i, com li explicava al senyor Novella i coneix perfectament, això no vol dir que sigui un crèdit ampliable; crèdit ampliable voldria dir que generariem dèficit; això només vol dir transferir d'una partida a una altra, reconeixent la prioritat d'aquesta.

Anant a l'article 11, que és el règim de concessió de subvencions, torna a sortir –no se n'ha parlat; doncs, també ho deixo per fet– la qüestió de la reserva de minúvuls, el tema dels interessos de demora... Aquesta és una qüestió que potser fora d'aquest hemicle ens hauríem de posar, ajudats de tècnics, a veure qui té raó. En aquesta manifestació que uns i altres fem de si s'ha d'aplicar o no la Llei de contractes de l'Estat o la de subvencions i els convenis, jo mantinc que no; alguns de vostès, o tots vostès, han mantingut que sí... Bé, mentre no em demostrin el contrari, jo mantinc, «erre que erre», aquesta posició, i, per tant, ens hi oposarem.

A l'article 33 el Grup Socialista té una esmena sobre lligar el Pla d'actuació social al tema de l'Institut Català de Finances; no s'ha defensat, però, bé..., evidentment, l'Institut Català de Finances actua coordinadament, sempre, amb el departament corresponent.

Abans d'entrar en aquest calaix de sastre final de disposicions addicionals, tenim la disposició addicional vint-i-tresena, de la cooperació al desenvolupament, que ha defensat el Grup Mixt. Aquesta qüestió de l'ajut al Tercer Món ha sortit i entrat d'una forma poc punyent al llarg de tot el debat, però em sembla que les posicions són clares. Hi ha hagut una posició que ens ha semblat –almenys a nosaltres ens ho sembla– realista, que era la posició inicial nostra, i llavors també hi ha hagut la posició possibilista de la majoria dels grups –no voldria dir ara que de tots–, perquè recordaré que aquesta partida, la partida corresponent a aquesta disposició addicional, va ser modificada, va ser consensuada a l'alça amb 25 milions de pessetes en el debat en comissió, per acord entre –em sembla recordar– tots els grups. En tot cas, ara, aquí, que ja està fixada la partida, el problema que explicava el senyor Bosch és que dificultaria molt l'ajut al Tercer Món l'adopció d'aques-

ta esmena, perquè, encara que hi ha aspectes molt positius..., però, és clar, el senyor Bosch ens l'ha llegida. Si vostès han estat atents al que llegia, per donar aquest ajut –en la quantia que sigui: el 0,7 que demana el Grup Mixt, o els 1.140 milions que hi ha consignats per pacte en l'estat de despeses i que recull aquesta disposició addicional–, els estats afectats haurien de reunir els requisits de ser democràtics, defensors del medi ambient, respectuosos amb la cultura... I, és clar, portat això a l'absurd, significaria que probablement –probablement– només, a tot estirar, Irlanda, i potser Grècia, podrien tenir mèrits per rebre aquesta ajuda, quan precisament, dissortadament, al subdesenvolupament econòmic va lligat moltes vegades, o pràcticament sempre, el subdesenvolupament social. I precisament aquests països receptors d'aquesta ajuda són habitualment països que són explotats quant a la no-protecció del medi ambient, són països amb institucions polítiques totalment antidemocràtiques, i, per tant, seria totalment contraproduent l'adopció d'aquesta esmena.

I sí, senyor president, entrant, doncs, ja en la recta final, les noves disposicions addicionals, hi ha els dipòsits municipals, que se n'ha parlat molt poquet, però, és clar, les competències del Departament, d'acord amb la disposició addicional primera del Reglament penitenciari, són només la de fixar la quantitat diària d'alimentació i estada dels presos, dels retinguts, i el manteniment de la instal·lació. I en aquests moments aquesta quantitat són 1.325 pessetes diàries; no té altra obligació legal el Departament de Justícia, ni, evidentment, el Govern de la Generalitat. Hi havia una petició d'una elaboració d'un informe de Justícia, que vam acceptar, si ho recorden, fa pocs mesos, i a nosaltres ens sembla que, com que el termini per presentar –perquè així es va acordar– aquest informe és el dia 31 de març de l'any que ve, si el 31 de març –cosa que nosaltres no creiem que passi– no es donés resposta a aquest estudi, aleshores seria el moment que, al marge del pressupost, vostès iniciessin les legislacions, les iniciatives parlamentàries (*remor de veus*)...

El president

Guardin silenci, si us plau.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Gràcies, senyor president.

Vénen unes esmenes sobre la gent gran, que ha defensat en un altre bloc la senyora Geli. Dir-li només que el Programa de la gent gran és un programa que ens omple de satisfacció; té una llarga vida de molts anys, que abasta i ha abastat Sanitat i Benestar Social; que a la gent gran el tema de l'ajuda domiciliària ens sembla –hi estem d'acord– fonamental, i per això, doncs, és dels programes –ho haurà observat la senyora Geli– que s'han incrementat quant a dotació pressupostària per a l'any 97, especialment per allò que fa a suport a famílies i acolliment diürn.

El tema..., sí, de la conferència de Pequín. Perdoni'm, senyor Bargalló, jo encara sóc de la reina vella i utilitzo la transcripció Wade-Giles i no l'actual del Govern de la República Xinesa, i per tant no estic acostumat a

dir «Beijing», sinó «Pequín». Però bé, aquí, l'Institut Català de la Dona, que ha estat alludit en diverses ocasions, m'informa que el seu propòsit és incloure tot allò que sigui competència de la Generalitat de Catalunya que va ser adoptat en aquesta gran i magna conferència i tan important conferència internacional, s'inclouï en el tercer Pla d'actuacions, cosa que no s'ha pogut explicar a través de la senyora Llorach per un malentès que vam tenir tots els membres de la Comissió d'Igualtat d'Oportunitats Dona - Home, que no ens vam aclarir massa i al final ens vam quedar sense cap compareixença. Però quan es pugui fer aquesta compareixença, que espero que sigui ben aviat, aquesta qüestió..., es podrà donar plena satisfacció al que s'ha dit.

Bé, tenim, ja per acabar, els temes que ha suscitat el senyor Bargalló sobre qüestions esportives. Esport a Presidència..., bé, això, senyor Bargalló, ja saben quina és la nostra actitud. No estem disposats a variar allò que creiem que és correcte. A l'altre debat crec que vaig donar una explicació de dret comparat d'una sèrie de països, en aquest tema de Joventut i d'Esport, on eren, i, per tant, creiem que és vàlid això.

Seleccions nacionals. El tema de les seleccions nacionals, esmena 60, està previst. Hi ha, precisament, tres partides –la 481.05, 481.06 i 481.07– que van encarriades, alguna totalment i altres parcialment, a les seleccions catalanes, i des de fa anys, òbviament, aquestes seleccions s'hi acullen.

Pel que fa al Comitè Olímpic Català, té raó vostè en el sentit que no hi ha una partida nominativa, però, com sap, totes les entitats sense afany de lucre de caràcter esportiu que s'inscriguin en aquest registre d'entitats esportives poden concórrer als ajuts, a les subvencions del Departament, i amb molt bon grat crec que rebran aquesta ajuda.

Bé, torna a sortir després algun altre cop el tema de dipòsits municipals, d'arrestaments de caps de setmana, etcètera. Jo diria que, en línies generals, he intentat donar succintament una resposta a aquest conjunt d'esmenes.

I bé, també per acabar, com que el Grup al qual estic adscrit tampoc, senyor Guillot, no és ni confessional, i és laic, encara que personalment no em considero laic i sóc confessional..., però m'abstindré de fer felicitacions, perquè em sembla que potser no és el moment de fer-ho. Jo sí que voldria fer una cosa que no acostumo a fer, perquè em sembla que és l'obligació que tenen aquestes persones, que és la qüestió del personal del Servei del Parlament, especialment pel que fa referència al lletrat, al senyor Sol, que ens ha acompanyat al llarg d'un camí que no ha estat excessivament llarg, ha estat molt dur i, sobretot, ha estat molt ràpid. Aleshores, tots hem detectat, i intentarem, o intentaran, de cara a propers exercicis, esmenar tots aquests defectes, aquests errors que s'han vist, però jo crec que, almenys avui, jo, sincerament, haig de retre homenatge al senyor Sol, perquè sense ell aquest debat que hem fet aquí seria encara molt més complicat i menys entenedor, si és possible, del que ha estat. Per tant, senyor Sol, moltes gràcies.

I per aquest motiu, deixant de banda aquesta felicitació personal, senyor president, senyores i senyors diputats, per tots aquests arguments que he donat més tota una colla d'altres que podria donar, doncs, el nostre Grup s'oposarà de forma immediata a l'adopció d'aquest llarg conjunt —em sembla que són vuitanta-nou esmenes— del departament de serveis socials i justícia i altres que s'han defensat.

I, com a final, nosaltres sí que, òbviament, anunciem que, quan es posin —pel que sembla, amb votacions separades— a votació tots i cadascun dels articles i disposicions addicionals del Projecte de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a l'any que ve, nosaltres hi donarem un suport no sols de cor, sinó també de cap, perquè entenem que és, en les circumstàncies actuals, amb les perspectives de la integració europea, tan desitjada per tothom i especialment per nosaltres, és aquell pressupost més útil i més adequat per encarar Catalunya, món endavant i especialment cara a Europa, el repte de l'any 1997.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat, senyor Raimon Escudé.

Anem a procedir a la votació del bloc número 10, de serveis socials, justícia i altres.

Iniciarem ara la votació, en primer lloc, amb les esmenes conjuntes.

S'inicia la votació.

Les esmenes conjuntes han estat refusades per 45 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

Anem a votar ara les esmenes del Grup Socialista.

Iniciem la votació.

Les esmenes del Grup Socialista han estat refusades per 45 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

Votarem ara les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

S'inicia la votació.

Les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya han sigut refusades per 45 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Procedirem ara a votar les esmenes del Grup Mixt.

S'inicia la votació.

Les esmenes del Grup Mixt han estat refusades per 45 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Procedirem ara a votar les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

S'inicia la votació.

Les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds han sigut refusades per 45 vots a favor, 64 vots en contra i cap abstenció.

Senyores diputades i senyors diputats, abans d'entrar en el vot de l'articulat de la Llei de pressupostos per a l'any 1997, permetin-me unes paraules.

Commemoració del vintè aniversari de la mort de Josep Pallach

Aquests últims temps han estat i són temps d'aniversaris. Donada la impossibilitat de fer-ho quan pertocaria, no voldria que s'acabés aquesta sessió plenària sense dedicar uns breus mots en record de Josep Pallach, de qui el proper dia 9 de gener s'acompleix el vintè aniversari de la seva mort.

Amb la perspectiva del temps s'ha fet més evident que la figura de Josep Pallach ha passat a formar part del patrimoni històric de Catalunya. Per tant, servir-ne la memòria públicament i solemnement és un deure que el Parlament de Catalunya assumeix com a propi, conscient de la seva responsabilitat de crear cultura democràtica.

En honorar la personalitat de Josep Pallach, honorem el seu compromís polític amb el catalanisme, la democràcia i el socialisme, tant en la seva etapa de lluitador anti-franquista com en la seva etapa de constructor del futur.

Pallach va morir abans d'arribar, però el seu exemple de catalanista convençut, de demòcrata de cap a peus, d'apassionat per la justícia social i de pedagog de la política configura un conjunt de valors i d'actituds indispensables per avançar en la quotidiana tasca de fer ciutadania democràtica.

Confio que aquestes paraules d'avui siguin un preludi del que pot ésser un homenatge institucional a Josep Pallach en els mesos a venir.

Moltes gràcies.

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1997 (continuació)

Procedirem ara a votar el text de l'articulat.

D'acord amb les peticions de votació separada que els portaveus han fet arribar a la Mesa, farem cinc votacions.

Primera votació. Votaríem els articles 1, 6, 18, 21, 24, 25, 26, 27, 28, 33, 34, 37 i 41, i les disposicions addicionals 18, 19 i 28. Jo, el llistat de les votacions separades, l'he fet arribar a tots els portaveus, i tots els portaveus m'han manifestat la seva conformitat. Per tant, iniciaríem la votació dels articles i disposicions addicionals que acabo de citar.

Iniciem la votació.

Els articles i disposicions abans citats han estat aprovats per 62 vots a favor, 46 en contra i cap abstenció.

Procedirem ara a la segona votació: els articles 4, 11, 13, 22, 29, 30, 31 i 32, i les disposicions addicionals 10 i 26.

Iniciem la votació.

Els articles i disposicions addicionals que acabo de citar han sigut aprovats per 65 vots a favor, 17 en contra i 27 abstencions.

2352

Procedirem ara a la tercera votació, que és exclusivament per a l'article 8.

Iniciem la votació.

L'article 8 ha sigut aprovat per 63 vots a favor, 33 en contra i 12 abstencions.

Procedirem ara a la quarta votació. Per favor, guardin silenci. Votarem els articles 15, 16 i 17, i les disposicions addicionals 9, 15, 16, 17 i 23.

Iniciem la votació.

Aquesta quarta votació dels articles i disposicions addicionals que acabo d'esmentar ha sigut aprovada per 65 vots a favor, 8 en contra i 36 abstencions.

Votarem ara –guardin silenci, senyores i senyors diputats– la resta d'articles i disposicions addicionals, les disposicions finals, el preàmbul, el títol del Projecte i els títols i capítols de les seccions.

Iniciem la votació.

La resta d'articles i disposicions que he citat abans han quedat aprovats per 64 vots a favor, cap en contra i 45 abstencions.

Per tant, queda aprovat el pressupost de la Generalitat de Catalunya per a l'any 1997.

Senyores i senyors diputats, un moment: poques paraules i breus. En el moment d'acabar-se aquesta sessió plenària que tanca el segon període de sessions de l'any vull agrair, en nom meu i de tota la Mesa, a totes les diputades i a tots els diputats i a tot el personal de la cambra el treball realitzat durant aquests mesos i molt especialment aquests darrers dies, i, a la vegada, aprofito l'avinentsa per desitjar a tots vostès unes bones festes, bon Nadal i un pròsper any 1997.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de set de la tarda i tretze minuts.